

திருவாறு
நெடுஞ்செழுவு
குமாரி வெளி

குண்ணாக இருத்த

செ. யென்றாதன்

இவர்களின் கதை

அன்றாடம் ஏதாவது ஒரு பணியின் போருட்டு ரயிலிலோ, பஸ் வண்டியிலோ பயணம் செய்பவரா நீங்கள்? அப்போது ஒரு கணம் உங்களின் கவனத்தை உங்களோடு வரும் பயணி களில் செலுத்துங்கள். அவசர அவசரமாக வரும் இளம் பெண்கள். பரபரப்பும் பயமுமாய் கைப் பைகளுடன் தன் சினேகிதியுடன் பேசக்கூட முடியாமல் நிற்கிற சிறுமிகள்... சிறுதொகையாக, நடுத்தர வயதான களைத்துப்போன முகத்துடன் வரும் பெண்கள். இப்படியொரு கூட்டம் தினமும் உங்களோடு தவறாமல் பயணம் செய்வதைக் காண்பீர்கள்.

இவர்கள் யார்?

இவர்கள் தங்களது கடினமான உடல் உழைப்பை இளமைத்திறனை குறைந்தவிலைக்கு கொடுத்துவிட்டு வருகிறவர்கள் — கடைகளில் விற்பனைப் பெண்களாய் (SALES GIRLS), வெளி நாட்டுக்கு ஆடை, தோல் பொருட்கள் ஏற்றுமதி செய்கின்ற நிறுவனங்களில் தையல்காரிகளாய், பீடி சுற்றுபவர்களாய், அச்சுக் கோர்ப்பவர்களாய் இருப்பவர்கள். தாங்கள் செய்கின்ற பணிகளுக்கு குறைந்த அளவு சம்பளம் பெறு பவர்கள்.

இவர்களின் தொகை நாளுக்கு நாள் பெருகி வருகின்றது. அதற்குக் காரணம் இருக்கிறது.

இவர்கள் கேள்வி முறையின்றி சுரண்டப்பட்டு இவர்களை வேலைக்கு வைத்திருக்கும் முதலாளி கள் கொழுத்த லாபம் அடைகிறார்கள். குறிப் பாக ஏற்றுமதிப் பொருட்களை உருவாக்குகிற தொழிற்சாலை முதலாளிகளை இன்றைக்கு இதற்கு முதல்தர உதாரணமாகக் கூறலாம்.

பத்து வயதிலிருந்து முப்பத்தெந்து வயது வரையுள்ள பெண்கள் இந்தத் தொழிற்சாலைகளில் நாளெல்லாம் வேலை செய்கிறார்கள். எந்த விதமான சட்டத்திட்டங்களும் இவர்களைப் பாதுகாப்பதில்லை, சட்டங்கள் இருந்த போதிலும்.

இந்தத் தொழிற்சாலைகள், நிறுவனங்கள் என்பன இவர்களின் உழைப்பை மட்டும் சுரண்டுவதோடு நின்று விடவில்லை. உடல் ஆரோக்கியத்தையும் அரித்துத் தின்று அவர்களை சக்கைகளாய் வெளியே வீசி எறிகின்றன. சர்வதேச சந்தைகளில் நிறையப் பணத்தைப் பெற்றுக் கொடுக்கின்றன இவர்கள் உருவாக்கும் ஆடைகள். அந்த ஆடைகளின் ஆயுட்காலத்தை விட இவர்களின் ஆரோக்கிய ஆயுட்காலம் குறைவாகத்தான் இருக்கின்றது.

சிறிய அளவிலான மற்றுத் தொழில்களும் இப்படித்தான். பீடித்தொழில், தீப்பெட்டி, பட்டாஸ், அச்சுத்தொழில், உதிரியான தையல் தொழில்கள் என்பவையும் இலம் பெண்களின் ஆரோக்கியத்தை அரித்துத் தின்னுகின்றன. என்று எத்தனையோ அறிக்கைகள் கூறுகின்றன. எந்தவித பாதுகாப்போ, அடிப்படை வசதி

களோ, சுகாதார நலன்களோ வழங்கப்படாத இந்தத் தொழில் நிலையங்கள் இங்கு பணிபுரிபவர்களை கண்ணுக்குத் தெரியாமலே அளித்துத் தின்று, உடனே அறியமுடியாத நோய்க் கூறுகளோடு அவர்களை வெளியே அனுப்பி விடுகின்றன.

இந்த உதிரித் தொழிலாளிகளுக்கு முறையான - வலுவான சங்கம் எதுவுமே இருப்பதில்லை. இதைவிட இவர்களில் பலருடைய தொழில் நிறுவனங்களுக்குள், தொழிற் சங்கவாதிகள் புகழுமியாத அளவுக்கு இரும்புச் சுவர்கள் எழுப்பப்பட்டுள்ளன. அதுவும் பெண் தொழிலாளிகள் என்றால் இவை எத்தனை பலங்கொண்ட சுவர்களாயிருக்கும்...!

இப்படி ஒரு புறம் சுரண்டல் என்னும் தளைகளில் பெண்கள் அவதிப்படுகிறபோதும் அவர்கள் வாழ்க்கையின் இன்னொரு புறத்தில் புதிய சிந்தனைகளும், வாழ்முறைகளும் உருவாகிக் கொண்டுதான் வருகின்றன. நுரை சீறி சிதறி வரும் வெள்ளம் போல இந்த மாற்றங்கள் வேகமாகப் புரண்டு வந்து, காலங்காலமாக இருந்து வந்த நம்பிக்கைகளையும், நடைமுறைகளையும் அடித்து வீழ்த்தி வருகின்றன. இந்த மாற்றம் தவிர்க்க முடியாததே. ஆறுகள் என்றாவது பின்னோக்கி ஓடுகின்றனவா?

மேற்கூறிய விடயங்களையே இந்த நாவல்தனது உட்பொருளாகக் கொண்டுள்ளது; விவாதிக்கின்றது; விவாதம் செய்யுங்கள் என்று உங்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றது.

பெண்களின் அவதிகளைப் பற்றி எழுதி நாலே இன்று பலருக்கு கோபம் வந்துவிடு சிறது. சிலர் இன்னும் ஒரு படி மேலே போய், ‘பெண்களிடமிருந்து ஆண்களைக் காப்பாற்றுங்கள்’ என்று நையாண்டி செய்கிறார்கள்.

இவர்கள் அடிப்படையில் வக்கிரமானவர்கள். உண்மைக்கு முகம் கொடுக்க மறுப்பவர்கள். பெண் அடிமைத்தனத்தின் பங்காளிகள்.

பெண் விடுதலையென்பது அவள் படிக்கிறா என்பதாலோ, வேலை பார்க்கிறாளென்பதாலோ, தனித்து நிற்கிறாளென்பதாலோ சாத்தியமாகிவிடக் கூடிய விஷயமல்ல.

படித்தவளாயினும், வேலை பார்க்கிறவளாயினும், தனித்து நிற்கிறவளாயினும் சரி, அவள் பெண்ணாகப் பிறந்துவிட்டதால் அனுபவிக்கிற துயரமும் இம்செயும் அவமானமும் கொஞ்சநஞ்சமல்ல. மேலே கூறப்பட்ட எந்தப் பெண்ணிடமாவது போய்க் கேளுங்கள். அவள் உங்களுக்கு இதே பதிலைத்தான் மனக்கசப் போடு சொல்லுவாள்.

பெண் விடுதலையென்பது ஒட்டுமொத்த மான சமுதாய மாறுதலின் பின்னரே முழுமையாகச் சாத்தியமாகக் கூடியது.

சமூக நிர்ப்பந்தங்கள், பொருளாதார முறை என்பன பெண்களைத்தான் முதலில் தொட்டு பாதிப்பை உண்டாக்குகின்றன. கலாச்சாரத்தின் போக்குகளை தீர்மானிப்பவர்கள், உருவாக்க பவர்கள் என்று இதனாலேயே பெண்கள் சுட்டிக்

காட்டப்படுகிறார்கள். இன்றைக்கும் அதுதான் உண்மை, அழுத்தமான உண்மை.

இன்றைய பெரும்பாலான தமிழிலக்கியங்கள் பெண்ணின் சரியான முகத்தையோ, உணர்வுகளையோ, வாழ்க்கையோ காண்பிப்பதில்லை என்றே தோன்றுகின்றது,

நிலப்பிரபுத்துவகால சிந்தனையோடேயே இன்றைக்கும் தமிழிலக்கியத்தில் பெண் உருவாக்கப்படுகிறாள். வேஷங்கள் மாற்றியிருப்பது தான் உண்மை. இதில் பரிதாபமென்னவென்றால், இன்றைய படிக்கும் பெண்களில் பலர் இந்த இலக்கியப் பெண்களில் தமது முகத்தை அடையாளங்காண முயல்வதுதான்.

இந்த நிலைமையை, சரியான - பெண்களின் வலிமையும் வல்லமையும் உணர்ந்த படைப்பாளி கள்தான் தங்களின் நேரிய இலக்கியங்களால் மாற்றியாக வேண்டும். உடைத்தெறிய வேண்டும்.

இந்த நாவலை வெளியிடும் 'குமரன் பதிப்பக' திருமதி. மான்வியிக்கு என் நன்றிகள் உரியன்.

குறுகிய காலத்தில் இந்நாலை உருவாக்கிய சித்ரா பிரின்டோ கிராபி அச்சகத்தினருக்கும், திரு. மாரியப்பனுக்கும் எனது அன்பைத் தெரிவிக்க வேண்டியது அவசியம்.

---செ. யோகநாதன்-

27-12-92

சென்னை-24

இந்த நாவலில் வரும்
சுந்தரி போன்ற
தன்னலமற்ற தொழிற்சங்கவாதிகளுக்கு
இந்த நூல்
சமர்ப்பணம்

Dear Reader,

Read;

Think;

Do

Your

Duty

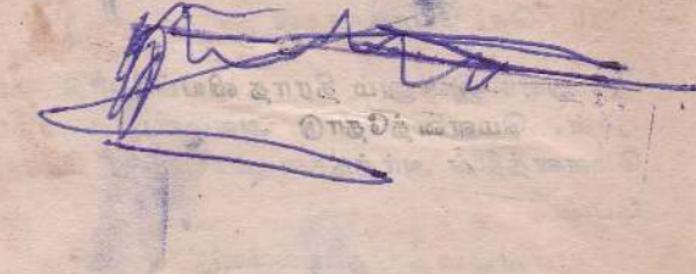
Well

Success is certain!

குமரன் பதிப்பக புதிய வெளியீடுகள்,

செ. கணேசலிங்கன்
ஒரு பெண்ணின் கதை
உலகச் சந்தையில் ஒரு பெண்

திலகவதி
நிலவுக்குள் குரியன்,

a woman
 (one) alone

தனியாக ஒருத்தி

தன்னையாரோ வெகு நேரமாக உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பதாக உணர்ந்த துளசி, சட்டென்று பின்னே திரும்பிப் பார்த்தாள். துளசியை வெகு நேரமாகவே உற்றுப் பார்த்தபடி நின்றவளின் கண்களிலே கணப் பொழுதிலே சந்தோஷம் பூத்துக் கமழ்ந்தது. (கண்களின் ஒளியில் மின்னிய சந்தோஷம் முகமெல்லாம் நிறைந்தது. கணிவும், வாத்ஸல்யமும் அத்தோடு தெரிந்தன.) தன் அருகே நின்ற குழந்தைகளை அணைத்து அழைத்தபடி, நடையில் பரபரப் போடு துளசியின் அருகே வந்தாள் அந்தப் பெண்.

துளசி, அந்தப் பெண்ணையே உற்றுப் பார்த்தாள். துளசியின் வயதிருக்கும் அந்தப் பெண்ணைக்கும். ஓடிசலாக இருந்தாள். அவளின் தோற்றம் முழுவதையும் அடையாளமும் அழகுமாகக் காணப்பிக்கின்ற பண்பளக்கிற கண்கள். பேசுகின்ற கண்கள்.

“ஆசிதானே நீ?” என்றாள் அந்தப்பெண்.

துளசி இன்னும் தீராத வியப்போடு தலையை அசைத் தாள். மெளன்தோடு அவளைப் பார்த்தாள். அவளின் மெளன்ததின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்டாள் அந்தப் பெண்.

“என்னை த் தெரியல்லை?”

பரிவோடு கைகளைப் பற்றிக்கொண்ட அந்தப் பெண் ணின் முகம் நினைவிலே மங்கலாய்த் தோன்றிற்று. அவ்வளவுதான். ஓரளவுக்கு மேல் நினைவு தெளிவாகவில்லை. துளசியின் நீண்ட மெளனம் அந்தப் பெண்ணை நெருடி யிருக்க வேண்டும். குரல்குழைய அவளைப் பார்த்தாள்.

“அன்னத்தை உனக்கு ஞாபகமில்லை? ஒன்னாங்கிளாஸ்லயிருந்து எஸ். எஸ். எல். சி. வரை படிச்சோம். நீஸ்போர்ட்ஸ்லை கெட்டிக்காரி. நான் படிப்பிலை. ஆனாரெண்டு பேருமேடியர் பிரண்ட்ஸ்ஸர்யிருந்தோம்....” துளசியின் முகத்தில் மின்னலாய் உறைந்த பரவசம். அன்னத்தின் கைகளை விடுவிக்காமலே பளபளக்கின்ற அவள் கண்களை நோக்கினாள்.

“அன்னம்...”

கணப்பொழுதில் காலம் தன் அவைகளைப் பின்னே சுருட்டிக் கொண்டுபோய் ஸ்தம்பித்ததாக அவர்கள் இருவரும் உணர்ந்து கொண்டனர்.

பதின்மூன்று ஆண்டுகள்.

“துளசி, ஒருநாள் உன்னை இதுபோலத்தான் பார்த்தேன். ஆனா நின்று பேச முடியல்ல. அது நடந்து ரெண்டு வருஷம் ஆகியிருக்கும்.... ஆனா உன்னை அடிக்கடி நினைப்பேன்...”

“நான் உன்னைப் பார்த்து பதிமுனு வருஷம் ஆகிப்போச்சு. உன் அழகெல்லாம் எங்கேடி? கிழவி மாதிரி தனும்பிப் போய் நிற்கிறியே... அந்தக் கண்மட்டுந்தான் இன்னும் இருக்கு...”

அன்னம் சிரித்தாள்:

“அது கூட சாயந்தரத்தில் மங்கலாத் தெரியது. டாக்டரிட்டைப் போனா கண்ணாடி போடுன்னு மிரட்றார். ஆனாவீட்டுக்காரருக்கு கண்ணாடி இஷ்டமில்லை...”

“ஏன்?”

வியப்போடு அன்னத்தைப் பார்த்தாள் துளசி.

“பார்க்கிறவங்க வயதானவ என்று கேவி பண்ணுவாங்களாம்....”

“இப்போ மட்டும் என்ன? குமரியாவா தெரியிரே?”
துளசி எரிச்சலோடு கூறினாள்.

“மூன்று குழந்தைகள் ஆச்ச. முப்பது வயசு முடிஞ்சது.
இளமையாகவா இருக்க முடியும்?”

அன்னத்தின் குரலில் மெல்லிய சோகம் இழைந்திருந்ததை துளசி உணர்ந்து கொண்டாள்.

தன் பின்னே பதங்கிக் கொண்டு நின்ற இரு குழந்தைகளையும் முன்னே இழுத்து நிறுத்தினாள் அன்னம்.

“இவன் முத்தவன் இளங்கோ. அடுத்தவன் கம்பன்...”
இளமைக் காலத்து அன்னத்தைப் போலவேதான் செழுமையான குரியகாந்திப் பூக்களைப் போல அவர்கள்.

“அவ்வையார் இல்லையா?”

ஒரு கணம் திகைத்துவிட்டு விழுந்து விழுந்து சிரித்தாள் அன்னம்.

“மூன்னாவது பெண்தான். அவ்வையார் இல்லை;
பாரதி....” சொல்லிவிட்டு கணிவோடு துளசியைப் பார்த்தாள் அன்னம்.

“துளசி நீ?....”

“நானா? நான் நித்யகண்ணி...”

“ஏன் துளசி இப்படி ஆயிட்டே?”

“எப்படி”

“கல்யாணம் பண்ணாம....”

“தொண்ணல்....”

“அதுதான் ஏன்டி?”

“இளங்கோ ஜஸ்கிரீம் சாப்பிடலாமா?”

பத்து வயதான இளங்கோவின் முகத்தில் தயக்கம் தெரிந்தது. அம்மாவைப் பார்த்தான்.

“அம்மா பர்மிளனா வேணும்?” - துளசி சிரித்தான்.

கம்பன் அம்மாவைப் பார்த்தான், முயற்குட்டியைப் போல.

“வாடி உட்கார்ந்தே பேசலாம்...”

கும்பனும் வள்ளுவனும் முகத்தில் திருப்தி தெரிய ஜஸ்கிரீம் சாப்பிடுவதில் மூழ்கிப் போயிருந்தனர்.

“ஏதாவது ‘லவ்’ பண்ணி ஏமாந்திட்டியாம்?”

அன்னத்தை எரிச்சலோடு பார்த்தாள் துளசி.

“ச்சி...” என்றவள் தொடர்ந்தாள்:

“ஏன்டி நீ கல்யாணமாகி என்ன த்தைக் கண்டே?”

அன்னம் சிரித்தாள், கம்பனின் ஷர்ட்டில் சிந்திய ஜஸ்கிரீமைத் துடைத்துவிட்டு அதே சிரிப்போடு கேட்டாள்:

“இந்தக் குழந்தைகள்?”

“வேறே?”

“நமக்காக இருக்கிற ஒருவர். சந்தோஷம். வீடு வாசல். உறவுகள்.”

“உண்மையாவா சொல்லே?”

“ஆமா...”

‘அப்போ கல்யாணமாகாதவங்க சந்தோஷம் இல்லாம், வீடு வாசல் இல்லாம், உறவுகள் இல்லாம் வாழ்றாங்க என்றா சொல்லே?’

அன்னத்தின் உச்சியில் ஐந்து விரல்களாய் அழுந்தின அந்தக் கேள்விகள்.

“ஏன்டி பதில் சொல்லமாட்டியா?”

அன்னம் நெற்றியை பெருவிரலால் வருடினாள்.

“அப்படிச் சொல்லல்லே....”

“அப்புறம்?”

“நமக்கு, நம்மைப்போல பெண்களுக்கு ஒரு பாதுகாப்பு வேணாம்?”

துளசி வெறுமனே சிரித்தாள்.

“பாதுகாப்பா? அது எதுக்கு?”

“என்ன பேசற நீ?”—அன்னம் எரிச்சலோடு கேட்டாள்.

“நிஜமாத்தான் கேட்கறேன்...சொல்லு....”

“உன்னால் தனியா, துணையில்லாம் வாழ முடியுமா? விவாதம் பண்ணாம் நெஞ்சில் கையை வெச்ச உண்மையைச் சொல்லு....”

துளசி அன்னத்தின் கையைத் தொட்டாள். அடங்கிய குரவில் நிதானமாகச் சொன்னாள்: “எட்டு வருஷமா யாருடைய பாதுகாப்பும் இல்லாம் தன்னந் தனியா நான் ரும்ல வாழ்க்கை நடத்திறேன்....”

அன்னம் அவளை ஏறிட்டாள். துளசியின் முகத்திலே வயதின் கோடுகளும் களைப்பும் தெரியவில்லை. மேலே செருகினாற் போன்ற கண்கள். சின்ன முக்கு. இதழ்களில் எப்போதும் தொற்றிக் கொண்டிருக்கின்ற புன்னகை. சிரித்தால் பள்ளசென்று தெரிகின்ற தெற்றுப்பல். இன்னும் அவைக்கு வயதாகவில்லை.

“அப்படியா.... ஆனா நீ நெருப்பு. உன்னைவிடு.”

சொன்ன போதிலும் மனதிலே ஆச்சரியம் இன்னமும் வாய் பிளந்தபடியே உட்கார்ந்திருந்தது.

“என் வயதிலை எனக்கு நாலைஞ்சு பேர் பிரண்ட்ஸ் இருக்கிறாங்க. அவங்களும் கல்யாணமாகாதவங்கதான். அவங்க சந்தோஷமா இருக்கிறாங்க. இன்னும் சொல்லப் போனா உன்னைப் போல கல்யாணமானவங்களைவிட ஒரு பிரச்சினை கூட இல்லாம, சந்தோஷமா இருக்கிறாங்க....”

“ஒரு பிடிப்பில்லாம, பினைப்பில்லாம, பற்றில்லாம வாழ்ற வாழ்க்கையில் சந்தோஷம் இருக்கும் என்று நீ சொல்றதை என்னால் ஏத்துக்க முடியல்ல...”

“அதெப்படி நீ சொல்றே? கல்யாணமாகாதவங்க பிடிப் பில்லாம, சந்தோஷமில்லாம, பினைப்பில்லாம வாழ்றாங்கன்னு நீ எதை வெச்ச சொல்றே? இதோ என் வாழ்க்கையைப் பாரேன். நான் பினைப்பில்லாமலா வாழ்றேன்? என் முகத்திலை சந்தோஷம் தெரியல்லே? வாழ்க்கையை அர்த்த முள்ளதா வாழ்னும்னு நான் நினைக்கல்லே...?”

கடைக்காரன், அன்னத்தையும் துளசியையும் இமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அன்னம், கம்பனையும் இளங்கோவையும் பார்த்தவாறே எழுந்தாள். அவள் மனதிலே ஏதோ கனத்துக் கொண்டிருந்தது.

“ஞாயிற்றுக்கிழமை என் வீட்டுக்கு வர்ரியா?” என்று அன்னத்தைப் பார்த்துக் கேட்டாள் துளசி. பின்னர் தனது முகவரியைக் குறித்து அன்னத்திடம் கொடுத்தாள்.

“சாப்பாட்டுக்கே வந்திடு. உனக்கு ‘மட்டன்’ பிடிக்குமா? ‘சிக்கன்’ பிடிக்குமா?”

“அதெல்லாம் எதுக்கு?”

“சாப்பிடத்தான்.... சொல்லு.... ‘மட்ட’னே சமைக்கட்டுமா?”

“சரி....”

“எத்தனை மணிக்கு நீ வருவே?”

“பத்தரைக்கு வந்திடுவேன்....”

மெளனமாக நடந்து போகையில் திடுமென துளசியைப் பார்த்துக் கேட்டாள் அன்னம்:

“கோகிலா மச்சரை நீ பிறகு பார்த்திருக்கிறியா?”

துளசியின் முகம் கணப்பொழுதில் இருண்டது. வெளிச் சம் இழந்த பகலைப் போல உற்சாகம் இழந்து போயிற்று துளசியின் முகம். மெல்லிய சோகம் பனித்திவலைகளாய் முகத்தில் படர்ந்தது. பெருமூச்சினால் ஏறி இறங்கித் தணிந்தது மார்பு.

“அவங்க செத்திட்டாங்க...”

அழுகை சுழித்தது துளசியின் குரவில்.

“என் மடியில் தலைவைச்ச படியேதான் அவங்க செத்துப் போனாங்க. அது நடந்து ஐந்து வருஷமிருக்கும்”

கண்களில் துளிர்த்த கண்ணீரைத் துடைத்தபடியே துளசி தொடர்ந்தாள்:

“கடைசிவரை ஒரு ராணிபோல கம்பீரமா, யாருக்கும் வணங்காமலே வாழ்ந்தாங்க. அவங்களைப் பற்றி யாரெல் வாம் என்னென்னவோ சொன்னாங்க. ஆனால் அவங்களை மாதிரி அன்பானவங்களை என் வாழ்க்கையிலை இதுவரை நான் கண்டதில்லை. தன் பொருள்களிலை பாதியை அவங்க எனக்கு சாக முதல்லேயே கொடுத்திட்டாங்க. செத்துப் போகப் போகுறன்னு தெரிஞ்சுதோ என்னவோ, என்னைத் தன்கூட வந்து தங்கச் சொன்னாங்க. தான் செத்துப் போயிட்டா தன் ரூமிலேயே என்னை நிரந்தரமாகத் தங்க அனுமதிக்கும்படி வீட்டுச் சொந்தக்காரருக்குச் சொல்லி யிருந்தாங்க... அந்த ரூமிலதான் நான் இப்போ தங்கியிருக்கிறேன்....”

அன்னம் மௌனமாகவே நடந்து வந்தாள். அப்போது அவருக்கு சியாமளா மஸ்சரின் நினைவும் மனதிலே தோன்றிற்று.

பள்ளிநாட்களில் துளசிதான் எல்லாப் போட்டிகளிலும் பரிசு வாங்கிக் குவிப்பாள். சதா உற்சாகம் பொங்கிப் புரள் கிற இளமை. எல்லோரையும் வசீகரிக்கிற துறுதுறுப்பு. குறி தவறாத அம்பாய் பாய்கிற வேகம்.

“ஓரு நாளைக்கு பெரிய சாம்பியணாகி வெளியூரெல் லாம் நீ போகப் போறே....”

“போங்க மஸ்சர்.... வீட்லை இப்ப நான் ஸ்கூலுக்கு வர்ரதே அப்பாவுக்கு பிடிக்கிறதில்லை. பொட்டச்சிக்கு என்னாடி படிப்பு....வீட்லையிருந்து சமைச்சுப் பழகடி என்று எப்போ பார்த்தாலும் தொண் தொணக்கிறார்....”

“உங்க அம்மா என்ன சொல்றா?”

துளசியின் முகம் சுருங்கிச் சிறுத்தது.

“எனக்கு அம்மா வீட்லை இல்லைங்க மஸ்சர்....”

“ஐயோ அப்படியா ஸாரி துளசி....”

“எதுக்கு மஸ்சர்?”

“நீ தாயில்லாப் பிள்ளைதானே...”

“அப்படியில்லை மஸ்சர். அம்மா இருக்கிறாங்க...”

“என்னடி குழப்புறே?”

“ஆமா மஸ்சர். என்னைப் பெத்த கொஞ்சநான்லேய அம்மாவுக்கு பைத்தியம் பிடிச்சிட்டுதாம். அவங்க பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியிலை இருக்கிறாங்களாம்...”

“நீ போய்ப் பார்க்கல்லையா?”

“இல்லை. அப்பா என்னைக் கூட்டிப் போன்றில்லை. பக்கத்து வீட்டுக்காரங்கதான் இதைச் சொல்லுவாங்க. அப்பா தொல்லை தாங்கமுடியாமத்தான் அம்மாவுக்கு பைத்தியம் பிடிச்சுப் போனதாக்கூட சொல்லுவாங்க...”

“நீ சொல்றதைக் கேட்க எனக்கு ரொம்ப ரொம்பக் கஷ்டமாயிருக்கு. உனக்கு வசதியிருந்தா நீ பெரிய ‘ஸ்போர்ட்ஸ் வுமனா’ ஆயிடுவே....”

“எனக்குக் கூட அது இஷ்டந்தான் ஹச்சர். ஆனா என்ன செய்ய?”

ஹச்சர் கொஞ்சநேரம் யோசித்தாள்.

“நீ கவலைப்படாத. நான் மற்ற ஹச்சருங்களோடு உன்னைப்பத்திப் பேசறன். ஆனா இதையெல்லாம் யோசிச்ச நீ ‘பிராக்ஹஸ்’க்கு வராம நின்னிடாத.... உனக்கு என்னாலான உதவி செய்யறேன்....”

துளசியின் கண்கள் பனித்தன: “ரொம்ப தாங்கள் ஹச்சர்....”

அன்று புதன்கிழமை. கோகிலாஹச்சர், துளசியை அழைத்தாள். ‘லஞ்ச டைம்’. கையில் வைத்திருந்த வாழைப்பழும் ஒன்றை நீட்டினாள்.

“சாப்பிடு...”

துளசிக்கு கூச்சமாயிருந்தது. மெளனமாக வாங்கிக் கொண்டே அன்பு ததும்பும் கோகிலா ஹச்சரின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“வீட்ல யார் சமையல் பண்ணுவாங்க?”

“ஆயா வருவாங்க...”

“ஆயான்னா?”

“பக்கத்து வீட்ல இருக்கிறவங்க....”

“அவங்க ஒழுங்கா வருவாங்களா?”

“வருவாங்க. இல்லேன்னா நானே சமைச்சிடுவேன்...”

கோகிலா மச்சரின் முகத்தில் வெளிச்சம் பூத்தது. அந்தப் புன்னகையையே பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் போல துளசியின் மனதிற்குத் தோன்றியது.

“என்ன சமையல் பண்ணுவே?”

தலையைச் சரித்துக் கொண்டு சொன்னாள் துளசி.

“காரக் குளம்பு பண்ணுவேன். தக்காளித் தொக்கு. சாம்பார், ரசம் எல்லாம் பண்ணுவேன்... அப்புறம் கறி கூட ஆக்குவேன். ஆயாகூட நல்லாப் பண்றியேம்பாங்க...”

“பரவாயில்லையே.... ஸ்போர்ட்ஸ் மட்டுமில்ல. சமையல் கூட உனக்கு நல்லாத் தெரிஞ்சிருக்கு. ஆமா தொடர்ந்து ஸ்கூலுக்கு வருவியா?”

“தெரியல்லை மச்சர்...”

“ஸ்கூலுக்கு வர இஷ்டந்தானே....”

தயங்கியபடி கோகிலா மச்சரைப் பார்த்தாள் துளசி.

“இஷ்டந்தான். ஆனா....”

கோகிலா மச்சர், துளசியின் தலையில் கைவைத்தாள். பூக்களாய் அந்த ஸ்பர்சம் தன் மனத்தளத்திலே விழுந்து பரவசமுட்டுவதாக உணர்ந்தாள் துளசி. இதுவரை அவள் இப்படியான வாஞ்சையை அறிந்ததில்லை. கனிவான வார்த்தைகளாலே நனைந்து தோய்ந்திட பல தடவை அவளின் பிள்ளை மனம் ஏங்கியதுண்டு. ஆனால் அதற்கான வேளா வாய்ந்ததில்லை. அவள் வீட்டின் பின்புறத்திலே சடைந்து வளர்ந்த வேப்பமரத்தின் கீழேதான் அவள் அடிக்கடி போய் உட்காருவாள். அங்கே காகமும் கிளியும் வரும். சிட்டுக்குருவியும் அண்டங்காகமும் தத்திப் பறந்து விளையாடும். அனிற்பிள்ளைகள் சுறுசுறுப்பாய் ஓடித் திரியும். இவையெல்லாம் துளசியின் சினேகிதிகள். இவை பேசி துளசியும், துளசி பேசி இவைகளும் கேட்கின்ற அற்புத மான உலகமொன்று அங்கே விரிந்து போயிருக்கும். அது மனோகரமான நேரம்.

“என்ன பேசாமலே நிற்கிறே?”

மச்சர் துளசியை உலுப்பினாள். துளசி சுயநினைவுக்கு மீண்டாள்.

மலங்க மலங்க மச்சரைப் பார்த்தாள்.

“ஓண்ணுமில்லை மச்சர்...”

“அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். நீ ஒண்ணுக்குமே கவலைப்படாத. யோசனை பண்ணாத. தெரியமாப் படி. ஒழுங்காகவே ‘பிராக்டிஸ்’க்குப் போ. என்ன கஷ்டம் வந்தாலும் எங்கிட்ட வந்து சொல்லனும். எது வேணுமானாலும் எங்கிட்ட வந்து கேட்கனும்....”

சொல்லியவாறு துளசியை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள் கோகிலா. தோள்ப் புறத்தின் பின்னே நெந்து கிழிந்து போயிருந்த யூனிபாரத்தில் பார்வை தயங்கியபடி நின்றது.

“எத்தனை டிரஸ் உங்கிட்ட இருக்கு?”

துளசியின் முகம் அவளையறியாது சட்டென்று வாடிற்று.

“வெட்கப்படாம சொல்லு...”

“முனு யூனிபார்ம.... ஒரு பாவாடை சட்டை. தாவணி யும் ஒண்ணு இருக்கு...”

கோகிலா மச்சரின் முகத்தில் கவலை தொனித்தது. சில கணங்களிற்கு மௌனமாக இருந்தாள். அவனுக்குள் அவளைப் பற்றிய கடந்த கால சம்பவங்கள் மின்னலாக வெட்டி அழிந்தன. இளமையில் வறுமை மிகவும் கொடிய தென்பதை பிறர் சொல்லக் கேட்டுத்தான் அவள் அறிவாள். அவளிற்கு அது அனுபவமும் இல்லை. ஒரே விதமான வாழ் நிலையுடையவர்களோடு கல்லூரி விடுதியில் வாழ்ந்திருந்தாலும் வறுமையைப் பற்றிச் சொன்னால் இளகிப் போகிற சுபாவம். ஞானசௌந்தரிதான் வறுமை எவ்வளவு சோக

மயமானது என்பதை கோகிலாவுக்கு உணர்த்திய பிள்ளைப் பருவத்து சினெகிதி. ஞானசௌந்தரியின் வாழ்க்கையை வறுமை அரித்துத் தின்றது.

“ஸ்கல் விட்டதும் எங்கூட வந்திடு. துணி எடுத்து ‘பெயிலர்’கிட்ட தைக்கக் கொடுத்திடலாம்....”

பொட்டென்று கண்கள் கலங்கின துளசிக்கு.

“மச்சர்...”

“என்ன?”

கோகிலா மச்சர் புன்முறுவலோடு அவளைப் பார்த்தாள்.

“எதுக்கு மச்சர் வீண சிரமம்?”

செல்லமாக அவளின் முதுகிலே தட்டினாள் கோகிலா.

“பெரிய மனுவியாட்டம் பேசாம, சாயந்திரம் வந்திடு. ஆமா வாழைப்பழத்தை ஏன் சாப்பிடல்ல?”

“கிளாஸ்ல் போய் சாப்டறேன் மச்சர்...”

அப்போது அங்கே வந்தாள் மகிழா.

கோகிலா மச்சர் மகிழாவைக் கண்டதும் ஆர்வமாகக் கேட்டாள்: “மகிழா காலைல் என்ன ஆச்சு உணக்கு?”

மகிழா புன்னகை செய்தாள்.

“நாளைக்கு எனக்கு பிறந்த நாள். அப்பா இன்னைக்கு காலையிலேயே ‘ஷாப்பிங்’ போயிடனும்னு கூட்டிப் போனாரு... நான் உங்க கூட இன்னைக்கு சாயந்தரம் ‘ஷாப்பிங்’ போயிடலாம்னு ‘பிளான்’ பண்ணியிருந்தேன்...”

“பரவாயில்ல. அப்பா கூடத்தானே போய் வந்திருக்கே, ஆமா என்னென்ன வாங்கினே?”

“அது சஸ்பென்ஸ். இப்போ சொல்லமாட்டேனே...”

“பஸீஸ்.... சொல்லுடா....”

“ம்ம... மாட்டேன்....”

துளசி இருவரையும் வெடிக்கையாகப் பார்த்தாள். கோகிலா மஸ்சர் திடீரென எதையோ நினைத்துக் கொண்டவளைப் போல மகிழாவைப் பார்த்தாள்.

“மகிழா, துளசியை உனக்குத் தெரியுந்தானே?”

மகிழா துளசியை வெறுமையாகப் பார்த்தாள்.

“தெரியுமே. குதிரைன்னு பட்டப் பேரு...”

கோகிலாவின் முகத்தில் கோபம் லேசாய்த் தெரிந்தது.

“பட்டப் பேரையா கேட்டேன்? அதென்ன அது குதிரை. அவளைப் பார்த்தா குதிரை மாதிரி நீளமுஞ்சி யாவா இருக்கு?”

துளசி குறுக்கிட்டாள்: “இல்லை மஸ்சர.... நான் நல்லா ஒடுவேன் இல்லே? அதனாலதான் அந்தப் பேர் வைச்சிட்டாங்க....”

“அப்படியா? அப்போ பரவாயில்லை....” என்று புன்னகை செய்தவாறே மகிழாவைப் பார்த்தாள் கோகிலா மஸ்சர். மகிழாவின் முகம் கடுகடுப்பைக் காட்டிற்று. சட்டென்று அங்கிருந்து வேகமாகப் புறப்பட்டுச் சென்றாள். கோகிலா எதுவுமே பேசாமல் அவள் போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வினாயாட்டு மைதானத்தில் வேகமாக ஓடிவந்து கொண்டிருக்கும் துளசியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் கோகிலா. எல்லோரையும் முந்திக் கொண்டு புயலாய் சீறி முன்னேறிக் கொண்டிருந்தாள் துளசி. மின்னலையும் புயலையும் கால்களினால் தூசாய்த் தள்ளி உதைகிற வேகம். சாதுவாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கிற அந்தக் துளசிதானா இவள் என்பதை கோகிலா வியப்போடு நினைத்துப் பார்த்தாள். இந்த அழகும், வேகமும், அவள் ஓட்டத்தில் இன்னும் மெருகேறித் தெரிந்தன.

உற்சாகக் குரக்களின் நடுவே அவள் ஓட்டத்தை முடித்துக் கொண்டு எதிரே வந்தபோதாள் குதிரை

என்ற பட்டப்பெயருக்கு அவள் எவ்வளவு தகுதியானவள் என்பதைனைப் புரிந்து கொண்டாள் கோகிலா. கோகிலா வுக்கு பிடித்த பிராணிகளில் ஒன்று குதிரை. சாதுவான பார்வை. சிலிர்த்துக்கொள்கிற பிடரி. வலுவேறித் திரண்ட தசைநார்கள். வைரம் பாய்ந்த உறுதியான கால்கள். ஓடத் தொடங்கிவிட்டால் கம்பீரம் பொங்குகின்ற தோற்றும் வேகமே அதன் பலம். அழகு. கம்பீரம். யாரையும் கவர்கிற அதன் முரட்டுவேகம் அனைப்புக்குள் அடங்காதபோது இன்னும் பெருமை பெறுகிறது.

“மச்சர்” என்றாள் துளசி, சாதுவாக.

தனது சின்னமுக்கில் துளிர்த்திருந்த வியர்வையைத் துடைத்துவிட்டு துளசியினது முக்கை நிமிண்டினாள் கோகிலா மச்சர்.

“குதிரைதான்டி நீ....” என்று பரவசமாகக் கூறிய வளை துளசி வேடிக்கையாகப் பார்த்தாள்.

“குட்டிக் குதிரை. அழகான குட்டிக் குதிரை....”

“போங்க மச்சர்.”

“ஓடுறபோது பெரிய பொம்பளை மாதிரி உறுதியா, கட்டா, ... என் கண்ணே பட்டிடும்போல இருக்கடி....”

துளசியின் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டாள் கோகிலா மச்சர். துளசியின் கைகள் பச்சைத் தண்ணீராய்க் குளிர்ந்தன. மட்டற்ற ஆனந்தத்தோடு கோகிலா மச்சரைப் பார்த்தாள் துளசி.

“மச்சர் நீங்க சொல்றதைக் கேட்க எனக்கு ரொம்பவும் பெருமையாயிருக்கு. நீங்க எவ்வளவு பெரியவங்க. படிச்சவங்க. அழகானவங்க. நீங்க என்னைப் பெருமையாச் சொல்றதைக் கேட்க எனக்கு சந்தோஷம் தாங்க முடியல்ல. நீங்க என்னை அளவு மீறித்தான் புகழ்றீங்க....”

துளசியின் உதடுகள் மெல்ல நடுங்கின.

“மைடியர், நான் சொல்றதெல்லாம் உண்மை. உன்னை

நினைச்சாலே எனக்கு சந்தோஷம் எல்லை மீறிப் போயிடுது.... சின்ன வயசில் நான் கூட ஓரளவுக்கு உண் போல்த்தான் இருந்தேன். அதெல்லாம் எவ்வளவு இனிமையான காலம்....”

பெருமூச்செறிந்தாள் கோகிலா மச்சர்.

“சின்னஞ்சிறு பறவை போல கவலையில்லாமல் பறந்து திரிந்த நாட்கள் அவை...” தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொள்வது போல மெதுவாகக் கூறினாள் கோகிலா மச்சர்

“உனக்கு ஏதாவது பரிசு தரவேணும் போல இருக்கு. துளசி ஏதாவது கேளேன்....”

இரு குழந்தையைப் போல தன்மையாகக் கேட்டாள் கோகிலா மச்சர். அந்தத் தன்மையை தன் முகத்திலே வாங்கிக் கொண்டாள் துளசி. வாத்சல்யம் இதயத்தில் நூறு மலர்களாய் மலர்ந்து கமழ்ந்தது. கண்களிலே நிலவு கழிர்களோடு வந்திரங்கிற்று. மெளனமான பார்வையில் உணர்ச்சி மயமான வார்த்தைகள் தேங்கிப் போய் நின்றன தம்மை சுத்தமாய் ஒலித்தவாறே.

“மச்சர் எனக்கு நிறைய வாங்கிக் கொடுத்திட்டங்கடிரஸ், புத்தகம், பணம்...இப்படியே ஒயாமக் கொடுக்கிறீங்க. இதைவிட எனக்கு வேறொன்ன வேணும்...?”

“இல்லைடா...ஏதாவது கேளு. ஏதாவது உனக்கு வாங்கித் தரணும் போல இருக்கு...”

கோகிலாவின் குரல் தனும்பிற்று. கண்கள் பனித்தன. உடலே லேசர்ய் நடுங்கிற்று. முகத்தில் குலுங்கி நிற்கிற பூங்கொத்தெனப் பரவசம்.

அவளின் பரவசத்தை ஆச்சரியத்தோடு எண்ணி தன் னுள்ளேயே மகிழ்ந்தாள் துளசி.

“மச்சர், எனக்கு ஒரு ‘ஸ்கிப்பிங் ஹாப்’ மட்டும் வாங்கிக் கொடுத்திடுங்க....”

புன்னகையோடு துளசியைப் பார்த்தாள் கோகிலா மஸ்சர்:

“இந்த அற்ப பொருளையா ஒரு பரிசா என்னைக் கொடுக்கச் சொல்லே? அதுவும் வாங்கித்தர்ரேன். உனக்கு ரொம்ப இஷ்டமான பொருளா ஒன்றைக் கேளு...”

“நீங்க எதை எனக்கு கொடுத்தாலும் அது உயர்ந்த பரிசுதான் மஸ்சர். அது எனக்கு இஷ்டமானதுதான்...”

கோகிலா மஸ்சர், அவளது கண்ணத்தில் தட்டினாள்: “உன்னைக் குதிரைன்னு சொன்னதே தப்படி. நீ குதிரையில்லை. கழுதை. கோவேறு கழுதை....”

கண்கள் மின்னிட துளசி கோகிலாவைப் பார்த்தாள்:

“ஆமா. கோவேறு கழுதையானாலும் நான் கோகிலா மஸ்சரோட் கோவேறு கழுதை...”

அவள் சொன்னதைக் கேட்டதும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தாள் கோகிலா மஸ்சர்.

வகுப்பறையில் சியாமளா மஸ்சர் பாடம் நடத்திக் கொண்டிருந்தாள். அவள் வகுப்பிற்கு வந்தாலே மாணவிகளின் முகம் இறுகிப் போய்விடும். சியாமளா மஸ்சரும் தீரிக்கமாட்டாள். அதுபோல மற்ற யாரையுமே புன்னகை செய்யக்கூட அனுமதிக்கமாட்டாள்.

துளசி, சியாமளா பாடம் நடத்துவதையே அக்கறையோடு கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு அருகருகே டுமணியும் அன்னமும் உட்கார்ந்திருந்தனர்.

திடீரென்று பாடத்தை இடையிலே நிறுத்திவிட்டு, பராக்கியைப் பார்த்து சுத்தமிட்டாள் சியாமளா மஸ்சர்: “என்ன நீ? என்ன பேசிக்கொண்டிருக்கிறே... போ. கிளாக்கு வெளியிலை போ...”

வகுப்பே திகைத்துப் போயிற்று. குண்டுசி விழுகிற சத்தம் கூட இல்லாமல் நடந்து கொண்டிருக்கிற வகுப்பில் சியாமளா மச்சர் இப்படியொரு குற்றச்சாட்டு வைத்ததை மாணவிகளால் ஏற்றுக்கொள்ள இயலவில்லை.

மீண்டும் சத்தமிட்டாள் சியாமளா மச்சர்:

“பராசக்தி.... சொல்லிட்டேன்ல... கிளாசுக்கு வெளி யில் போயிடு. மம்.... சீக்கிரம....”

பராசக்தி அசையாமலே இருந்தாள். திடீரென்று பூமணி இருக்கையிலிருந்து எழுந்தாள்.

“மச்சர் கிளாஸ்ல யாருமே பேசல்லே மச்சர்....”

கணீரென்று கேட்ட பூமணியின் குரவில் வகுப்பு முழு தும் ஆடிப் போயிற்று. சியாமளா மச்சரின் கண்ணத்தில் யாரோ அறைந்தாற் போல அவள் அதிர்ச்சியடைந்தாள். அந்த அதிர்ச்சி நீங்க முதலே துளசி மின்னலாய் எழுந்தாள்.

“ஆமா மச்சர். கிளாஸ்ல நாங்க யாருமே சத்தம் போடல்லே. பராசக்தி வாயே திறக்கல்லே....”

சியாமளா மச்சரின் கண்கள் சிவந்தன. முஷ்டிகள் இறுகின. எல்லாக் கோபமும் துளசியின் மீது தெறித்தது வெம்மையோடு.

“ஆமாண்டி... நீயா எனக்கு சொல்ல வர்கே, பொறுக்கி பரதேசி நாயே...”

சியாமளா கத்தினாள்:

“நீ எப்பிடிப் படிக்கிறே, எப்பிடி உடுக்கிறே, எப்பிடி சாப்பிட்டிறேன்னு நான் சொல்லட்டுமாம்... அது நாறும். இதுக்கு நானாயிருக்கணும் கழுத்தில் கயிறுபோட்டு செத்திடுவேண்டி. ஆமா....”

துளசி அந்த வெறிபிடித்த வார்த்தைகளின் குருரமான
த-- 2

கூர்மையில் துண்டு துண்டாக உடைந்து சிதறினாள். அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள். எதுவும் தோன்றவில்லை.

அன்னம், துளசியின் தோளில் பரிவோடு கைவைத் தாள்: “அவ ஒரு ‘மென்டல் கேஸ்’, அவ சொன்னதை நீ மனசில வாங்கிக் கொள்ளாதை. பைத்தியங்க பேசிறத யாராவது சீரியஸ்ஸா எடுப்பாங்களா?”

“எனக்கு எல்லாமே தெரியும். எனக்காக நீ அதை முற்றாகவே மறந்திட வேணும்...”

கோகிலா மூச்சர் மெல்லிய குரலிலே கூறிவிட்டு ஜனங்கள் பக்கமாகப் போனாள். அந்தி வெய்யில், வெளியே புல்தரையில் சோம்பலாய்ப் படுத்திருந்தது. பச்சைப் புல் நூனியில் அழூர்வமாக மஞ்சள் வண்ணத்துப்பூச்சி ஒட்டி உட்கார்ந்திருந்தது பார்வைக்கு ஒரு பூவினைப் போல. துளசிக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. அவளது மனம் இன்னுந்தான் அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து மீளவில்லை. இப்படி ஒரு வார்த்தை நெருப்பு இது வரை அவளின் நெஞ்சிலே குருரமாகச் செருகப்பட்டதில்லை. ஸ்தம்பித்துப் போய் விட்டாள் அவள். திடீரென மின்னலாய் வந்த தாக்குதல், வார்த்தைகளை இழக்க வைத்துவிட்டது. நட்டநடு வெளி யில் தனித்தவள் போல நிமிஷங்களிற்கு உணர்ந்தாள். அதற்குப் பிறகு சியாமளா மூச்சர் வகுப்பை நடத்தவில்லை. புத்தகத்தை மூடி வைத்தாள். உட்கார்ந்தபடி முகத்தைக் கைகளில் கவிழ்த்தாள். மெளனம் இன்னும் இறுகிறறு. இரும்பு வலை போல எல்லோரையும் கவ்வியவாறு இறுகிறறு. யாரும் பேசவில்லை. யாரும் யாரையும் பார்க்கவில்லை. சியாமளா மூச்சர் நிமிர்ந்தாள். கண்கள் கலங்கிச் சிவந்திருந்தன. முகமே உப்பினாற் போலத் தெரிந்தது. இனந் தெரியாத சோகம் கப்பினாற் போல வயதானாற் போல தெரிந்தது. அவளின் முகம் அழுதிருக்கலாம். அழுகைதான் இந்த முகமாற்றத்தின் ஒரே காரணம். பார்த்தவர்களின் கண்களில் இன்னும் வண்மம் இருந்தது. கோபம் இருந்தது. எரிச்சல் கொப்பளித்தது. இந்த அழுகை

யெல்லாம் எதன் பொருட்டு என்று அதட்டலாகக் கேட்கிற ஆத்திரமும் மூர்க்கமும் தெரிந்தன. இறுக்கம் அங்கு வலை ஏண்ணியிருந்தது.

“அப்படி நடந்தது தப்பு என்று சொல்லி சியாமளா என்கிட்ட வருத்தப்பட்டா. என்ன நான் சொல்லேன். நீ பேசாமலே இருக்கிறே?”

ஜன்னல் பக்கத்திலிருந்து வந்து துளசியின் தோளிலே கருணை பொங்கிட கைவைத்தாள் கோகிலா மச்சர். துளசி மெதுவாக நிபிர்ந்து அவளைப் பார்த்தாள்.

“என்னால் அதைத் தாங்கவே முடியல்ல. என்னை யாரும் அப்படித் திட்டன்தில்லை. அப்படித் திட்டினாங்க அந்த நிமிஷத்திலயே எனக்குச் செத்திடலாம் போல தோணித்து...”

துளசியின் குரல் நெகிழ்ந்தது. மனதில் பளீரென மீண்டும் அந்த நிகழ்ச்சி வந்துமோதிற்று. கண்கள் கலங்கிப் பனித்தன. நேரம் போகப் போக, யோசிக்க யோசிக்க அந்த வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றிலும் மேலும் மேலும் முட்கள் பெருகி வேகமாக முளைத்தன. அர்த்தம் கன்று நெஞ்சை ஆழமாகத் துளையிட்டன. இரத்தம் பொங்க வைத்தன. சதையைப் பிறாண்டி உரிக்கிறாற் போல வேதனை ழிட்டன. அவமானத்தால் குறுகி எங்காவது போய் ஒளித் திருக்கத் தூண்டின. பிறர் முன்னே துரும்பாக அந்த வார்த்தைகள் தன்னை ஆக்கினாற் போல அவளைத் தலையை முறித்துக் கவிழ வைத்தன.

“நான் ஒரு குற்றமும் செய்யல்ல. தன்னுடைய மோசமான எதிரியைத் திட்றாப் போல என்னை அப்படிக் கேவலைப் படுத்தினாங்க. நல்லா யோசிக்கப் பார்த்தா நான் ஸ்கூலுக்கு வராமலே நின்னிடனும் போல தோனுது...”

கோகிலா மச்சர், துளசியின் அருகே உட்கார்ந்தாள். துளசியின் கலங்கிப் பனித்திருந்த கண்களைத் துடைத்து விட்டாள். கண்களில் பொங்கிய பரிவோடு அவளின்

முகத்தை நிமிர்த்தினாள். மென்னமான பார்வையாலேயே தளசியின் மனதின் காயத்தை மெல்ல ஒற்றி ஒத்தடம் கொடுத்தாள். வருடினாள், இதமாக ஓவ்வொரு முட்களையும் எடுக்க முனைந்தாள் அந்தக் காயத்திலிருந்து.)

“சியாமளா ரொம்பவும் பரிதாபமான பெண். காதலிச் சுப் பண்ணின கல்யாணம். கல்யாணம் பண்ண முன்னமே எனக்கு அவளைத் தெரியும். எப்போ பாரு பேசிக் கொண்டிருப்பா. சின்னதுக்கெல்லாம் சிரிப்பா, இருக்கிற இடத்தில் எல்லாம் சந்தோஷத்தை நிறைப்பா. இதுதாள் அவவசிகரம். இப்படி ஆரம்பிச்ச காதல், தடைகளை மீறி கல்யாணம் ஆச்சு. அப்பா அம்மா விரும்பாத கல்யாணம். ஒரு இரவிலை வீட்டை விட்டே ஓடியிட்டா. கொஞ்சநாள் ஆச்சு. அவ முகத்தில் இருந்த சிரிப்பெல்லாம் கருகிப்போச்சு. பேசிற்றை நிறுத்திட்டு, பேசிற்றுக்கே அச்சப்பட்டு நின்னா....”

கோகிலா மச்சர் பெருமூச்சு விட்டாள்.

“என்ன மோசமான குடும்ப உறவு, ஆக்கிரமிப்பையே அன்பா நியாயப்படுத்தற கொடுமை...”

துளசிக்கு அவள் சொன்னது புரியவில்லை. ஆனாலும் மென்னமாக அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். மென்னமாக இருக்கிற கோகிலா மச்சர் இன்று நிறையப்பேசுகிறாளே என நினைத்தாள்.

“நான் பலமுறை கேட்டேன். அவ பதிலே சொல்லவில்லை. ஒரு நாள், தானே மனம் பொறுக்காம சொன்னா. எனக்கு அதைக் கேட்கவே தாங்க முடியவில்ல....”

ஜன்னல் வழியே விர்ரென்று பறவைபோல நுழைந்து சழித்தது காற்றுக் கற்றை.

“அவ புருஷன் பயங்கரமான சந்தேகப் பிராணி. தன்னைத் தவிர வேற யாரோடுமே அவ சிரித்துப் பேசக் கூடாது என்று கட்டுப்பாடு வைச்சிருக்கிறான். அதை

மீறினா அடி இம்செ. வக்கிரம் பிடிச்சவன். படுக்கையிலே யும் அவன் சந்தோஷந்தான் முக்கியம். சந்தோஷம்னு சொல்லப்பட்ட தெல்லாம் இவனுக்கு சித்திரவதையாச்சு. அழவும் முடியல்ல. அடுத்தடுத்து இரண்டு குழந்தைகள். இரண்டுமே பேசல்ல, சிரிக்கல்ல, அழல்ல, வினோதமா சத்தம் போடும். கையில குழந்தையோட இவ போகாத டாக்டர் வீடில்ல. கண்ணீர் விட்டழாத கோயில் இல்ல... ஒரு வழியும் தெரியல்ல. மனசில் எத்தினை காயம். பொறுமை போச்சு. அமைதி போச்சு. பார்க்கிற எதிலும் கோபம் தெரிஞ்சுது. திண்டலும் அவமதிப்பும் தெரிஞ்சுது. மனசிலே நோவோட வந்தவ கையில நீ சிக்கிக் கொண்டே...”

கோகிலா மச்சர் எழுந்து மீண்டும் ஜன்னல்பக்கமாகச் சென்றாள். காற்றுக்கு முடிய ஒருபக்க ஜன்னல் கதவைத் திறந்து விட்டு மீண்டும் கட்டிலில் வந்து உட்கார்ந்தாள்.

“நல்லா யோசிச்சுப் பார்த்தா பெண்ணோட ஒவ் வொரு குணத்துக்கும் ஆண்தான் காரணமாயிருப்பான் போல இருக்கு: அவனுடைய பிடிவாதம், அடக்குமுறை, விருப்பம் எல்லாத்துக்கும் தக்கதாக பெண்தன்னை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டியிருக்கு. அவனுக்கு அடிமை போல அவளிருக்கிறாள். ஆனா அது வெளியிலை தெரியற தில்லை. வாழ ஆற்றவில்லாத அற்ப புழுவாக அவள் கருதப்படுகிறாள். அவனுக்கு இரங்கி உதவுகிற பாது காவலனா ஆண் தன்னைக் கற்பித்துக் கொள்ளுகிறான். வீட்டிலையும் வெளியிலையும் அவதான்மாடாஉழைக்கிறா. அவதான் பிள்ளைப் பெறுகிறா. குடும்பத்தைப் பார்க்கிறா...ஆனா அவ நிலைமை கேவலமாயிருக்கு...”

திடீரென்று தன்னாச் சுதாரித்துக் கொண்டாள் கோகிலா.

“என்னடா இது, எதையெதையெல்லாமோ பேசிறனே என்று யோசிக்கிறியா துளசி? நான் பேசினதில் பாதி

உனக்குப் புரியல்லை இல்ல? அதிகமாகத்தான் பேசிட்டேன்....”

துளசி மௌனமாக, வார்த்தைகளற்ற பார்வையோடு அவளை நோக்கினாள்.

“என்னவோ தெரியல்ல, இதெல்லாம்மனசில அடைஞ்சு போயிருக்கிற விஷயங்கள். சியாமளாவைப் பற்றிப் பேசின உடனே இதெல்லாம் சொல்லணும் போல எனக்குத் தோணிச்சு...அது சரி காப்பி சாப்பிட்டியா....?”

“வேணாம்....”

“ஏன்? என்மேல வருத்தமா....இதென்னடா இது, நான் என்னோட கவலையைச் சொன்னா. இவள்ளென்னவோ புலம்பி றான்னுதானே நீ நினைக்கிறே?”

சட்டென்று மாறிற்று துளசியின் முகம் “இல்லை ஹச்சர்....”

துளசியின் குரலில் அவளது மனம் தெரிந்தது: “என்ன ஹச்சர் நீங்க. நான் அப்படி யோசிக்க மாட்டேன்...நீங்க நானும் தவறா எதையும் சொல்ல மாட்டாங்க. இப்போ யோசனை பண்ணினா, சியாமளா ஹச்சரில் இரக்கம் உண்டாகிறாப்போல இருக்கு....”

ஆர்வத்தோடு அவளைப் பார்த்தாள் கோகிலா.

“துளசி, உன்மையாகவா சொல்லே?”

உனர்ச்சி பொங்க அவளைப் பார்த்தாள் துளசி.

“சத்தியமா சொல்லேன் ஹச்சர். அவங்களை நினைச்சா ரொம்ப கஷ்டமா இருக்கு. அவங்க படுற கஷ்டத்தோட நம்ம கஷ்டத்தை வைச்சுப் பார்த்தா அது ஒரு கஷ்டமாவே தெரியல்லை ஹச்சர்...”

கோகிலா ஹச்சரின் கண்கள் படபடத்தன. சந்தோஷம் பொங்க துளசியைக் கட்டிக் கொண்டாள். உச்சிமுகர்ந்து முத்தம் கொடுத்தாள். கண்களில் பளித்த கண்ணீருடே துளசியைப் பார்த்தவாறு பெருமையோடு சொன்னாள்:

“அதுதான் என் குதிரைக்குட்டி. சொன்ன உடனேயே புள்ளுச் சொல்லியே அதுதான்டி உண்ணோட பெரிய திறமை. உன் வயசுக்கு அந்த வயசை மீறிய பெரியவ நீ....”

அவளின் அணைப்பினுள் தினரினாள் துளசி. மனதினுள் என்னவோ குறுகுறுத்தது. அப்படியே அவள் அணைப்பினுள் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தாள். ஏக்கத்தோடு கோகிலா மஸ்சரைப் பார்த்தாள். பெருமுச்ச சீறிக் கரைந்தது.

“என்ன அப்படிப் பார்க்கிறே....” என்று நெகிழ்ந்த குரலிலே கேட்டாள் கோகிலா மஸ்சர்.

“பார்க்கணும் போவை இருக்கு. இப்போ நீங்க ரொம்ப ரொம்ப அழகாயிருக்கிறீங்க....” சொல்லியபோதே துளசியின் கண்கள் லேசாய் செருகியிருந்தன.

வெளியே யாரோ கதவு தட்டும் சத்தம் கேட்டது. இருவரும் திடுக்கிட்டு சயநினைவடைந்தனர். துளசி எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்தாள், சியாமளா மஸ்சர்.

“வாங்க மஸ்சர்...” என்று அன்பு பொங்க சியாமளாவைப் பார்த்துக் கூறுனாள் துளசி. அந்தக் கணங்களிலே, சியாமளாவின் முகம் அடிர்வமாய் மலர்ந்தது.

கோகிலா மஸ்சருடைய உடல் வாகு துளசிக்கு எப்போதும் அதிசயமாகத் தெரியும். மற்றவர் கண்முன்னே ஒரு நாளாயினும் களைத்துத் தெரிந்ததில்லை அவளின் தோற்றம். கோகிலாவைப் போவவே தானும் இருக்க வேண்டுமென்று அடிக்கடி எண்ணுவாள் துளசி. ரசம்மங்கிய கண்ணாடியில் தனது முகத்தினை நீண்ட நேரமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் மனதில் கோகிலாவின் பூரித்த முகந்தான் அதிசயந்ததும் பிடத் தலை நீட்டும்.

“ஒரு பெண்ணுக்கு மனமும் உடலும் பலமாயிருக்க வேணும். தன்னோட உடம்பைப் பற்றி அவள் நல்லாத் தெரிஞ்சுவைச்சிருக்கணும். உடம்பு ‘வீக்கா’யிட்டா மனக்கம் தளர்ந்து போயிடும்...”

கோகிலா இவ்வாறு துளசியைப் பார்த்துக்கறியபோது உடனேயே அதன் அர்த்தத்தை துளசியால் அறிந்து கொள்ளமுடியவில்லை.

“ஆனா அது எப்படி முடியும்? பெண்ணுக்கு சீக்கிரமே முதுமை வந்திடுதே...”

“ஆமா.. அவ பிள்ளையைப் பெத்துக் கொடுக்கிறா. பாலுட்டி வளர்க்கிறா. குடும்பத்தைச் சுமக்கிறா. இதனாலே சரியாச் சாப்பிடாம் இருக்கிறா... அப்போ இளமையில முதுமை வரத்தான் செய்யும்....”

“நம்ம நாகேஸ்வரி மச்சரைப் பாருங்க. அவங்க எப்ப பாரு கர்ப்பமா இருக்கிறாங்க.”

“நாகேகக்கு என் வயசதான் ..”

“ஆனா கிழவி மாதிரியில்லே?”

“அவங்களுக்கு எத்தனையோ முறை சொல்லிட்டேன். அவங்க புருஷன் ஒரு ராட்சதனாம். நான் சொல்றதுக்கு நீ ஒத்துக் கொள்ளோல்லவன்னா நான் வேறே பெண்னோட போயிடுவேன்னு அந்தாள் மிரட்றானாம்....”

கண்களில் வியப்புறா கோகிலா மச்சரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் துளசி. பிஞ்ச முகத்தில் புரியாமை பட்டெடன்று தெரிந்தது. அவளின் முகத்தைப் பார்த்த மறுகணமே தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டாள் கோகிலா மச்சர். நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

“என்ன சாப்பிட்டேறு?”

கோகிலா மச்சரின் குரல், துளசியைச் சுயத்திற்கு கொண்டு வந்தது. திடுக்கிட்டு அவளைப் பார்த்தாள்.

“சொன்னதைப் பாதியில் நிறுத்திட்டங்க....”

“ஆமா.... உனக்கு இதெல்லாம் வேணாம். என்னவோ மறந்து போய் என்பாட்டுக்குப் பேசிட்டேன்....”

“ஏன் அப்படிச் சொல்லீங்க....?”

“உனக்கு இது தெரிய வேணாம். நீ சின்னப் பொன்னு ஆமா என்ன சாப்பிடத்ரே?”

வெறுமையா கோகிலாவைப் பார்த்தாள் துளசி கோகிலா மச்சர் இப்படித்தான். தன்னை மறந்து எதையாவது பேசிக் கொண்டிருப்பாள். திடீரென்று நிறுத்தி விடுவாள். பிறகு பேசமாட்டாள்.

“இருக்கிறதைக் கொடுங்க....”

அவள் அலுத்துச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டுப் புன்னகையோடு அவளின் அருகே வந்தாள் கோகிலா.

“என்ன கிழவி மாதிரி அலுக்கிறே....”

“ஓண்ணுமில்லே...”

“பொய் சொல்லாத....”

“சில வேளையிலை உங்களைப் புரிஞ்சு கொள்ளவே முடியல்ல மச்சர்....”

“அப்படியா சொல்லே?”

“கோகிலா மச்சர் திடீரென்று மலர்ந்து சிரித்தாள். கொஞ்ச நேரம் மெளனமாக இருத்தாள். பின்னர் சிரிப்புத் தணிந்து புன்னகையாய் மங்க, துளசியைப் பார்த்தாள்.

“கொஞ்சக் காலம் போக உனக்கு என்னைப் பற்றி எல்லாமே தெரியவரும்....”

“அதுவரை பொறுக்கனுமா?”

கண்களைச் சரித்து அவளைப் பார்த்தாள் கோகிலா.

“ஆமா...”

“நீங்க என்னை விட்டுப் போயிட்டா?”

சட்டென்று நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தாள் கோகிலா, உதடுகள் லேசாய் நடுங்கின.

“அப்படி ஏன் சொல்லே?”

“அப்போ இங்கேயே இருப்பீங்களா?”

மெளனமாயிருந்தாள் கோகிலா பிண்ணர் தனதுஉள்ளங்கையைப் பார்த்தவாறே, மெதுவாக “இருப்பேன்.... அனேகமா இங்கேயே செத்திடுவேன்” என்றாள்.

அந்த வார்த்தையில் அளவு மீறியே அதிர்ந்து போன வளாய்த் தோன்றினாள் துளசி.

“எதுக்கு இப்படியெல்லாம் பேசறீங்க?”

“நான் பொய்யா சொன்னேன்?”

“நீங்க பேசறதைக் கேட்க கஷ்டமாயிருக்கு... இண்ணைக்கு ஏன் இப்படிப் பேசறீங்க?”

துளசியின் குரல் கசங்கிற்று. கோகிலா ஹச்சர் அவளின் அருகே சென்றாள். பரிவோடு அவளின் தோளில் கை வைத்தாள். மெல்லத் தட்டிக் கொடுத்தாள். துளசியின் தோளில் பூக்கள் சொரிந்தாற்போல உணர்ந்தாள். உணர்ந்தாளா உணரவில்லையா என்ற பேதமறிய முடியாமல், தான் எங்கோ “நழுவிப் போவது அவளுக்குத் தெரிந்தது. அவைகளாய் விழுந்தன பூக்கள்.

கண்களில் தூக்கம் கெஞ்சியழைத்தது.

“தூக்கம் வருதா?” என்று நெகிழ்வான குரவிலே அவளிடம் கேட்டாள் கோகிலா ஹச்சர்.

“ஆமா...”

“அப்போ படுத்துக்கோ...”

அவள் தூக்கத்தில் ஒரு கனவு வந்தது.

“என்ன சாப்பிடுவே?” என்று அவளின் தோளில் கை வைத்துக் கேட்டாள் துளசியின் அம்மா.

துளசி, அம்மாவின் கண்களைப் பார்த்தாள்.

எப்போதுமே அரைகுறையாகச் செருகினாற்போன்ற தூங்குகிற கண்கள் அவளின் அம்மாவுக்கு. அது தூக்கக் கலக்கமா அல்லது கவலையால் வந்ததா என்று துளசிக்கு சொல்லத் தெரியவில்லை. அவனுக்குத் தெரிய அந்தக் கண்கள் கண்ணீரால் தேங்கியிருந்தநாட்கள்தான் அதிகம். அம்மா விம்ம மாட்டாள். விசம்பமாட்டாள். பல வேளைகளில் கண்களில் கண்ணீர் முட்ட மொனத்துள் உறைந்து போயிருப்பாள். என்ன கேட்டாலும் பதிலே பேச மாட்டாள்.

“சாப்பிடம்மா....”

“வேணாம்....”

“ஏன்?”

“பிடிக்கல்ல...”

“சாப்பிடடா....”

குரல் மனதைத் தொட்டுக் கெஞ்சிற்று.

“சாப்பிடறேன். ஆனா ஒன்னு கேட்பேன். நீ பதில் சொல்லனாம்...”

“கேளு....”

“அம்மா நீ அடிக்கடி ஏன் அழுறே?”

“.....”

“சொல்லம்மா....”

“பொண்ணாப் பிறந்திட்டேன்”

திடுக்கிட்டாள் துளசி.

“அதுக்கு?”

“அதுக்குத்தான் அழுறேன்...”

சட்டென்று துளசியின் மனதில் நெருப்புச் சர்வேந்று கட்டு அழுத்திற்று.

கலவையோடு கேட்டாள் துளசி “அப்போ என்னை எதுக் கம்மா பெத்தே?”

விழியோரம் துளிர்ந்த கண்ணீரை ஆட்காட்டி விரலால் வழித்தெறிந்தாள் அம்மா.

“இப்போ நான் அதுக்கும் சேர்த்து அழறேன்” என்றாள் அம்மா.

தூக்கத்தில் கண்களில் அரும்பிய கண்ணீரைத் துடைத்தபடி துளசியைப் பரிவோடு பார்த்தாள் கோகிலா ஹச்சர்.

இரண்டு

கோகிலா ஹச்சருக்கு மிகவும் பிடித்த ஓவியம் இப்போதும் அந்த அறைச் சவரிலே மாட்டியிருக்கிறது. ரவிவர்மாவின் ஓவியம், அன்னத்தோடு நிற்கிற தமயந்தி கோகிலாவும் அப்படி, அந்தத் தமயந்தியின் உருவச் சாயல் கொண்டவள்தான். ஆனால் தமயந்தியை விட இன்னும் கொஞ்சம் உயரம், வாளிப்பு திமிறலான உடல்வாகு, பார்த்தால் இன்னொருமுறை யாரையும் நின்று திரும்பிப் பார்க்கச் சொல்கிற கம்பீரம், வசீகரம், இதையெல்லாம் விட வேறெறுவோ மாயம்.

கோகிலா ஹச்சர் எப்போதும் தனியாகத்தான் இருக்காள். ஸ்கூலில் கூட யாரோடும் அதிகம் பேசிக் கொள்ளவே

மாட்டாள். அந்த மெளனமும் அவனுக்கு இன்னொரு அழகாயும் கலர்ச்சியாயும் மெருகூட்டிற்று எனவே பலரும் நினைத்தனர். ஆதிலட்சுமி கூட இதை அடிக்கடியே சொல்லிக் கொண்டிருப்பாள்.

முதன் முதலில் இதே ரூமில், இப்போது உட்கார்ந்திருக்கிற கட்டிலில்தான் கோகிலா மச்சரோடு மகிழாவும், துளசியும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். மகிழா சுறுசுறுப்பானவள். ‘அனில்க்குட்டி’ என்ற பட்டப் பெயர். உயரமாய், எப்போதும் கண்களில் உற்சாகந் துறைப்பு புன்னகையோடு தோன்றுவாள். ஸ்கூல் விட்டதும், கோகிலா மச்சரோடு சேர்ந்து, மச்சர் ரூமுக்குத்தான் போவாள். பிறகுதான் வீட்டுக்கு.

மகிழாவை விட துளசிக்கு அப்போது முன்று வயது குறைவு. மகிழாவுக்கு மச்சர் அடிக்கடி புதுடிரஸ் வாங்கிக் கொடுப்பாள். சாக்ளெட்டுகள் பிஸ்கட்டுகள் கொடுப்பாள். கலர்ப் பெண்சில்கள் கொடுப்பாள். தலைவாரி அலங்கரிப்பாள். இவையெல்லாவற்றையும் வினோதம் பொங்கப்பார்ப்பாள் துளசி. மனதின் மூலவயில்மெலிதாகபொறாயை முளைவிடும். மெல்ல மெல்ல அது செடியாகி மனதினுள் நெருடிக் கொண்டே கிடந்தது. ஒரு பூணைக்குட்டி, தனது பிரியமான மனிதரிடம் உரிமையோடு மடியிலேறிப் படுத்து விளையாடுவதுபோல எப்படி இந்த ரூமுக்குள் வந்ததும் மகிழாவால் கோகிலா மச்சரோடு இழைந்து கொள்ள முடிகிறதென்பது துளசிக்குப் புரியவே இல்லை.

ஒருநாள் துளசி மகிழாவிடம் கேட்டாள்:

“என்னக்கா நீங்க! அவங்க நம்ம மச்சர்தானே, உங்களை எதுக்கு அவங்க கெஞ்சிக் கேட்கும்படி நடக்கி நீங்க. அவங்க கெஞ்சிறதைப் பார்த்தா எனக்கே கஷ்டமாயிருக்கு. சாக்ளெட் சாப்பிடச் சொல்லிக் கூடவா அவங்க உங்களைக் கெஞ்சனும்....அவங்க பெரியவங்க. இப்படி நீங்க பண்ணலாமா?...”

மகிழா அலட்சியமாக துளசியைப் பார்த்தன் :

“சீ போ....நீ ஒரு ஏறும்பு. உனக்கு ஒண்ணும் புரியாது. நான் அப்படித்தான் பண்ணுவேன்...”

இது நடந்து ஆறுமாதங்களின் பின்னர் ஒருநாள், அது வெள்ளிக்கிழமை—தூளசி, கோகிலா மச்சர் ஸ்கலுக்கு வரவில்லை என்று கேள்விப்பட்டதும் அளவுமிறிய ஆச்சரிய மடைந்தாள். கோகிலா மச்சர் ஒரு நாள் கூட ஸ்கலுக்கு வராமல் நின்றதில்லை. அது மழையோ, புயலோ, ஹர்த் தால், கடையடைப்போ எதுவானாலும் சரி,

துளசி ‘லஞ்ச டைமு’க்கு அவசரஅவசரமாகமகிழாவைத் தேடிச் சென்றாள். அன்றைக்கு மகிழாவும் ஸ்கலுக்கு வரவில்லை என்று தெரிந்தது. குழப்பத்தோடு தன் வகுப்புக்குத் திரும்பினாள் துளசி.

எப்போது ஸ்கல் முடியுமென்று காத்திருந்தாள். ஸ்கல் முடிந்ததும், கோகிலா மச்சரின் ருமை நோக்கி ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்றாள் துளசி.

கோகிலா மச்சர், துளசியை ஆச்சரியத்தோடு வரவேற்றாள். துளசி அவளின்முகத்தை ஏறிட்டாள். கோகிலா மச்சரின் கண்கள் சிவந்து பொருமியிருந்தன. முகம் வீங்கி யிருந்தது. மங்கிய ஓவியமாய்த் தெரிந்தது.

“ஏன் மச்சர் உங்களுக்கு என்ன ஆச்சு?”

கோகிலா மச்சர் பரிவோடு துளசியைப் பார்த்தாள்.

“ஏன் துளசி?”

“நீங்க அழுதிருக்கிறீங்க?”

“இல்லையே” சொல்லியவாறு சிரித்தாள் மச்சர்.

“இல்லை, நீங்க அழுதிருக்கிறீங்க. உங்க முஞ்சி கண், எல்லாமே சொல்லுது.”

“இல்லையடா....” நெகிழ்ந்த குரலில் சொல்லியபடியே அவளின் கண்ணத்தில் தொட்டாள் கோகிலா.

“யாராவது செத்திட்டாங்களா மச்சர்...”

தன் நினைவிலிருந்து மீளாமலே கேட்ட துளசியை சட்டென்று தன்னோடு அணைத்துக்கொண்டால்கோகிலா. கணப்பொழுதில் உடைந்த நீர்ப்பானைபோல மனம் சிதறி விம்மி விம்மி அழுதாள். துளசிக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. அவளின் அணைப்பினுள்ளேயே துளசியும் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள். அப்படி அழவேண்டும் போல தோன்றிற்று.

விம்மலினுடே கோகிலா விசும்பினாள்.

“எனக்கு யாருமே இல்லைடா செத்துப்போக.... எனக்கு ஆருமே இல்லை...நான் தனிமரம்...”

அவளின் அணைப்பிலிருந்து விடுபட்டு நியிர்ந்தாள் துளசி.

“அழாதிங்க மச்சர், எனக்கு கண்டமாயிருக்கு...”

துளசியின் குரல் உடைந்திருந்தது.

துளசி கோகிலா மச்சரின் துணிமணிகளை அழகாக அடுக்கி வைத்தாள். கோகிலா மச்சரிடம் அதிக துணிமணி கள் இல்லாத போதிலும் அவளை நினைத்தால் எப்போதும் மிக நேர்த்தியாகவும் வசீகரமாகவும் பள்ளசென்றும் தோன்றுகிற அவளின் உருவமே மனதில் வெளிச்சமாகத் தெரியும். கம்பீரமான உடலமைப்பும் சுறு சுறுப்பும் அவளை அப்படித் தோன்ற வைக்கின்றது என்று துளசி நினைத்துக் கொண்டாள். அவளைப் போலவே தானும் இருக்கவேண்டுமென்று அடிக்கடி நினைப்பாள் அவள்.

“துளசி...” என்ற குரவில் அவள் நினைவு கலைந்து எதிரே நின்ற கோகிலாவைப் பார்த்தாள்.

“என்னது... பேசாமலிருக்கிறேய...”

“ஓண்ணுமில்லை மஷ்சர்...”

“பொய் சொல்றேய...”

மௌனமாக அவளைப் பார்த்தாள் துளசி.

“எங்கிட்ட எதுவும் மறைக்கக்கூடாது என்று சொல்லி யிருக்கிறேன்ல...”

கோகிலா மஷ்சர் துளசியின் தோனை உலுப்பினாள். துளசி மெல்லிய குரவில் தான் நினைத்ததை அவளுக்கு கூறினாள். அதைக் கேட்ட கோகிலாமஷ்சர் பெருமிதமாக துளசியைப் பார்த்தாள்.

“நீ என்னைப்போல டிரஸ் பண்ணிக்கோ, சரி. என்னைப்போல சுறுசுறுப்பாயிரு சரி. என்னைப் போல படிச்சு வந்திடு சரி. ஆனா என்னை மாதிரி வாழ்மட்டும் நினைச்சிடாத...”

கோகிலாவின் வார்த்தைகள் பெருமுச்சுடன் முடிவ டெந்தன. முகம் மெல்ல வாடிற்று.

“என்ன மஷ்சர் சொல்நீங்க?..”

“இப்போ அதெல்லாம் வேணாம....”

வார்த்தைகளை முறித்துக்கொண்டு ஐஞ்னற்பக்கமாகச் சென்றாள் கோகிலாமஷ்சர். வெளியே பார்த்தபடி மௌன மாகிளிட்டவள் கொஞ்சநேரத்துக்கு இப்படித்தான் இருப் பாளைன்று நினைத்துக் கொண்டே கதவைத் திறந்து வெளியே பார்த்தாள் துளசி.

வெளிக்கதவின் ஒரமாக நன்கு பெருத்த கரப்பான் பூச்சி ஒன்று மேலே நகரமுயன்றது. அதைப்பார்த்ததும் துளசிக்குப் புல்லரித்தது. அருவருப்போடு மீண்டும் அறைக்

குள் போய் பத்திரிகை ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு கதவடிப் பங்கமாகச் சென்றாள்.

கதவில் கரப்பான்பூச்சியைக் காணவில்லை.

அங்குமிங்கும் தேடினாள். கரப்பான்பூச்சி உட்சவரில் இருந்தது. மேலே பறக்கத் தயாரானாற் போல இருந்த அதை, சுருட்டிய பத்திரிகையால் சடாரென்று அடித்தாள் துனசி.

கரப்பான் பூச்சி லாவகமாக கதவுநிலையில் தொற்றிக் கொண்டு தன் முகத்திலுள்ள ரோமக் கொம்பை தீவிரமாக ஆட்டியவாறு எகிறத் தயாராயிற்று. துளசி, சுருட்டிய பேப்பரோடு கதவுநிலைக்குச் சென்றாள். குறிவைத்தாற் போல சடாரென்று அடித்தாள்.

மீண்டும் எகிறிற்று கரப்பான்பூச்சி. ஐஞ்னலை நோக்கி விர்ரென்று நகர்ந்தது. துளசி எரிச்சலோடு ஐஞ்னல் பக்கமாகச் சென்றாள். சடாரென்று அடித்தாள். ‘ங்குய்’ என்ற சத்தத்துடன் கீழே விழுந்த கரப்பான் பூச்சி மல்லாக்காகத் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது.

சத்தத்தைக் கேட்ட கோகிலாமச்சர், திரும்பிப்பார்த்து “என்ன து?” என்றாள்.

“கரப்பான் பூச்சி ரொம்பப் பெரிசாயிருக்கு. அடிச் சிட்டேன். ஆனா இன்னும் சாகல்ல....”

கோகிலாமச்சரின் முகம் சட்டென்று இருள்ளு சுருங் கிற்று. உடல் தடத்தடத்து. கண்கள் மிரண்டன. முஷ்டியை இறுக்கிக் கொண்டு சத்தமாகக் கத்தினாள்.

“துளசி... அதை விரட்டு உடனே விரட்டு.... விரட்டு சொல்றேன்ல விரட்டு....”

அந்தக் கரப்பான் பூச்சியை வெளியே தூக்கி வீசிவிட்டு வந்த துளசியின் மனதில் தாங்க முடியாத ஆச்சரியம்

நிறைந்திருந்தது. அதிர்ச்சியடைந்து பதறிப் போன கோகிலாமச்சரின் முகம் அப்படியே மனதில் பதிவாகி விட்டது. கட்டிலில் மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்த அவளை இரக்கமும் விளோதமுமாகப் பார்த்தாள் துளசி.

கோகிலாமச்சர் இப்படிப் பதட்டப் பட்டதை இன்றுதான் கண்டிருக்கிறாள் துளசி. அதுவும் மிக மிக அற்பமானதொரு விஷயத்துக்கு. கரப்பான் பூச்சிக்கு.

அந்தக் கரப்பான் பூச்சி சிதைந்து செத்துப் போய்க் கிடந்தது கண்களில் தோன்றிற்று¹ கழுத்தை வெட்டிவிட்டாலும் உயிரோடு கொஞ்சக்காலம் வாழக்கூடிய கரப்பான் பூச்சி. அந்தப் பூச்சிக்குத்தானா இப்படிப் பயந்து அருவருத்து கோபப்பட்டு அதிர்ச்சியடைந்து சத்தம் வைத்து இப்படித் தளர்ந்து போனாள் இந்தத் திடகாத்திரமும் உறுதியும் வாய்ந்த பெண்?

கட்டிலில் இன்னமும் மௌனமாகவே உட்கார்ந்திருந்தாள் கோகிலாமச்சர்

துளசி ஒன்றுமே பேசாமல் பாலைக் காய்ச்சினாள். காப்பி ஊற்றினாள். காப்பியைக் கொண்டுபோய் கோகிலாமச்சருக்கு முன்னே நீட்டினாள்.

“காப்பி குடிங்க....”

கோகிலா அவளைக் கண்ணுக்குள் பார்த்தாள்.

“பயந்திட்டியா?”

“எதுக்கு?”

“நான் சத்தம் வைச்சேன்ல....”

“ஆமா...நீங்கதான் பயந்திங்க. சத்தம் வைச்சிங்க. சின்னப் பசங்க மாதிரி...”

லேசாகப் புன்னகை மலர்ந்தது கோகிலாவின் முகத் தில். இருள் விலகிய வானம் போல அந்த முகத்தில் தெளிவு படர்ந்தது.

“என்ன மோ ஆயிடிச்சு?”

“அதுதான் என்ன சொல்லுங்க?”

“வேணாண்டா இப்ப வேணாம். அப்புறமா சொல்லேன்...”

தெஞ்சுகிறாற்போல வந்தது அவள் குரல். அவளைக் கணிவோடு பார்த்தாள் துளசி.

“வேணாம். இப்போ காப்பி சாப்டுங்க....”

கோகிலா மஸ்சர் காப்பியை வாங்கி உறிஞ்சினாள். பின்னர் “சுவீட்” என்றாள் மெதுவாக.

“என்ன சொன்னீங்க?” என்று அவளைப் பார்த்துக் கேட்டாள் துளசி.

“சுவீட் நு சொன்னேன்....”

“எதுக்கு? காப்பிக்கா?”

“இல்லை....”

“அப்புறம்....”

“உன்னைத்தான் சொன்னேன். நீதான் ஒரு சுவீட் கேர்ள்....”

“பொய் சொல்நிங்க...”

“இல்லைடா.... திஜுமாத்தான் சொல்லேன்....” என்ற வள் துளசியின் கையைப்பற்றி தன்னருகே உட்கார வைத் தாள். அவளின் பார்வையில் கணிவும் வெளிச்சமும் நிறைந்து பனபளப்பதை உணர்ந்தாள் துளசி. அவளின் கைக்குள்ளிருந்த தன் கையில் குடு தகிப்பதை என்னிட தன்னையறியாமல் மௌனமாகிவிட்டாள் துளசி. மௌனமாக இருக்கவேண்டும் போலிருந்தது. அப்படியிருக்கிற மௌனத்தில் அவள் அறிந்திராத சந்தோஷம் பிரவகிப்ப தாக உணர்ந்தாள் அவள்.

“துளசி....”

திடுக்கிட்டாள் துளசி: “ம்மம்”

“என்ன பேசாமலே இருக்கிறே....”

“தெரியல்ல”

“துளசி...”

“ம...ம...”

“என்னைப்பத்தி நீ என்ன நினைக்கிறே?”

“நீங்க நல்லவங்க....”

“அப்புறம்?”

“படிச்சவங்க...”

“இரகு?”

“அன்பானவங்க....”

“மம்.... அவ்வளவுதானா?”

குறும்போடு கோகிலாஷ்சரைப் பார்த்தான் துளசி.

“சமயத்திலை சின்னப் பசங்க மாதிரி பயந்தவங்க...”
சொல்லிவிட்டு சிரிப்புடன் கோகிலாவின் முகத்தைப் பார்த்தாள் துளசி. கோகிலா எந்த உணர்ச்சியுமின்றி உட்கார்த்திருந்தாள். அவளைப் பார்த்ததும் திடுக்கிட்டுப் போனாள் துளசி. அவளது கைக்குள்ளிருந்த தன் கையை விடுவித்துக் கொண்டே, “மஸ்சர், நான் ஏதாச்சும் தப்பாச் சொல்லிட்டனா?” என்று கேட்டாள்.

“அப்படி ஒண்ணுமில்ல” என்றவாறு கட்டிலில் இருந்து எழுந்தாள் கோகிலா.

“நீ டிபன் சாப்டுறியா?”

“வேணாம்...”

“ஆன்?”

“மஸ்சர் நான் உங்களை ஒண்ணு கேட்கணும்...”

“ஓக்ஞு....”

புண்ணகையோடு அவளைப் பார்த்தாள் கோகிலா.

“எதுக்கு மஸ்சர் நீங்க அடிக்கடி ஒரு மாதிரி ஆயிட நிங்க?”

கோகிலா மெளனமாக அவளைப் பார்த்தாள்.

“எனக்கு மனச ரொம்பக் கஷ்டமாயிருக்கு...”

சிறு குழந்தையைப் போல அவளைப் பார்த்தாள் கோகிலா.

பிறகு துளசியின் அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். சிலகணங்களிற்குமெளனமாக இருந்துவிட்டு, “என் மனசில சந்தோஷத்தோட இருக்கிறதாத்தான் நான் நினைப்பேன். ஆனா மனசில நிறைய வேதனை இருக்கிறாப் போலையும் உணர்வேன்... என் கதை அப்படி ஆச்சு” என்றாள். பிறகு பெருமுச்சடன், “என் கதையை நிச்சயமா உங்கிட்ட நான் சொல்றேண்டா” என்றாள்.

துளசி எதுவும் பேசாமல் அவளை இரக்கமாகப் பார்த்தாள்.

“மகிழா, உன் முரட்டுத்தனம் எனக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்கல்லே” என்றாள் கோகிலா மஸ்சர் சற்றுக் கண்டிப் பான குரவிலே.

மகிழா வெடுக்கென்று சொன்னாள்: ‘அப்போ என் கூட பேசாதிங்க....’

கோகிலா அவளின் அருகே சென்றாள். அவளின் தோளில் கைவைத்தாள்.

“நீ சின்னப் பொண்ணுதானே....”

“நோ. ஐ ஆம் சிக்ஸ்மென் இயர்ஸ் ஓல்டு”

கோகிலா புண்ணகை செய்தாள்.

“கலீட் சிக்ஸ்மென்....”

“மழுப்பாதேங்க.... நான் முரடி....”

“என்ன சொன்னே?”

“முரடி.... முரட்டுத் தனமானவ....”

அவள் சொன்னதைக் கேட்டதும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தாள் கோகிலா. கண்களில் நீர் துளிர்த்தது. துடைத்துக் கொண்டே அவளைப் பார்த்தாள். மகிழாவின் முகம் இன்னமும் மாறவில்லை.

“எதுக்கு இப்பிப் பண்ணே?”

வெடுக்கென்று பதில் சொன்னாள் மகிழா:

“நீங்கதான் அப்பிப் பண்ணவைச் சிட்டங்க....”

கோகிலா மெளனமாக உட்கார்ந்தாள்.

“அப்பா அம்மா மகாபவிபுரம் வாடின்னு கூப்பிட்டாங்க; எனக்கு உங்களை விட்டுப் போக இஷ்டமில்லை. மாட்டேன்னுட்டேன். எவளவோ கெஞ்சிணாங்க. நான் மசியல்ல. அம்மா மிரட்டிக் கூடப் பார்த்தாங்க. முடியல்ல. போயிட்டாங்க. இதிலை என்ன இருக்கு? சொல்லுங்க இதிலை என்ன முரட்டுத்தனமிருக்கு?”

தளதளத்தது மகிழாவின் குரல்.

“இப்போ நீங்களும் என்னைத் திட்டுறீங்க. திட்டுங்க. எனக்கு வேணும்... எனக்கு வேணும்...”

சொல்லியவாறே தன் தலையில் கைமுஷ்டியால் அடித்துக் கொண்டாள் மகிழா.

“ஏ மகிழா.” அவளது கையைப் பிடித்துக்கொண்டாள் கோகிலாமச்சர்.

“சரி உன் இஷ்டம்” என்றவாறே அவளைத் தன் ணோடு அனைத்துக் கொண்டாள் கோகிலா.

கோகிலாவின் இதமான அணைப்பினுள் குழந்தையைப் போலத் தேம்பினாள் மகிழா.

“அழாதடா....” அவளின் முதுகில் தட்டிக்கொண்டே சொன்னாள் கோகிலா மச்சர்: “அப்பா அம்மா என்ன நினைப்பாங்க? என்னைத் திட்டமாட்டாங்க...”

“எதுக்கு?”

“இந்த மச்சர் நம்ம பொண்ணுக்கு புத்தி சொல்லாம் அவ போக்குக்கு விட்டிர் றாங்களேன்னு....”

“அவங்களுக்கு அதெல்லாம் யோசிக்க டைமே” கிடையாது மச்சர்....”

கோகிலாவின் மனம் சரீரன்றது.

“எதுக்கு அப்படி சொல்லேறா?”

“அது வேணாம் மச்சர்” என்றாள் மகிழா.

“இல்லை. சொல்லு....”

“அவங்களுக்கு அவங்க சந்தோஷந்தான் பெரிசு....”

“என்ன சொல்லேறா?”

“வெளிக்குத்தான் என்னைப் பத்தி நிறையப் பேச வாங்க. வேறொண்ணுமில்லை. வீட்டை என்னோட ஒரு நிமிஷங்கூட நின்னு பேசமாட்டாங்க. அவங்கதான் சள சளன்னு பேசிக் கொண்டிருப்பாங்க. எனக்குப் பிடிக்கல்ல. அவங்க போக்கே பிடிக்கல்ல....”

“அதெல்லாம் தப்பு. அப்படிப் பேசாத....”

“போங்க மச்சர்”-குறுக்கிட்டுச் சொன்னாள் மகிழா:

“எனக்கு உங்களைத் தவிர ஆரையும் பிடிக்கல்ல. உங்களோட இருக்கறப்போதான் சந்தோஷமா இருக்கு. எப்ப வும் உங்க கூடவே இருக்கணும் போல இருக்கு. நிஜமாவே சொல்லேறன்....”

கோகிலா மச்சர் மகிழாவைப் பார்த்தாள்.

கம்பீரமான பெண். வயதை மீறிய வளர்த்தி. வினோத மான நீலக்கண்கள். தடித்த உதடுகளில் எப்போதும் ஓளிந் திருக்கிற குறுஞ்சிரிப்பு.

முன்று

“‘ஏன் ஒரு மாதிரியா இருக்கே?’’ என்று வாசந்தியைப் பார்த்துக் கேட்டாள் துளசி.

வாசந்தி களைத்த குரலில் கூறினாள்: “உடம்பு முடியல்ல...”

மெவிந்த ஓடிசலான வாசந்தியின் எண்ணெய் பூசாது பறக்கும் முடியையே பார்த்தாள் துளசி.

“காலைல் தலைக்கு ஊத்தினியா?”

“ஆமா...”

“அப்புறம் உடம்புக்கு முடியலேன்னா வீட்ல இருந்திருக்கலாம்ல ... ரெண்டு நாளா வயித்து வலின்னு அவஸ்தைப் பட்டேல்ல...”

“வயித்து வலின்னு பாத்தா முடியுமா? ஒன்றர், இந்தப் புஸ்தகம் ‘கம்போசிங்’ முடியறவரை ஆருமே ‘லீவு’ எடுக்கக் கூடாதுன்னு சொல்லல்லை?”

“அதுக்கு?”

“நேற்று ரோலி குழந்தைக்கு உடம்பு சரியில்லேன்னு லீவு கேட்டப்போ அந்த ஆள் முஞ்சியில் அறையிற மாதிரி பதில் சொன்னதை நீ கேட்கல்ல?”

“கேட்டேன்” கசப்போடு சொன்னாள் துளசி.

“இந்த வயசிலேயே உடம்பு இப்படி ஆகிப் போச்சு. கை கால் குடைச்சல். தலைவலி. வயித்துவலி. பீரியட் கோளாறு. வெறுப்பாயிருக்கு. எல்லாமே வேலை சேர்ந்தாப் பிறகுதான்...”

பெருமுச்சவிட்டாள் வாசந்தி.

“பத்து வருஷத்துக்கு முந்தி வாழ்க்கை எவ்வளவு சந்தோஷமா இருந்திச்சு. ஆட்டம் பாட்டம் படிப்பு பிரண்டஸ்...”

அந்த வார்த்தைகள் துளசியைத் தொட்டன. மனதைச் சட்டென்று பின்னே இழுத்துச் சென்று திருப்பின. பக்து

வருஷங்களின் முன்னர் ஆரோக்கியமான குதிரையாய், பெரிய விளையாட்டு வீராங்கணையாய் பள்ளியில் பேசப் பட்ட துளசி எல்லாம் போன நிலையில் இந்த அச்சகத்தில் கம்போளிட்டராய். இது கம்போளிட்டர் தொழிலில் அவளது எட்டாவது வருஷம். எப்படிம் போய்விட்டன காலமும் வயதும் என நினைத்த போது பெருமுச்சுச் சீறிற்று. மணியைப்பார்த்தாள், துளசி. எட்டு. ஸ்டிக்கை எடுத்துக் கொண்டாள். இன்னொரு ஸ்டிக்கை எடுத்து வாசந்தியின் கையில் கொடுத்தாள். கேசக்கு எதிரே ஸ்டூலை நகர்த்தி வைத்தாள். “வாசந்தி, இதிலை உட்கார்ந்து சும்மா ஸ்டிக்கை வைச்சுப் பாவனைபண்ணு. நான் உனக்கும் சேத்து பண்றேன்.”

வாசந்தி கண்கள் பனிக்க அவளைப் பார்த்தாள்.

“மத்தவங்க இப்போ வந்திடுவாங்க.... ஆமா உனக்கு காப்பி வேணுமா?”

“வேணாம்...”

“உனக்கு இஷ்டமான பண்ணீர்ச்சோடா....”

அழகாகச் சிரித்தாள் வாசந்தி.

“பத்து மணி ஆகட்டும்...”

அவசர அவசரமாக உள்ளே வந்தனர் வினோதினியும், பிரபாவும், மீனாட்சியும்.

வெளியே இருந்த ‘ஷெல்’யில் கைப் பைகளை வைத்துவிட்டு ‘கம்போளிங் செக்ஷ’னுள் நுழைந்தனர். “அப்பாடா”என்றவாறு பானைக்குளிருந்த தண்ணீராட்டமளில் அள்ளி மடமடவென்று குடித்தாள் பிரபா.

“பானையில் கொஞ்சத்தண்ணியை எங்களுக்கும் விட்டிடம்மா” என்றாள் மீனாட்சி தடித்தகுரலில்.

பிரபா சிரித்தாள்.

“பஸ்ஸில் வாறதில் பாதி உயிர் போயிடுது. அடிச்சுப் புடிச்சு வரணும். பொறுக்கிப் பசங்க. வேணுமின்ஜே இடிச்சு இம்சை பண்றானுங்க....”

“கையிலே ஒரு ‘ஸெப்டி. பிள்’ வைச்சிருன்னு சொன் னேன்ஸ். மறந்துட்டியா?”

சொல்லிக்கொண்டிருந்த மீனாட்சியை அப்பாவித்தன மாகப் பார்த்தான் பிரபா.

“எனக்கென்ன ஐஞ்சாறு கையாஇருக்கு?”

அவள் சொன்னதைக் கேட்டு எல்லோரும் கொல் வென்று சிரித்தனர்.

அப்போது வேர்த்துக் களைத்து உள்ளே வந்தாள் சுபா: மெல்லியகுரவில், “ஓணர்.... ஓணர்” என்றாள்.

அச்சகத்துள்ளே நிலவிய சத்தம் சட்டென்று அடங்கிப் போயிற்று.

ஸ்ரூவில் இருந்த வாசந்தி மட்டும் உடலை நெளித்து முன்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

வாசந்தியின் வீட்டுக்குப் போன துளசி திடுக்கிட்டுப் போனாள். முரட்டுத்தரையில் விரித்த பாயில் வாசந்தி வயிற்றுவலி தாங்காமல் துடித்துக் கொண்டிருந்தாள். வீட்டில் யாருமில்லை.

துளசி அவளின் அருகே உட்கார்ந்து கொண்டாள். கனிவோடு அவளின் முதுகிலே கைவைத்தாள்.

“வாசந்தி...” என்றாள் பரிவான குரவில்: “என்ன ம்மா... டாக்டர்கிட்ட போகல்லையா?”

வாசந்தி கண்கலங்க அவளைப் பார்த்தாள்.

“என்னம்மா பண்ணுது...”

“வயித்துவலி தாங்கழியல்ல. மன்னடையை வேற பிளக்குது....”

சொல்லியவாறு எழுந்தாள் வாசந்தி.

“புறப்படு. டாக்டர்கிட்ட போகலாம்...”

வாசந்தி கதவைப் பார்த்தாள்.

“அம்மா வந்திடுவாங்க...”

“எங்கை போயிருக்காங்க?....”

“வீட்டு வேலைக்கு. இப்போ வந்திடுவாங்க....”

மெதுவாக எழுந்து உள்ளே போன வாசந்தி தாவணியை மாற்றிக் கொண்டு வந்தாள். சுவரோடு சாய்ந்து உட்கார்ந்தாள்.

“இருபது வயசில ஏன்டி நோய் நோயென்னு புலம் பறே. நாகாத்தம்மா கிட்டப்போய் வேண்டுதல் வையடி. நோயும் போயிடும். கல்யாணமும் ஆயிடும்னு பாட்டி ஒயாம் சொல்றா. எரிச்சலாயிருக்கு...”

வெறுப்போடு சொன்னாள் வர்சந்தி.

“அக்கம் பக்கமெல்லாம் தன்னை நச்சரிக்கிறதா அம்மா வேற சொல்றா...”

“என்னான்னு?”

“ஏன் எனக்கு கல்யாணம் பண்ணி வெக்காம இருக்கிறேன்னு தன்னைக் கேட்கிறாங்கென்னாங்க....”

“நீ என்ன சொன்னே?”

“அடிக்கடி உடம்புக்கு முடியல்ல. கல்யாணம் பண்ணாம இருந்துடப் போறேன்னேன்....”

“அதுக்கு என்ன சொன்னாங்க....”

“கல்யாணம் பண்ணிக்கோ. உடம்பு சரியாயிடும். மத்தப் பெண்ணுங்களப் பாரு. உன்னை மாதிரியா பேச்றாங்க. எங்களுக்கு சீக்கிரமா பேரன் பேத்தியைப் பார்க்க னும்னு சொல்றாங்க....”

வெறுமையாகச் சிரித்தாள் வாசந்தி.

“அப்பப்போ ஏன்டா பெண்ணாப் பிறந்தோம்னு

தோன்றுது. எதுக்கும் பயப்பிடனும். யோசிக்கணும். அடிக்கடி மனச பக்குப் பக்குன்னு இருக்குது...”

“உடல்ல பலவீனம் இருந்தா அப்படித்தான் மனச அடிச்சுக்கொள்ளும்னு வனிதா டாக்டர் சொல்லுவாங்க. அது நிஜந்தான்...”

“யாரது வனிதா டாக்டர்?”

“போன வாரந்தான் நம்ம வீட்டுக்குப் பக்கத்தில வந்து ‘கிளினிக்’ வச்சிருக்கிறாங்க. ரொம்ப நல்லவங்க. சின்ன வங்கதான். பேசிறபோதே நோய் தீந்து போற மாதிரி கவனிச்சுப் பார்க்கிறாங்க...”

“அதிக பணம் கேட்பாங்களா?” தயக்கமாகக் கேட்டாள் வாசந்தி.

“அதெல்லாமில்லை.... உன்னைக் கூட அவங்க கிட்டத் தான் கூட்டிக்கிட்டுப் போகப் போறேன்...”

“அப்பாடா” என்று பெருமுச்ச விட்டாள் வாசந்தி: “நோய் வந்தா நோய்க்கும் பயப்பட வேண்டியிருக்கு. டாக்டருக்கும் பயப்பட வேண்டியிருக்கு...”

“எதனால் அப்டி சொல்லே?” என்று வியப்போடு அவளைப் பார்த்துக் கேட்டாள் துளசி.

லேசாக இருமினாள் வாசந்தி.

“அம்மா, ஜெகன் என்ற டாக்டர்கிட்ட கூட்டிப் போவாங்க. என்னைக் கண்டாலே அந்த ஆளு இன்ஜெக் ஷன் போடனும்னு சொல்லுவாரு...”

“அதுக்கென்ன? ஊசின்னா உனக்குப் பயமா?”

“அப்படியில்லே; அந்தாள் நான் ஊசி போடத் தோன்ப பட்டையைக் காமிச்சாலும் ‘பட்டக்ளில்’ போடனும்னு சொல்லும். அந்த ஆளு பார்வையே சுத்தமா எனக்குப் பிடிக்கிறதில்ல. அம்மாகிட்ட சொன்னா அவரு வயசான வரு. அப்படிப் பேசாதேன்னு திட்டுவாங்க....”

சொல்லியவாறு அருவருத்தாள் அவள்.

“என்னை வணிதா டாக்டர்கிட்ட கூட்டிப் போயிடு. உடம்பெல்லாம் எனக்கு நோயிருக்கு....நெஞ்சு வேற அடிச்சுடி வலிக்குது. நூங்க முடியல்ல....”

“சரி....”

பேஜ், மேக்கப் பண்ணிக் கொண்டிருந்த மீனாட்சி, வாசந்திக்கு அருகே சென்று கொஞ்ச ‘லெட்’ குளை கேளின் அறைக்குள் இருந்து எடுத்துக் கொண்டாள். கேஸோடு சாய்ந்து நின்று அச்சுக்கோர்த்துக் கொண்டு நின்ற வாசந்தியை இரக்கத்தோடு பார்த்தாள். வாசந்தி விழுந்து விடுகிறாற் போல நின்றாள். அவளைப் பார்க்க பரிதாபமாக இருந்தது.

நேற்று அவள் ஸ்டேலில் உட்கார்ந்துதான் அச்சுக் கோர்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது உள்ளே வந்த ‘ஓணர்’ அவளைப் பார்த்து ஆவேசமாகச் சத்தம் போட்டான்.

“என்னம்மா நீ? சினிமாத்தியேட்டர்ல் உட்கார்ந்திருக்கிற மாதிரி ஜாலியா இருக்கிறே. எந்திரம்மா, நின்னு வேலை செஞ்சாத்தான் சுறுசுறுப்பா வேலை செய்ய முடியும்....”

வாசந்தி தடுமாறியவாறே எழுந்தாள். ஸ்டேலைத் தூக்கினாள்.

பிரபா சட்டென்று சொன்னாள்:

“அவனுக்கு உடம்பு முடியல்ல சார்....அதான்....”

“வாயை மூடம்மா....”

‘ஓணர்’ கத்தினான்.

“க.ட.ம். முடியல்லேன்ஜா வீட்டில் நின்னுடனும். அப்

புறம் நம்ம உயிரை எதுக்கு எடுக்கிறீங்க ...நீ வீட்டுக்குப் போயிடம்மா....”

வாசந்தியின் உதடுகள் துடித்தன. கண்களைத் துடைத் துக் கொண்டாள். அப்போது தொண்டையை நெருடிக் கொண்டு இருமல் வந்தது. வரண்ட இருமல். வயிற்றை எக்கிக் கொண்டு இருமியவளுக்கு நெஞ்சு நொந்தது. நெஞ்சைப் பிடித்தபடி இருமியவள் ஆதாரத்துக்காக ‘கேஸ்’ அடுக்கை இறுகப் பற்றிக் கொண்டாள். இருமல் நிறக் வில்லை. செரும முயன்றாள். இருமல் தொண்டையை இறுக்கி அதிர்வடன் வெளிப்பட்டது.

அவள் கேளில் சரிந்தபடி நின்றாள். மீனாட்சிக்கு தாங்கமுடியவில்லை; வாசந்தியின் அருடே சென்றாள். அவளைத் தாங்கலாகப் பிடித்தபடி அழைத்துச் சென்று சுலர் ஒரமாக உட்காரலுவத்தாள். வாசந்தி கெஞ்சுகிற முகத்தோடு அவளைப் பார்த்து, “மீனா... நீ போய் வேலையைப் பாரு... ஓனார் உன்னைத் திட்டுவாரு...” என்றாள்.

“போடு... எப்போ பாரு உனக்குப் பயந்தான். அந்தாள் தலையில் என்ன கொம்பா முளைச்சிருக்கு” என்றாள் வெடுக்கென்ற குரலில் மீனாட்சி.

‘ஓனார்’ அறைவாசலுக்குப்போன மீனாட்சி, வாசவிலே நின்று, “காப்பி வாங்கப்போறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு விறுவிறுவென்று இறங்கி வெளியே நடந்தாள்.

‘ஓனாரின் பூதாகரமான’ தேகம் கடுங்கோபத்தில் அவனையறியாமலே ஆடிற்று. இரண்டு கெட்ட வார்த்தைகளைத் துப்பினான்.

“என்ன இவங்க தங்க இஷ்டத்துக்கு நடக்கிறாங்க. இவங்கள் விரட்டிட்டு புதிசா ஆளுங்களை எடுக்கனும். ரெண்டு மாசமாகட்டும்....”

சொல்லியவாறே, வாசந்தியின் கண க்கை கக்கூட்டி முடித்து, “நூற்றுபா சில்லறைதான் கொடுக்கணும்” என்று முனுமுனுத்துக் கொண்டான் அவன்.

காப்பி குடித்துக் கொண்டிருந்த வாசந்திக்கு அருகே சென்ற 'ஒன்றர்', "இந்தாம்மா இன்னைக்கு வரை உனக்கு சம்பளம் போட்டிருக்கேன். இனி நீ இங்கை வராத, உடம்பைப் பார்த்துக்கோ' என்றான்.

அவனது குரல் எல்லோரையும் மின்னலாகத் தாக்கி அதிர்ச்சியுற வைத்தது. 'ஸ்டிக்'கை வைத்துக்கொண்டு ஸ்தம்பித்துப் போய் நின்றனர். உங்னமான அந்த இடம் முழுதும் இப்போது நெருப்புப் பற்றியெரிவதை உணர்ந்தனர். தொண்டை வற்றி வார்த்தைகளேயற்ற வேதனை அவர்களில் படர்ந்தது.

மீனாட்சி, துளசியைப் பார்த்தாள். மற்றவர்களையும் பார்த்தாள் பாதிகாப்பியை அப்படியே வைத்துவிட்டு சுவரோடு சுநிதிருக்கிற வாசந்தியையும் பார்த்தாள். பின்னர் 'ஒன்'ரை ஏறிட்டாள்:

"வாசந்திக்கு ரெண்டுநாள் லீவு கொடுத்தனுப்புங்களார். வேலை இருந்து நிறுத்திடாதிங்க. அவ லீட்ல ரோம்பக் கஷ்டம்...."

'ஒன்றர்' நெயாண்டியாக அவளைப் பார்த்தான்.

"இதன்னம்மா தர்மசத்ரமனு நெனைச்சியா?"

மீனாட்சியின் முகம் சிவந்தது. வாகான உடலில் இரத்தம் சட்டென்று வேகமாய்ப் புரண்டது. பெரிய கணகளில் சினம் ஊறி எரிந்தது. உதடுகள் வார்த்தைகளோடு திமிறின. சிறினாள்:

"ஏழு வருஷமா அவ இந்தப் பிரஸ்லில் வேலை பார்த்திருக்கிறா... இராப்பகலா உழைச்சிருக்கிறா. இந்த அக்னி யிலை நின்னு நின்னு வேலை செஞ்சே உடம்பு தேஞ்சிருக்கிறா. சட்டென அவளைத் தூக்கி எறிஞ்சா எப்படி?"

கையிலிருந்த 'கவரை' சட்டென்று அவன் வாசந்திக்கு முன்னே போட்டான்.

“இங்கை யார்கிட்டியும் நான் சும்மா வேலை வாங்கல்ல நான் சம்பளம் கொட்டிக் கொடுக்கல்ல. சொல்லுங்க?”

எல்லோரும் மெளனமாக நின்றனர்.

“ஓண்ணு சொல்லேன் கேளுங்க. நான் சம்பளம் தர்ரேன். எங்கிட்ட நீங்க எதிர்த்துப் பேசக்கூடாது. அப்புறம் மரியாதையில்லை. யாராயிருந்தாலும் சரி. எங்கிட்ட வேலை செய்ய இஷ்டமில்லாதவங்க இப்பவே புறப்படுங்க. மீனாட்சி உன் கணக்கையும் பார்க்கட்டுமா சொல்லு....”

இறுகிய முகத்தோடு அவனைப் பார்த்தாள் மீனாட்சி:
“ஆமா பாருங்க...”

வாசந்தி மெல்ல எழுந்தாள்.

“மீனா....வேணாம் மீனா...”

வாசந்தியின் குரல் கெஞ்சிற்று. மீனாவின் கையைப் பற்றிக் கொண்டாள் அவள். அவளின் உடம்பு பச்சைத். தண்ணீராக குளிர்ந்து ஆடிற்று.

“வாசந்தி ஓண்ணுமே ஆகாது. நம்ம கையில் ஒரு தொழிலிருக்கு...நீ பயப்படாத....”

துளி அவளின் அருகே வந்தாள்: “மீனா, என்னடி இப்படிப் பண்ணேற?....”

“எனக்குப் பிடிக்கல்லே. ஏழு வருஷம் வேலை பார்த்த பொண்ணு. கறிலேப்பிலையைத் தூக்கி வீசிற மாதிரி வீசிட்டான்...”

மீனாட்சி எரிச்சலோடு சொன்னாள்:

“உடம்பைத் தின்னுற தொழில். இந்தப் பிரஸ்ஸாக்கு வந்தப்போ ஆப்பிள் மாதிரி இருந்தா. முகஞ் சுழிக்காமராப்பகலா வேலை செஞ்சா...இப்போ?....”

இருமத் தொடங்கினாள் வாசந்தி. நெந்தரைப் பிடித்த

படி இருமினாள். கண்கள் கலங்கி நீர் சிதறிற்று. நிற்க முடியாமல் தடுமாறினாள்.

“வா வாசந்தி” என்றவாறு ‘கம்போளிங் செக்ஷ’னில் இருந்து வெளியே வந்தாள் மீனாட்சி. இருவரதும் கைப்பைகளையும் எடுத்துக் கொண்டாள்.

‘ஓணர்’ கவரை மீனாட்சியிடம் கொடுத்தான்.

கிட்டத்தட்ட ஏழு வருஷமாக வேலை செய்த அந்த அச்சக்தத்திற்கு இன்றோடு கடைசி நாள் என்று நினைத்த போது வாசந்தியின் கண்கள் கலங்கி, அழுகை சுழித்தது. தனது சொந்த இடமாக நினைத்து மாய்ந்து மாய்ந்து அவள் வேலை செய்த நாட்கள் நினைவில் வந்தன. விம்மி விம்மி அழுதாள்.

வாசந்தி கிழித்துப் போட்ட நாராகப் பாயிலே கிடங்தாள். அவளருகே உட்கார்ந்திருந்த மீனாட்சி அவளுக்கு விசிறிக் கொண்டிருந்தாள். ‘எதுக்கு இந்தப் பெண் ஜென்மம்? எதுக்கு இளக்காரம், பயம், தலைக்குனிவு நோய், மாய்ச்சல். இதெல்லாம் இல்லாம் நம்மால் வாழ முடியாதா? அப்படி வாழுமென்றும். ஆருக்கும் இளக்கார மில்லாம், பயமில்லாம், தலைக் குனிவில்லாம், நோயில் வாம், மாய்ச்சலில்லாம் வாழ்ந்து காட்டனாம்... நம்மால் இப்படி முடியும்னு காண்பிக்கணும்?’

“வாசந்தி....”

கூப்பிட்டுக் கொண்டே உள்ளே வந்தாள் துளசி. மீனாட்சியைப் பார்க்க அவளுக்கு கூச்சமாயிருந்தது. உட்கார்ந்தாள்.

“வா... துளசி...” என்றாள் மீனாட்சி: “அவதூங்கிறா நீ வருவேன்னு சொன்னா....”

“ஆமா, டாக்டர்கிட்ட போகனும். வாசந்திக்கு எல்லா டெஸ்டும் பண்ணிட்டாங்க. இன்னைக்கு ரிஸல்ட் சொல்லுவாங்க...”

“மருந்து குடுப்பாங்களா?”

“இன்னைக்குத்தான் சொல்லுவாங்க...”

‘ம் ம்’ என்ற முனகலுடன் பாயில் புரண்டு படுத்தாள் வாசந்தி.

“கொஞ்சம் தூங்கட்டும....”

மீனாட்சி பரிவோடு கூறினாள்.

“அவங்க அம்மா இன்னும் வரேல்லை?”

“இல்லை. அவங்க வேலை செய்யற வீட்டை எண்வாழோ விசேஷம். லேட்டாகுமாம...”

மீனாட்சியைப் பார்த்தாள் துளசி.

“மீனா என் பேரில் கோபமா?”

கண்களில் ஆச்சரியம் பொங்க அவளைப் பார்த்தாள் மீனாட்சி: “எதுக்கு?”

“பிரஸ்ஸிலேர்ந்து நான் உங்க கூட வரேலைன்னு” மீனாட்சி மெதுவாகச் சிரித்தாள்.

“என்னை நீ புரிஞ்ச கொள்ளல்ல. உன்னை எனக்குத் தெரியாதா? என்ன பண்றது? எனக்கு அங்கே வேலை செய்யப் பிடிக்கல்லே. வாசந்தியோட சேர்ந்து வந்திட்டேன். நாங்க ஏழைப் பட்டவங்க. ஒருத்தரை ஒருத்தர் கோவிச் சுக்க முடியுமா? சொல்லு....”

மெளனமாயிருந்தாள் துளசி.

“எதுக்குப் பேசாம் இருக்கிறே?”

“இல்ல. வாசந்தியை நினைச்சேன். மனச கஷ்டமா யிருக்கு. பிரஸ்ஸில் எல்லாரும் கஷ்டப்பட்டாங்க...”

“என்ன பண்றது? ஏழையாப் பிறந்தது ஒரு கஷ்டம். பொண்ணாப் பிறந்தது அதைவிடக் கஷ்டம்....”

வாசந்தி மெல்ல எழுந்தாள். முகத்தை அலம்பிக் கொண்டாள். இருவரையும் பார்த்து சிரிக்க முயன்றாள். வரண்ட புன்னகை முகத்தில் நடுங்கிற்று.

“காப்பி சாப்டுங்க....”

“இருநான் வாங்கி வர்தேன்...”

செம்பு ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப் பட்டாள் மீனாட்சி.

டாக்டர் வனிதா சொன்னதைக் கேட்டதும் மூவருமே திடுக்கிட்டுப் போயினர். மீனாட்சி கண்கள் கலங்க வாசந்தி யைப் பார்த்தாள்.

“ஓண்ணும் ஆகாது. இப்போதான் டி. பி. தொடங்கி மிருக்கு. சான்டோரியத்தில் சுகமாக்கிடுவாங்க. தைரியமா இருக்கனும்....”

வனிதா, வாசந்தியின் தோளில் தொட்டாள்.

“பயமே வேணாம். காற்றோட்டமில்லாத, உஷ்ணமான இடத்திலை ஏழு வருஷமா செய்த வேலையால் இந்த நோய் வந்திருக்கு இனி அந்த வேலைக்குப் போகாதீங்க. ஆறு மாசத்தில் இது குணமாயிடும்....”

வாசந்தி வரட்சிபொங்கச் சிரித்தாள்.

கண்கள் கலங்க துளசியும், மீனாட்சியும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

நான்கு

“‘ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறே?’ என்று துளசியைப் பார்த்துக் கேட்டாள் மாதுரி.

“ஓண்ணுமில்லையே....”

“பிரஸ்வில் யார் கூடவாவது சன்னட போட்டியா;
அல்லது ஓனர் திட்டினானா?”

“இல்லை....”

“அப்புறம்....”

“அதுதான் சொன்னனே....ஓண்ணுமில்லை....”

“பொய் சொல்லாதை....” கூறியவாறு அவளின் அருகே
வந்தாள் மாதுரி.

“தோ பார். நீதானே அடிக்கடி சொல்லுவே மனசிலை
எதையும் கனமா வெச்சிருக்கக் கூடாது. வெளியிலை
போட்டு உடைச்சிடஞ்சும்னு..) அதெல்லாம் மற்றவங்களுக்கு மட்டும் சொல்ற வார்த்தையா?”

துளசி கட்டிலில் இருந்து எழுந்து ஐங்னல்புறமாகச்
சென்றாள். வெளியே புல்தரையில் சின்னக்குருவி ஒன்று
மிகச் சறுக்கறுப்பாகத் தானியம் தேடிக் கொண்டிருந்தது.
இன்னொரு குருவி தலையை ஆட்டி இறகைக் கோதிய
வாறிருந்தது. புல்தரையின் ஓரமாக முருங்கை மரத்தின்
நடுக்கிளையிலிருந்து சர்ரென்று புல்தரையில் பாய்ந்தது
அனில் ஒன்று. புல்தரை மேதுவாகச் சினுங்கினாற்
போல அனிலின் கணத்தில் அழுங்கி நிமிர்ந்தது.

மாதுரி, துளசியின் முதுகில் கை வைத்தாள்.

“சொல்லம்மா....”

துளசி திரும்பினாள்.

“வரதன் வந்திருந்தான்....”

“ஓ....” என்றவாறு முதுகிலிருந்த கையை எடுத்தாள்
மாதுரி.

“புலம்பினானா?”

துளசி மௌனமாயிருந்தாள். பார்வையில் அனுதாபமும்
கணி ஏம். மீண்டும். வந்து கட்டிலில் உட்கார்ந்தாள். மாதுரி

ஜன்னலடியிலேயே நின்றாள். வட்டவடிவமான சதைப் பிடிப்பான முகத்தில் நிறையப் பருக்கள். உதடுகள் தடித்துக் கறுப்பாயிருந்தன. மேலுதட்டின் மேலே அரும்பிய ழனையிர். வளரிளாம் பருவ இளைஞனுக்கு முளைத்திருப் பதைப் போல. ஆனாலும் வசீகரமான உடல்.

“நீ என்ன சொன்னே?”

வெறுமையாக மாதுரியைப் பார்த்தாள் துளசி.

“என்ன சொன்னேனா? உன்னைப் பார்க்கவே இல்லை அப்பன்னு பொய் சொன்னேன்....”

“அப்புறம்...?”

“மாதுரிக்கு ஏன் என்னைப் பிடிக்கல்லேன்னு கேட்டான்.”

“என்ன சொன்னே....?”

“அதை அவகிட்டேயே கேட்டுக்கோ’ன்னேன்...”

“அதுக்கு என்ன சொன்னான்...?”

“ஐயையோ அந்தப் பொன்னு முஞ்சியில் விசிறி அடிச்சிடுமேன்னு சொன்னான்... எனக்கே சிரிப்பு வந்திரிச்சு....”

“சிரிச்சியா?”

“இல்லே...” என்றவாறு மாதுரியை வினோதமாகப் பார்த்தாள் துளசி.

“ஏன்டி இப்படிப் பண்டே?”

“உனக்குத் தெரியல்லே....”

மெளனமாய் அவளைப் பார்த்தாள் துளசி.

“ஏன் பேசமாட்டேங்கிறே?”

“இல்லை... வரதன் உன்னில் உயிரையை வெச்சிருக்கிறான்....”

அட்டகாசமாகச் சிரித்தான் மாதுரி. கண்களில் நீர் அரும்பித் துளிர்த்தது. முந்தானையால் கண்களைத்

துடைத்தவாறே, “இன்னுமா உனக்கு ஆண்களைப் பற்றித் தெரியல்லே... காரியமாகிறவரை அவங்க காலைப்பிடிச்சு இப்படியெல்லாம் பேசுவாங்க.... அப்புறந்தான் மெல்ல மெல்லக் குணத்தைக் காட்டுவாங்க.... பொறுக்கிங்க...” என்றாள் மாதுரி.

மறுகண்மே தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டவளாய்,

“ஆமா உனக்கு ஆண்களைப் பற்றி என்ன தெரியும்? நீ பழகினதெல்லாம் பொன்னுக்ளோடதானே....” என்றாள்.

“எனக்கு இதுவரை ஆறுபேர் ஸ்வெல்ட்டர் எழுதி யிருக்கிறாங்க... இப்பவும் கம்பனியில் மாஸ்டரும், சூபர் வைசரும் தனியா இருக்கிறப்போ என் உடம்பில் ஏதோ ஒரு விதத்தில் தொட்டிடுறாங்க... அன்பு பொங்கப் பேசுறாங்க...” வெறுப்பு அடைந்து பரவிற்று அவள் முகத் திலே.

“ஓவ்வொருவனும் பழகிறப்போ, அவனுடையபேச்சும் பார்வையும் எனக்கு அருவருப்பாயிருக்கு. எப்போ சந்தர்ப் பம் வரும் இவளைப் படுக்கையிலை போடலாம்னு பழகுறாங்க...”

“பஸ்ஸில் வர முடியல்ல. அப்படி இம்சை பண்றாங்க. ஒரு கூட்டில் மிருகங்களை ஒண்ணா அடைச்சு வைக்கலாம். அது பேசாம் இருந்துடும். ஆனா ஒரு ‘அவரு’க்கு மனிச கூட்டத்தில் ஒரு பொன்னைத் தனியா அடைச்சு வெச்சிட முடியுமா?... அவ கதையே கந்தலாயிடும்...”

மாதுரி சலிப்போடு கட்டிலில் உட்கார்ந்தாள்.

“எனக்கு ஆண்களைக் கண்டாலே பிடிக்கல்லே. வெறுப் பாயிருக்கு. அருவருப்பாயிருக்கு. வயித்தைக் குமட்டுது”

“அதனாலதான் துளசி உன்னை எனக்குப் பிடிக்கத்து நம்ம கால்ல சாகும் வரை நின்னிடலாமேன்னு வைராக்கியம் உண்டாகுது. பொன்னாப் பிறந்தா கல்யாணம்

பண்ணிக்க வேணும்னு அப்படி என்ன கட்டாயம்? ஆண்கள் இருக்கல்லே?"

"இந்த இருபது வயதில் இப்படிப் பேசுறியே?...."

"ஆமா...அவ்வளவு அனுபவம் ஆச்சு..." என்று சூறிய வாறு புன்னகை செய்தாள் மாதுரி.

"துளசி, இந்த உடம்புக்குத்தான் வரதன் அலையறான். பாரு அவனுக்கு வேலை வெட்டியே இல்லை. எப்போ பாரு மக்கா டிரஸ் பண்ணிட்டு சைக்கிள்ள சுத்தறான். இதெல்லாம் அவங்க அப்பா அம்மா சம்பாதிக்கிற பணந்தானே.... இப்போ அப்பா அம்மா சம்பாத்யம். அப்புறம் நான் சம்பாதிச்சு இவனைப் பார்க்கணும்...."

"வேலைக்கு எழுதிப் போட்டிருக்கான்...."

"ஆமா பெரிய கலெக்டர் படிப்பு படிச்சவரு. எழுதிப் போட்டிட்டார். வீடு தேடி வேலை வந்திடும்...."

"வேலை பார்க்கிற ஆளாயிருந்தா வரதனுக்கு சம்மதிச் சிடுவியா?"

"மாட்டேன்...."

"ஏன்?"

"சொன்னேன்ல. எனக்கு கலியாண்மே பிடிக்கல்ல. நான் என் பாட்டுக்கு சந்தோஷமா இருக்கணும்...."

சொல்லிக் கொண்டு வந்தவன் நெகிழ்வான குரவில் துளசியிடம் கேட்டாள்: "எனக்கு கஷ்டம் வந்தா நீ உதவி செய்யமாட்டியா துளசி?"

துளசி அங்கு பொங்க மாதுரியின் தோளில் கைவைத் தாள். தன் பிடியை இறுக்கி அவளைத் தன்னோடு அணைத்துக் கொண்டாள். அவளது ஸ்பரிசம் மாதுரியை இதப் படுத்திற்று. மெல்ல மெல்ல மனதை வருடி ஆறுதல் படுத்திற்று. அப்படியே இருப்பதில் நிம்மதியும் சுகமுமிருப்பதாய் என்ன வைத்தது, குளிர்மையாய் வீசி புழுக்கத்தை அள்ளியெடுக்கிற மெல்லிய காற்றைப்போல.

“முனு வருஷமா என்கூடப் பழகிறே. இன்னுமா என்ன உணக்குத் தெரியல்லை?”

துளசியின் வார்த்தைகள் மாதுரியை ஆனந்தப்படுத்தி யிருக்க வேண்டும். முனுமுனுத்தாள்:

“எக்ஸ்போர்ட் கார்மெண்ட்ஸ் கம்பெனில் உடம்பு நோக நோக வேலை செய்யறேன். ஆனா உங்கிட்ட வந்திட்டா அதெல்லாம் மறந்துபோகுது. உன்னோட அங்புதானே அப்படிப் பண்ணுது.... நீயிலவேன்னா செத்துப் போயிருப்பனோ தெரியல்ல...”

“முட்டாள் மாதிரிப் பேசாத...”

சட்டென்று சொன்னாள் துளசி.

“ஆமா துளசி நிஜமாலே சொல்லேன். உன்னோட பழகின முதல் எனக்கு அடிக்கடி அப்படித் தோன்றும். வீட்டில் அன்பான வார்த்தையில்லை. கம்பெனியில் உடலைக் கொல்ற வேலை. ஒன்பது மணிக்கு மெழினில் உட்கார்ந்தா அந்த அனல் கொதிக்கிற ஹாலில் துணி ‘டஸ்டும்’ புழுக்க முமா முச்சைத் தினறடிக்கும். ‘கட்டிங் மாஸ்டர்’கிட்டடியும் ‘குப்பர் வைசர்’கிட்டடியும் ஏதாவது தகராறு வரும். திட்டு வாங்க. மனசை அடக்கிப் பொறுத்துக் கொள்ளன்றும்... அப்புறம் வேலை முடிஞ்சு வந்தா பல்ளிலயோ, வழி யிலயோ, ஏதாவது ஒன்று. பொறுக்கிப் பசங்க ஏதாவது கிண்டல் பண்ணுவாங்க... எதுக்கடா இந்த ஜென்மம் எடுத் தோம்னு தோன்றும்....”

மாதுரி நிறுத்திவிட்டுத் தொடர்ந்தாள்:

“துளசி, எனக்கு வீட்டுக்கு போறதுன்னாலே பிடிக் கல்ல, எங்கயாவது ஓடிப் போயிடலாமா அப்பழன்னு கூட நினைப்பேன். ஆனா எங்கை போறது? போனா என்ன பண்றது?.... இப்படிக் குழம்பிப் போயிருக்கிற நிலையிலை தான் உன்னைப் பார்த்தேன்...”

“ஆமா உன்னை முதல்ல பார்த்தபோது என் கூட சண்டைதானே போட்டே...”

சிரிப்போடு கூறினாள் துளசி.

“ஆமா...”

“எனதுக்கு?”

“என்னவோ தெரியல்லே. உன் கூடப் பயங்கரமா சண்டை போட்டேன்....அப்பவே நீ என்னோட அன்பாத் தான் பேசினே; இல்லே?”

“ஆமா...”

“என்னைக் குதிரைன்னு கூடத் திட்டினே...”

துளசிக்கு அப்போது மகிழாவின் நினைவு வந்தது. அதோடு சேர்ந்து கோகிலாமச்சரின் வார்த்தைகளும் காதோடு கேட்டன.

“அப்ப மட்டுமா....இப்ப கூட என்ன, அழகான குதிரை தான். எனக்கு குதிரைன்னா ரொம்பப் பிடிக்கும்....”

“ஏன்?”

“காரணம் தெரியல்லே, அடிக்கடி கனவில் கூட ஒற்றையா ஒரு குதிரை வரும்...”

துளசி சிரித்தாள்.

“எனதுக்கு சிரிக்கிறே?”

“கோகிலா மச்சர் கூட இப்படித்தான் சொல்லுவாங்க. பல விதங்களில் நீ அவங்க மாதிரித்தான்....”

“அப்பாடா” என்றாள் மாதுரி: “இன்னைக்குத்தான் அம்மா வாயால் என்னைப் பாராட்டியிருக்கிறாங்க...”

“போடி கழுதை’ அவளின் முதுகில் செல்லமாகத் தட்டினாள் துளசி,

“போ....போய் குளிச்சிட்டு வா....”

“நீ?” கண்ணைச் சிமிட்டினாள் மாதுரி.

“முதல்ல நீ போ. பெரியவ சொல்லேன்ல....”

“சரிங்க....”

தலையைச் சாய்த்து பார்த்த துளசிக்குப் பெருமிதமாகவும் சந்தோஷமாகவும் இருந்தது. மனதில் உற்சாகமும் துறுதுறுப்பும் உண்டாயிற்று. சவரில் இருந்த கோகிலாமச்சரின் படத்தைப் பார்த்தவாறு கட்டிலில், சுவரோடு சாய்ந்தவாறே உட்கார்ந்தாள்.

வாசந்தியை ‘சானட்டோரி’யத்தில் சேர்த்தே ஆகவேண்டுமென்று சொன்னதும் அவளிள் தாய் செல்லம்மாவின் முகம் இருண்டு போய்விட்டது. தலையைக் குனிந்தபடி பெருமுச்சவிட்டாள். மீனாட்சி, செல்லம்மாவின் தலையிலே தொட்டாள்.

“என்னம்மா யோசனை பண்றீங்க?”

திடுக்கிட்டுத் தலை நிமிர்ந்தாள் செல்லம்மா.

“ஓண்ணுமில்லை...”

“மறைக்காம சொல்லுங்க. பணமில்லைன்னுதானே யோசனை பண்றீங்க...நான் குடுக்கிறேன்....”

நன்றியோடு அவளைப் பார்த்தாள் செல்லம்மா.

“அதில்லைம்மா....”

“அப்புறம்?”

“வாசந்தி சம்பளத்தை நம்பி போன மாசம் தண்டல்காரன்கிட்ட பணம் வாங்கிட்டேன்....என்ன பண்ணப் போறனோ தெரியல்லை. மாசா மாசம் ‘டாண்’னு அவனுக்குப் பணம் கட்டியாகணும்....இல்லேன்னா அசிங்கப் படுத்திடுவான். நான் என்னபண்ணுவேனோ....கடவுளே....”

மீனாட்சியின் மனம் கனத்தது. ஒன்றும் பேசாமல் வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள், குடிசைப்பகுதி. முக்கொழுக அழுக்கும் கந்தலுமாகத் திரிகிற குழந்தைகள். இடைக்கிடையே காதுகளை அறைகின்ற கொடுரமான

கெட்ட வார்த்தைகள். தடித்த குரல்களிலும் குழந்தைக் குரல்களிலுமாய்.

“என்னம்மா பேசாமலிருக்கிறே?”

“ஓண்ணுயில்ல...”

“நான் ஓண்ணு சொல்லேன். தப்பா எடுக்கமாட்டியே”
அவளின் குரல் கிசுகிசுத்தது.

“சொல்லுங்க....”

“நாங்க ஏழைப்பட்டவங்க. சாமிதான் நமக்குத்துணை. சாமியில் பழிபோட்டுட்டு வாசந்தியை வேறை டாக்டர் கிட்டகாட்டி வீட்டோட வைத்தியம் பண்ணினா என்ன?”

சுருக்கென்று அந்த வார்த்தைகள் தைக்க அதிர்ச்சி யடைந்தாள் மீனாட்சி.

“அதெல்லாம் வேணாங்க. எந்த டாக்டர் பார்த்தாலும் இதைத்தான் சொல்லுவாங்க....”

“இல்ல. நான்கூட ஒருத்தர்கூடப் பேசினேன். அவர்கூட டாக்டர்தானாம். மந்திரிச்சே வாசந்தியோட நோயைப் போக்கலாம்னு சொன்னார்...”

“அது முடியாதுங்க.”

கசப்போடு சொன்னாள் மீனாட்சி.

“அப்டிப் பேசாதேம்மா. ஏழைப் பாழைப்பட்டவங்களுக்கு இதுதாம்மா வழி....”

செல்லத்தின் குரலில் இருந்த தீர்மானமும் அழுத்தமும் மீனாட்சிக்கு மனக்குழப்பத்தையும், வருத்தத்தையும் உண்டாக்கின. பேசாமலிருந்தாள்.

அப்போது அலம்பிய முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்தாள் வாசந்தி.

‘கவலையோடு மீனாட்சியைப் பார்த்தாள்.

“மீனா எச்சிலைத் துப்பினேன். சளியோட ரத்தமுப் பட்டி கட்டியா வந்திச்சு. பயமாயிருக்கு...”

வார்த்தைகளோடு தானும் நடுங்கினாள் வாசந்தி.

“அதொண்ணும் ஆகாது. டாக்டர் சொன்னாங்கல்ல, தெரியமா இருக்கனும். தெரியந்தான் பாதிநோயை இல்லாம பண்ணிடும்.... வா.... தலைவாரி விடறேன்....”

அவர்களிருவரையும் வெறுப்போடு பார்த்துவிட்டு வெளியே போனாள் செல்லம்.

தலைவாரிக் கொண்டிருந்த மீனாட்சியிடம், “அம்மா என்ன சொன்னாங்க?” என்று கேட்டாள் வாசந்தி. மீனாட்சி சொன்னாள்.

“அங்க போனா நிறைய ஊசி போடுவாங்கன்னு அம்மா பயமுறுத்துறாங்க” என்றாள் பயந்த குரவில் வாசந்தி. பின்னர், திரும்பி மீனாட்சியின் கைகளைப் பற்றியவாறு, “மீனா அது நிஜந்தானா?” என்று பரிதாப மாகக் கேட்டாள் வாசந்தி, கண்களில் கலக்கம் நிறைய.

“அதொண்ணும் ஆகாது...”

தெரியமாகச் சொன்னாள் மீனாட்சி.

அப்போது உள்ளே வந்தாள் துளசி. கையில் ஆபிள் பழங்கள், சாத்துக்குடி நிறைந்த பையுடன்.

‘கம்போளிங் செக்ஷனி’ல் நின் ற துளசி, வெளியே நின்று உள்ளே எட்டிப் பார்த்த பெண்ணைக் கண்டதும் வெளியே சென்றாள்.

“யாறைப்பார்க்கறீங்க?”

“ஓஸரைப் பார்க்கனும். அவர் வரல்லையா?”

“வந்திடுவார்.... உட்காருங்க....”

அந்தப் பெண் உட்கார்ந்தவாறே, “ஓரு பத்திரிகை ‘ஸிரின்ட்’ பண்ணனும். ஒரு வாரத்தில் வேணும். பண்ணிக் குடுப்பீங்களா?”

“‘ஓணர்கிட்டதான் பேசனும்’”

புன்னகை புரிந்தாள் அந்தப் பெண்.

“‘நீங்க சொல்ல மாட்டங்களா?’”

“‘இல்லைங்க....’”

“‘தோராயமா எவ்வளவு பணமாகும்?’”

“‘அதுகூட அவர்தான் சொல்லனும்’”

“‘அப்படியா?’”

“‘அவர் வந்திடுவார்.... பேசங்க’”

கூறிவிட்டு உள்ளே வந்த துளசியின் மனதில் அந்தப் பெண்ணுடைய முகம் பள்ளிச்சென்று பதிந்துவிட்டது. நல்ல உயரம். பொதுநிறம். வட்டமான முகத்தில் துறுதுறுக்கிற கணகள். குனிவான குரல். எளிமையான தோற்றம். சிலர் இப்படித்தான் முதற்பார்வையிலையே மனதில் வண்ணச் சித்திரமாகப் பதிந்து விடுகிறார்கள்.

கோகிலா மச்சரைப் போல, மாதுரியைப் போல,

‘ஸ்டிக்’கரில் இருந்த மேட்டரை ‘காலி’க்குள் தள்ளிய துளசி உள்ளேயிருந்து வந்த ‘ஓணரி’ன் குரவில் அவரது அறைக்குள் சென்றாள்.

அவரது அறைக்குள் அந்தப் பெண்ணும் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

“‘பாரம்மா, இவங்க ஒரு பத்திரிகை ‘பிரின்ட்’ பண்ணனுமாம். டபிள்டெம்மி சைஸ். பதினாறு பக்கம் ஒரு வாரத்தில் ‘பிரின்ட்’ பண்ணனுமாம். முடியுமா?’”

துளசி நெற்றியை வருடிக் கொண்டாள்.

“‘பண்ணலாம் சார்....’”

“‘அப்புறம்...நாளைக்கே நீங்க பேப்பர்’ வாங்கிப் போட்டிடனும்’”

“‘சரிங்க’ என்றாள் அந்தப் பெண்.

“புருப் கூட உடனை பார் த்திடனும்....”

“சரிங்க...எப்போ குடுப்பீங்க?”

“டெய்லி நாலு மணிக்கு’ என்றாள் துளசி.

எதையோ நினைத்துக் கொண்டவன் போல தனது பருத்த தேகத்தை அசைத்துக் கொண்டே அவளைப் பார்த்து,

“உன் பேரென்னம்மா?” என்றான் ஓணர்.

“சுந்தரிங்க...”

துளசி எதையோ சொல்வதற்கு முயல்கிறாளென் பணத்த தெரிந்து கொண்ட ‘ஓணர்’, “என்னம்மா?” என்றான்.

“24 எம்ஸ்ல வெட்ஸ் வாங்கனும் சார்” என்றான் துளசி.

“வாண்டிங் டைப்ஸ்’ ஏதாச்சும் வேணும்னா எழுதிக் குடு. நீதான் இந்த வேலைக்குப் பொறுப்பு...”

துளசி புன்னகை செய்தாள்.

“இவங்க பேரென்ன?” என்று கேட்டாள் சுந்தரி.

‘ஓணர்’ முந்திக் கொண்டு சொன்னான்: “துளசி”

“சுருசுறுப்பாயிருக்கிறாக்க” என்று அவளைப் பார்த்து புன்னகையோடு கூறினாள் சுந்தரி.

துளசியின் மனதில் பெருமை பொங்கிற்று.

யாரோ தன்னைக் கூப்பிடுவதைக் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள் துளசி.

சுந்தரி புன்னகையோடு நின்றாள்.

“எப்படிடி இருக்கிறீங்க?”

“நல்லா இருக்கேன்....”

“ஞாயிற்றுக்கிழமை. எங்கே புறப்பட்டங்க...”

“மட்டன் வாங்கப் போறேன்....”

“நானும் சாப்பிட வரட்டுமா?”

சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தாள் சுந்தரி. மல்லிகைப் பூச்சரமாய் பரவிய சிரிப்பைப் பார்க்க துளசிக்கு சந்தோஷமாயிருந்தது. வசகரய உகாஞ்சகுற மலர்ந்த புண்ணகை.

“கட்டாயம் வாங்க...”

“உங்க வீடு எங்கேயிருக்கு?”

துளசி சொன்னாள்.

“அப்போ இன்னைக்கு ‘லஞ்சு’க்கே வாங்க...”

“இல்லைத் துளசி. எனக்கு ஒரு ‘மீட்டிங்’ இருக்கு. இன்னொரு நாளைக்கு வர்ரேன். இப்போ ஒரு காப்பி சாப்பிடுவோமா?”

துளசி தலையை அசைத்தாள்.

காப்பி குடித்தவாறே சுந்தரி துளசியைப் பார்த்துக் கேட்டாள்: “வட்டல யாரெல்லாம் இருக்காங்க....?”

துளசியின் முகம் லேசாய் வாடிற்று.

“நான் மட்டுந்தான்....”

“அப்போ....” சுந்தரியின் குரல் தயங்கிற்று.

“எனக்கு வேற யாருமில்லை...”

“ஏன் அப்பிச் சொல்லீங்க? நாங்கெல்லாம் இல்லை....”

கனிவான் அவளது குரல், இதமாக துளசியின் மனதைத் தொட்டது. மௌனமாயிருந்தாள். மனது தளைப்பிப் பரவசப்பட்டதை கணகள் தெரிவித்தன.

“நான் நிஜமாத்தான் சொல்கிறேன்....”

வாஞ்சை நிறைந்த அவளின் பார்வையை எதிர்கொண்ட துளசி, “சரிங்க.” என்றாள்.

“எனதுக்கு என்னைப் பேர் சொல்லிக்கூப்பிட மாட்டேங் கிறீங்க? சுந்தரின்னு கூப்பிடுங்க....”

தயக்கமாக அவளைப் பார்த்தாள் துளசி.

“நீங்க படிச்சவங்க. அறிவாளிங்க. எப்பிடப் பேர் சொல்லிக் கூப்பிடுறது?”

கலகலவென்று சிரித்தாள் சுந்தரி.

“அப்படி நினைக்கிறதே தப்புங்க. உலகத்தில யாரும் சின்னவங்க, பெரியவங்க என்றில்லை நீங்க என்னைவிட ரெண்டு மூன்று வயச அதிகமா இருப்பீங்க. நான் உங்கள மரியாதையா கூப்டறது சரி. நீங்க என்னை அப்படிக் கூப்பிடுறது சரியில்லை. என்ன சொல்றீங்க?”

துளசி தயக்கத்தோடு சொன்னாள்:

“என்னால் நீங்க சொல்றதை ஒத்துக்கொள்ள முடியல் வைங்க....”

“அப்போ ஒன்று பண்ணுங்க....”

“என்ன?”

“என்னை தோழர் சுந்தரின்னு சொல்லுங்க....”

துளசி புன்னக்கோடு அவளைப் பார்த்தாள்.

“தோழர்னா....”

“ஜென்ட்ஸங்களத்தான் அப்படிச் சொல்லுவாங்கன்னு தானே தயங்ககிறீங்க?”

“ஆமா....”

பெருமிதமாக அவளைப் பார்த்தாள் சுந்தரி. கண்களிலே தெளிந்த ஞானச் செருக்கு.

“தோழர் என்ற சொல் ரொம்பப் பெருமையானது. எல்லாரையும் சமமாகவும் நேசத்தோடும் அணைத்துக்கொள்ளுகிற மந்திரச் சொல்...”

கணீரென்று ஒலித்தது சுந்தரியின் குரல்.

“நீங்க என்னை அப்படிக் கூப்பிடலாம். கூப்பிடுங்க.
தோழர் சுந்தரி...”

“தோழர் சுந்தரி....”

அவளின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டாள் துளசி.

“தோழர் துளசி.... நீங்க ஒரு நாளும் உங்களை ஒரு
தனியாளா நினைக்காதிங்க...”

துளசி மனம் விம்ம அவளைப் பார்த்தாள்.

“மாட்டேங்க....”

மாதுரிக்கு ஏரிச்சல் தாங்க முடியவில்லை. தனக்குப்
பின்னால் நின்ற உமாவை அதட்டுகிறாற்போலப் பார்த்தாள்.

“எதுக்கு இப்போ அழறே?”

“என் கஸ்டம் சொன்னேன்ல...”

வெடுக்கென்று கூறினாள் மாதுரி:

“என்னைக் கேட்டா அவன்கிட்ட ‘லவ் லெட்டர்’
கொடுத்தே? எனக்குத் தெரிஞ்சா அப்பவே அந்த ‘லெட்டரை’ உங்கிட்ட வாங்கி கிழிச்ச வீசியிருப்பேன்...”

மெதுவாக விம்மினாள் உமா.

“இப்போ எதுக்கு அழறே?”

“நான் என்ன பண்ண?”

“அவன் உன்னை விட்டிட்டான்ல. நீயும் அப்டியே
விட்டிடு....”

“என் ‘லெட்டர்ஸ்’லாம் அவன் கிட்ட இருக்கு.
மிரட்றான். என்னைக் கல்யாணம் பண்ண வாறவங்கிட்ட
குடுப்பேன்னு சொல்றான்.”

“உங்கிட்ட அவன் ‘லெட்டர்ஸ்’ இல்லே?”

“இருக்கு.”

“அப்போ அவனை நீ மிரட்டு...”

கவலையோடு சிரித்தான் உமா.

“அதெப்படி?”

“ஏன்?”

“அவனும் நானும் ஒண்ணா...?”

“அப்புறம்....? உன்னைப்போலவே அவனுக்குந்தான் இன்னெரு இடத்தில் கல்யாண ஏற்பாடு பண்ணுவாங்க. அப்போ அவன் ‘லெட்டர்’சைக் காட்டு...”

“அவன் ஆம்பிளை. அப்டிப் பண்ணினாலும் தப்பில்லை அப்பன்னு சொல்லுவாங்க.... நம்மைத்தானே அப்டிப் பண்ணக் கூடாதென்னு சொல்லுறாங்க?”

“அதென்ன நியாயம்?”

“அதுதான் நியாயமாயிருக்கு...”

எரிச்சலோடு தலையைச் சொற்றிந்து கொண்டாள் மாதுரி: “பொறுக்கிப்பசங்க....”

‘யாரைத்திட்டறே?’

“ஆம்பளைங்களை....”

“எநுக்கு?”

“அவங்க போட்ட சட்டம், நினைக்கவே ஆத்திரம் வருது. எதுக்குடி நமக்கு அவங்க?”

“அவங்க இல்லாம நாம என்ன பண்ணமுடியும்?” தயக்கத்தோடு கேட்டாள் உமா.

“போடி கழுதை.... அவங்க இல்லாமலே நம்மாலை என்னவும் பண்ணமுடியும்...”

“எனக்கு அப்டித்தோன்றல்....”

சொல்லியவாறு அங்கிருந்து புறப்பட்டாள் உமா.

மாதுரியின் வட்ட வடிலமான முகத்தில் சந்தோஷம் நிறைந்திருந்ததைக் கண்டு அவளை வியப்போடு பார்த்தாள் துளசி. மாதுரியைப் பார்த்து, “என்னடா ஆச்சு?” என்று ஆர்வம் பொங்க துளசி கேட்டாள்.

“ஒரு வாரத்துக்கு கம்பெனி முடிநாங்க. புது மெஹின்கள் பூட்டப் போறாங்க, அப்புறம் நிறையவேலை வந்திடுமாம். வெள்ளைக்காரங்க நிறையைப் பேர் வந்திருக்கிறாங்க... ஒரு வாரத்துக்கு நம்ம பாடு ரொம்ப ஜாவி தான்...”

துளசி கேள்வி நிறைந்த முகத்தோடு மாதுரியைப் பார்த்தாள்;

“அப்போ சம்பளம்?”

“அதைப்படி? வேலை செய்யாம எங்கனையாச்சும் சம்பளம் கொடுப்பாங்களா? அப்படிக் கேட்கிறது அநியாயமாப் படல்லே? அநியாயமா கேப்பாங்களா?

துளசி சிறிதுதேரம் மௌனமாயிருந்தாள்:

“மாதுரி டி சொல்றது தப்பி. இந்த ஒரு வாரத்துக்கும் நம்ம செலவுகளை யார் தருவாங்க? கம்பனியிலைதான் தொடர்ந்து வேலை செய்யிறே. அவங்கதான் மெஹின்களைப் பூட்றிறுக்காக வீவு கொடுத்திருக்காங்க. நாங்களா வேலைக்குப் போகாம விட்டோம்....?”

மாதுரிக்கு மனதில் என்னவோ நெருடிற்று.

“இத்னாலதான் பெண்களை கம்பனியில் நிறையச் சேர்க்கிறாங்க. அவங்க உழைப்பை ஈவிரக்கமில்லாம் வாங்கிறாங்க. சரிவர சம்பளம் கொடுக்காம ஏமாத்தி றாங்க. அவங்க யாரும் எதிர்த்துப் பேசமாட்டாங்க என்ற நம்பிக்கையிலை அளவு மீறிக கொடுமை செய்யிறாங்க. எங்க பிரஸ்ஸிலேயே அப்படித்தான். வேலை செய்கிற யாருக்கும் பதிவேடு இல்லை. பத்து வருஷங்கள் வேலை செய்கிறவங்களையும் டெம்பரவரியா வேலை செய்யிறதா சொல்லிடுறாங்க. இந்த அநியாயங்க

களை எல்லாம் சுந்தரி தான் எனக்குச் சொன்னாங்க. அவங் கணோட பேசிற போது எனக்கு புதிசா பல விஷயங்கள் தெரியுது. கோபம் உண்டாகுது...இந்த அநியாயங்களுக்கு எதிரா ஏதாவது செய்யனும் போலை இருக்குது...”

சர்வரென்று ஜனங்கள் வழியாக சின்னக்குருவி ஒன்று பறந்து வந்து சாவகாசமாக அறை மூலையில் இருந்த ஸ்ரீலிலாட்காரந்து கொண்டது.

“நாங்க என்ன செய்ய முடியும்? பேட்டைக் கோழி கூவியா பொழுது விடியப் போகுது...?”

துளசியின் முகத்தில் எரிச்சல் உண்டாயிற்று. மாதுரி யைப் பார்த்தாள்.

“பாதுரி அசடு மாதிரிப் போதே. (சிறுபொறிதானே பெரு நெருப்பை உண்டாக்குது. நம்மை ஒரு போதும் குறை வாக நினைச்சிடாதை. முதல்ல நமது சக்தியை நாமே உணரனும். பிறகுதான் எதுவானாலும் பண்ண முடியும்...”

நினைச்சேன். அந்த சுந்தரியோட உட்காரந்து மணிக் கணக்கா பேசின போதே ஏதோ ஆகப் போகுதென்னு யோசிச்சேன். அப்படியே ஆகிப்போச்ச அதென்னவோ இந்தக் கிழமை முழுதும் யாரும் இந்தப் பக்கமே வரவேணாம்...”

கனிவோடு மாதுரியைப் பார்த்தாள் துளசி.

“இல்லைடா... நாளைக்கு நெட்ட, சுந்தரி இங்கை வருவாங்க. அன்னம் கூட வாறதா எழுதியிருக்கிறா...”

பாதுரியின் முகம் சிறுத்தது. தலையைக் குனிந்து தன் கால்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். மனதிலே நிறைந்த யோசனைகளை முகத்தின் சலவை எடுத்துச் சொல்லிற்று. பெருவிரலால் நெற்றியை வருடினாள். கண்கள் மெல்லப் பனித்தன, உதடுகள் துடித்து நடுங்கின.

அவளது கண்கள் பனித்ததைக் கண்ட துளசி திகைத் துப் போளாள். பரபரப்போடு அவளின் முகத்தை பரிவோடு

நிமிர்த்தினாள். கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு அவளின் முக்கை நிமிண்டினாள்.

“என்னை ஆச்சு உனக்கு?”

கண்களை நிமிர்த்தாமலே பதில் சொன்னாள் மாதுரி: “நீ என்னைவிட்டு விலகிப் போறே. முன்னைப் போல நீ இப்போ இல்லை...”

புன்னகை செய்தாள் துளசி: “என் முப்பத்தொரு வருஷங்கால வாழ்க்கை எப்படி எப்படியோ போயிட்டுது; எந்த அர்த்தமும் இல்லாமல் வாழ்ந்திட்டேன்...”

“என்ன சொல்லே நீ?”

மாதுரியின் தோளிலே கைவைத்தாள் துளசி.

“ஆனால் உன்னை நான் பிரியமாட்டேன். சாகும்வரை நீ என்னோட இருக்கப் போறேன் என்று அடிக்கடி சொல் நியே அதை நான் மீறப்போறதில்லை. உன்னோட வாழ்க்கையைப் பற்றி இப்போ நான் அடிக்கடி யோசிக்கிறேன். நீ இப்போ ஒரு சின்னப் பூ....”

“எனக்கு காப்பி கொடுக்கிறியா?”

“காப்பி மட்டுமா? முறுக்கு வேணாம்?...”

மாலை வெய்யிலாய் புன்னகை விரிந்தது மாதுரியின் சதை நிறைந்த முகத்திலே. அவள் முகத்தைச் சரித்து துளசியை ஒரு மாதிரிப் பார்த்தாள். பார்வையில் நளினமும் வசீகரமும் கலந்திருந்தன.

“தலைக்கு முழுகியிருக்கிறே. நல்லா அழகாயிருக்கிறே. உன்னைக் கடிச்சு சாப்பிடனும் போலை இருக்கு...”

தன் பிடிரியைத் தடவியவாறு புன்னகை செய்தாள் துளசி.

“முப்பத்தொரு வயதாகிப்போச்சு. பாதி கிழவியாகிப் போனேன். நீ கண்ணுக்கு கண்ணாடி போட்டுக்கணும்....” மாதுரி கோபமாக அவளைப் பார்த்தாள். பீன்னர் துளசி

யின் பின்னே வந்து அவள் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டாள். அதட்டுகிற குரலில் கேட்டாள்.

“எதுக்கு இப்பிடியெல்லாம் பேசுறே. எனக்கு நீ இப்படிப் பேசற்றைப் பார்த்தா எரிச்சல்உண்டாகுது. அப்புறம் உன்கூடப் பேசுமாட்டேன்.... நீ காப்பி போடு. நான் குளிச் சுட்டு வந்திடறேன், குளிக்கணும் போலை இருக்கு...”

“சரி....”

“காப்பி நல்லாயிருக்கு.... ஆமா நீ எங்காவது வெளியே போகப் போறியா?”

“நான் மட்டும் இல்ல, நீயும் என்கூட வாறே. சந்தரி வீட்டுப் பக்கம் போயிட்டு வரணும், ‘புருப்’ கொடுக்க ணும்...”

“நான் வரேல்லை....”

“ஏன்டா?...”

“இதுக்காகவா நான் வந்தேன்...எல்லா வேலையையும் விட்டிட்டு அம்மா திட்டத்திட்ட உன்னைப் பார்க்க வந்தே வில்ல. எனக்கு இதுவும் வேணும்... இன்னமும் வேணும்.”

துளசி மெளனமாக அவளை ஏறிட்டாள்.

“முதுகுவலிக்கு டபலெட்ஸ் போட்டியா? உனக்கு உடம்பு ரொம்ப ‘வீக்’காயிட்டுதென்னு டாக்டர் சொன்னார்ல. மறந்திட்டியா?”

“ஆமா, சாவு வந்திட்டும், என்னால் யாருக்குமே கஷ்டம் வேணாம்....”

“ஏன்டா இப்படிப் பண்டே...”

“நீ வெளியே போகவேணாம்...”

தலையணையை தூக்கி வீசிவிட்டு குப்புறப் படுத்தாள் மாதுரி.

“அரை ‘அவரி’லை வந்திடறேன். இன்னைக்கு கட்டாயம் இதைக் கொடுத்தாகணும். கதவைச் சாத்திக்கோ என்ன, பேசவே மாட்டியா?...”

“போ... நீ உன் இஷ்டம்போல போயிடு...” என்ற வாறு விம்மலூடன் திரும்பிப் பாராமலே குப்புறப்படுத் திருந்தாள் மாதுரி.

அன்னம் கட்டிலில் உட்கார்ந்து அட்டைப்பெட்டி ஒன்றை எடுத்து ஏதோ தயார் பண்ணிக் கொண்டிருந்தாள். மேல் முடியைக் கழற்றிவிட்டு, அட்டைப் பெட்டிக்குள் காகிதத் துணுக்குகள், பஞ்ச, காகிதத் துண்டுகள் ஆசிய வற்றை அடிப்புறமாக சிராக அடுக்கி வைத்தாள் அவள். அப்போதுதான் குளித்துவிட்டு தலையை உலர்த்திக் கொண்டு அவ்விடத்திற்கு வந்த துளசி, அன்னத்தை வாஞ்சையோடு பார்த்தாள்.

“என்ன பண்டே?”

“குருவிக்கூடு....”

“எதுக்கு?”

“நம்ம சூழிலே வந்து உட்கார இடமில்லாம ரெண்டு குருவிகள் திரியுதே. அதுக்குத்தான். அதோ அந்த சவர் ஓரத்தில இதை வைச்சிட்டா குருவிகள் வந்து உட்காரும். தங்கிக் கொள்ளும். முட்டை இடும். குஞ்ச பொரிக்கும்...”

சொல்லிக் கொண்டே அந்தப் பெட்டியைக் கொண்டு போய் சவரின் மேல் புறத்தில் பத்திரமாக வைத்தாள் அன்னம். அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த துளசி, “ஆனாலும் உன்னைப் பாராட்டத்தான் வேணும். இது வரை எனக்கு இப்படியொரு கூடு செய்யத் தோணல் வையே அன்னம்....” என்று கூறினாள்.

“உனக்கு இப்போ இதுக்கெல்லாம் எது நேரம்? போன

புதன்கிழமை சுந்தரியை பார்த்தேன். உன்னைப் பற்றி புகழ்ந்து கொன்னா, நல்ல சுறுசுறுப்பான பெண்ணாம் நீ. எதைச் சொன்னாலும் நீ உடனேயே புரிஞ்சு கொள்ளியாம். அவங்க ஏன்னைப் பற்றி சொன்னதைக் கேட்க எனக்கு சந்தோஷம் தாங்க முடியல்லை...”

துளசியின் முகம் அமைதியோடு பரவசத்தைக் காட்டிற்று. கட்டிலில் இருந்து எழுந்து ஐங்னல் பக்கமாகப் போய், ஒரு பக்கம் மூடியிருந்த கதவைத் திறந்துவிட்டாள். மீண்டும் கட்டிலில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

“சுந்தரியோட எனக்கு ஏற்பட்ட நட்பைப்போல அண்மையிலை நான் சந்தோஷமடையத்தக்க விஷயம் ஏதுமேயில்லை. அவ நல்லாப் படிச்சிருக்கிறா. ஆஸா என் னோட ரொம்ப அன்பாப் பழகிறா. நான் தோழர் என்று சொன்னாப்போதும், அப்படி சந்தோஷப்படுவா. எனக்கு நிறைய விஷயங்களை எல்லாம் அவ சொல்லிக்கொடுத்தா.... நான் சொல்றதையெல்லாம் அக்கறையாகக் கேட்டுக் கொண்டுப்பா. இப்போதான் என் வாழ்க்கையிலை ஏதோ ஒரு அர்த்தம் பிடிபடுற மாதிரி இருக்கு....”

முற்றிலும் மஞ்சள் வண்ணச் சிறகுகளுடைய வண்ணத்துப்பூச்சி ஒன்று பூவொன்றைப் போல ஐங்னல் கம்பியில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டது. ஐங்னவின் மேலே கவரில் பல்லி ஒன்று அசையாமலிருந்தது.

“கோகிலா மச்சர் பற்றி ஏதாவது சொன்னாயா?”

“என்னைப் பற்றி எல்லாமே சொன்னேன். என்ன மொதெரியல்லை. அந்தப் பெண்ணிடம் எல்லாமே சொல்லிட னும் போல தோணிச்ச. மச்சரைப் பற்றி, மகிழாவைப் பற்றி, உன்னைப் பற்றி, மாதுரி பற்றி, இந்த வீட்டுக் காரங்க பற்றி எல்லாமே சொல்லிட்டேன்...”

“அதுக்கு என்ன சொன்னாங்கா...?”

“வெறுமனே சிரிச்சாங்க. பிறகு என்முதுகில் அன்போட தட்டிக் கொடுத்தாங்க.... நீங்க நல்லவங்க. சுந்தர்ப்ப

நிரப்பந்தங்கள் சிலவேளைகளிலே மனிஷ ஒழுக்கங்களை திர்மானிச்சிடுது. அதைப் பற்றி நீங்க கவலைப் படத் தேவையில்ல என்று சொன்னாங்க. என்னை நல்லாப் படிக் கச் சொன்னாங்க. பலவேளைகளிலே படிப்பு நமக்கு ஆயுதம் போலை உதவி செய்யும் என்றாங்க...”

கட்டிலில் இருந்து எழுந்து, எதிரேயுள்ள சின்ன பீரோ வைத் திறந்து சிலபுத்தகங்களை வெளியே எடுத்து வந்தாள் துளசி.

“இதெல்லாம் சுந்தரி எனக்குக் கொடுத்த புத்தகங்கள்” அவளின் குரலில் பெருமை பூத்திருந்தது.

பாரதியார் கவிதைகள். நிக்கலாய் ஆஸ்ட்ரோ வொஸ்கி யின் ‘வீரம் விளைந்தது’, வ. ரா. வின் ‘சுந்தரி’, மாக்சிம் கார்க்கியின் தாய், ஆவன் பேடனின் ‘அன்னையின் குரல்’ ‘நான் உன் அடிச்சுவட்டில்’ என்ற வியத்னாமிய உண்மக்கதை. சரத் சந்திரரின் ‘பாரதி’, ‘ஹிரண்மயி’.

“இவ்வளவு புத்தகங்களுமா கொடுத்தாங்க..? எல்லாம் பெரிய பெரிய புத்தகங்களாயிருக்கே....”

“இன்னும் தாறதாச் சொல்லியிருக்கிறாங்க. இதெல்லாம் உலகப் புகழ்பெற்ற புத்தகங்களாம். பாதி படிச்சிட்டேன். படிக்கப் படிக்க மனசில திருப்தியும், சந்தோஷமும் உண்டாகுது. இழந்து போன ஏதோ ஒன்றை பெற்றுக் கொண்டது போல நினைக்கத் தோண்டுது...”

அன்னம் நிறைவோடு சொன்னாள்:

‘நீ சொல்நதைக் கேட்க என்மனம் ரொம்பஷும் எந்தோழும் கொள்ளுது. படிக்கிற காலத்திலே நீ ஸ்போட்ஸ்ல அதிக அக்கறை வைச்சிருந்தாலும் நல்லாவே படிச்சே. வாழ்க்கையைப் பற்றி எங்களுக்கு எத்தனை கனவுகள் இருந்தன. அதெல்லாம் எப்படிப் போச்சது. ஆனாலும் இப்போ பழையபடி அதுமாதிரிக் கணவெல்லாம் மனசிலே தோன்று தில்ல...?’

‘ஆமா. நம்மைப் போல எவ்வளவு பேர் கண்டப்படு

கிறாங்க. அவங்க சந்தோஷத்துக்காக நம்மாலான எதையாவது செய்தாகணும். அநியாயங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு பேசாம் நம்ம பாட்டில் ஒதுங்கிப் போகக் கூடாது. அதைத் தட்டிக் கேட்கணும். நேற்றுக் காலையில் கூட நம்ம பிரஸ்லில் ஒரு கலாட்டா ஆச்சது...”

“பிரஸ்லில் ஒருத்தன் புஸ்தகம் ஒண்ணு ‘பிரின்ட்’ பண்ணக் கொண்டு வந்தான். கம்போஸ் பண்ண முன்னால் ரெண்டு பக்கங்களைப் படிச்சுப் பார்த்தேன். ஆபாசம். அப்படியொரு ஆபாசம். வாயால் சொல்ல முடியாத ஆபாசமா எழுதியிருந்தான். எல்லாப்பசங்களுக்கும் சொன்னேன். பெண்ணை இப்பிடி கொச்சைப்படுத்திற புத்தகங்களை நாம் ‘கம்போஸ்’ பண்ண வேணாம்னு சொன்னேன். எல்லோரும் ஒப்புக் கொண்டாங்க. ஓனர் வந்தார். விஷயத்தைச் சொன்னேன். அதெல்லாம் முடியாது; நான் சம்பளம் தாரேன். நீங்க வேலை செய்துதான் ஆகணும் அப்படன்னு சத்தம் போட்டார். வேலையிலிருந்து என்னை நிறுத்துவேன்னு மிரட்டினாரு. அப்போ பிரஸ்லில் இருந்த பசங்க எல்லாருமே அப்போ நாங்களும் வேலையைச்சுட்டு நின்னூடுவோம்னு சொன்னாங்க. ஓனர் கொஞ்ச நேரம் யோசனை பண்ணினாரு. அப்புறம் அந்த ‘ஸ்கிரிப்ட்டை’ அந்தாள்கிட்ட திருப்பிக் கொடுத்திட்டாரு...”

“நல்ல விஷயந்தான்....”

“முன்பெல்லாம் காலையில் எழுந்திட்டா சோர்வா இருக்கும். எதுக்கடா இந்தப் பொழுது விடியது என்று மனம் சலிக்கும். தனிமை இரக்கமில்லாம் கொல்லும். திமிரெடுக்கிற உடம்பை என்னென்னவோ பண்ணி சந்தோஷம் என்கிற போதையிலை முழுக்கச் செய்யும். இப்போ அதையெல்லாம் யோசிக்கவே கஷ்டமாயிருக்கு. வேணாங்குது. என்னை என்னாலேயே நம்ப முடியல்ல...”

“முதல் உன்னை சந்திச்சப்போ என் மனசிலே கூட உன்னைப்பத்தின கவலை இருந்திச்ச. எப்பிடியோ பழகினா பழக்கம் எப்பிடி ஆகிடோமோன்னு ப்யந்தேன். ஆண்

களை நம்பமுடியேல்ல, உண்மைதான். குடும்பம் வெணாம், சரிதான். கயமா நம்ம கால்லயே நின்னிடலாம.... ஆனா....”

துளசி எதிரே தொங்கிய தமயந்தி படத்தைப் பார்த்தாள்:

“எல்லாப் பக்கமும் நம்பிக்கையீனமும், துங்பமும் தோண்றப்போ இப்பிடியொரு நிலைதான் வரும். இப்போ நினைச்சாலும் கோகிலா மச்சரிலை ஒரு சிறு தப்புக்கூட எனக்குத் தெரியேல்ல. மாதுரியை எனக்குப் புரிஞ்சுகொள்ள முடியுது. இவங்களைப் போல நல்லவங்க இல்லை. அன்பான வங்க இல்லை. இவங்க அன்பை யாருக்கும் மதிக்கத் தெரியல்லே. இவங்களை புரிஞ்சுகொள்ள யாருமே முயல்லே. ‘அன்பு அளவு கடந்து போறப்போ அது உடல் சுகத்தையும் கேட்குது. அது தப்பில்லை’ என்று கோகிலா மச்சர் அப்போ அடிக்கடி என்றிட்ட சொல்லுவாங்க, அப்போ அது சரியா தப்பா என்று எனக்கு சொல்லத் தெரியல்ல....”

கதவு திறந்தது. மாதுரி நின்றாள்.

“வரலாமா?”

அவன் சொன்னதைக் கேட்டதும் அதட்டலான குரலோடு மாதுரியைப் பார்த்தாள் துளசி:

“அதென்ன ஒரு நானுமில்லாத திருநாளா ருமுக்குள்ள வாரதுக்கு உத்தரவு கேட்கிறே?”

“பினியா இருப்பீங்க. நான் அறிவில்லாத கழுதை பாருங்க ..”

“இதானே வேணாங்கிறது. காலை ஏழுமணிக்கு வேலைக்குப் போய் இப்போ இரவு எட்டுமணிக்கு திரும்பி வர்ரே. முதல்ல காப்பி சாப்பிடு. அப்புறம் போய் நல்லாக்குளி. வெய்யில். அதோட கம்பனிக்குள்ள ஒரே அனல். உடம்பு வேர்வையில் தெப்பமாகிடும். அதோட உன் உடம் பெல்லாம் மொச மொசன்னு ஒரே முடி. இன்னும் கசகசத்து நாறும்....”

“அக்கறைதான் ரொம்ப என்மேல்...”

சொன்னவளின் தலையில் செல்லுமாகக் கொட்டிவான் துளசி.

“ஆமா உன்மேல் நான்தான் அக்கறையுள்ளவ, உன்னை நல்லாத் தெரிஞ்சு வைச்சிருக்கிறவ நான் ஒருத்தி தான்... அதிலென்ன இப்போ?”

“பேச்சோட நில்லாமப் போனா சரி...”

“கமுதை, கொஞ்சநாளா இடக்கு முடக்காகத்தான் பேசறே? இந்தா காப்பியைக்குடி, ஸம்மா பேசிக் கொன்றிராம சீக்கிரமா குளிச்சிட்டுவா. உன் டிரஸ்வெல்லாம் பீரோவிலை இருக்கு...”

“ஆமா ஆறுமாசமாத்தான் இப்படிப் பேசறேன். காரணம் இருக்கில்ல. அன்னந்தானே இருக்கிறா சொன்னா என்ன. அதுதான் சுந்தரிகூட நீபிரண்ட் ஆகி ஆறுமாசமாச்சு... பிறகுதானே நீ இப்படி ஆயிட்டே...”

“மாது, ஏண்டா என்னைப் புரிஞ்சு கொள்ள மறுக்கிறே? ஏன் இப்பிடி அடாவடித்தனமாப் பேசிறே? நீ பேசறதைக் கேட்க எனக்கு கண்டமாயிருக்கு...”

துளசியின் குரல் கர்ச்சரத்தால், அன்னம் அவளை இரக்கத்தோடு பார்த்தாள்.

“நான் வெணும்னா பேசறேன்? எனக்கு எதையும் மறைத்துப் பேசத் தெரியல்லே....”

பெருமூச்சுவிட்டாள் துளசி.

மாதுரி விறுக்கென்று எழுந்து குளிக்கப் போனாள்.

அன்னம் மெல்லிய குரலில் கூறினாள்: “துளசி, நான் மாதுரியோட கம்பெனியில் வேலைக்கு சேர்ந்திடலாம்னு நினைக்கிறேன். வீட்டில் நிலைமை ரொம்ப மோசமாயிட தூது.... இதைக் கேட்கத்தான் நான் இங்கே வந்தேன். ஆனா இவ என்னமோ பேசிறா...”

“அதொண்ணுமில்லை....” என்று கூறினாள் ஆளசி
மனதினுள் கவலையோடு.

ஜிந்து

இடுப்பு ஜிவவென்று வலித்தது. முட்டிகள் கழன்று
போகிறாற்போல சுதையையும் நோகச் செய்தன. முதுகுப்
பக்கமாக ஊற்றெடுத்த வலி மேலே பரவி தோள் மூட்டு
களில் ஆணிகளாய் குடைந்தெடுத்தது. ஆறு நாட்களாய்
‘ஒவர் டைம்’.... உட்பட தினசரி பன்னிரெண்டு மணிநேர
வேலை. இத்தனைக்கும் ஒரு மணி நேரம் ‘ஒவர் டைம்’
செய்தால் கிடைப்பது ஒன்றரை ரூபாதான்.

மாதுரி உடலைச் சரித்து உட்கார்ந்தவாறு மெழின்
கவரைத் திறந்தாள். துணியால் மெழினைத் துடைத்தாள்.
பின்னர் பட்டனை அழுக்கி ஒரு ‘வேஸ்ட் பீஸ்’ துணியை
ஏடுத்து மெழினில் தைத்தாள். அப்போது, கட்டிங்டேபினில்
அட்டை வைத்து வரைந்த மாதிரியில்-கட்டிங் மெழினால்
துணியை வெட்டிக் கொண்டிருந்தார் மாஸ்டர். வெட்டி
முடிய ஒவ்வொரு பீக்கக்கும் ஸ்டிக்கர் வைத்து ஓட்டிக்
கொண்டிருந்தனர் ‘ஹெல்ப்பர்’ பெண்கள்.

நேற்று, மாஸ்டர் ‘சாம்பிள் ஷேர்ட்’ தைத்துக் காட்டி
யிருந்தார். அதைத்தான் இன்றைக்கு தைத்து முடிக்க
வேண்டும். மாதுரி ஷேர்ட் காலர் தைக்கவேண்டும். ஷேர்ட்
காலர் தைப்பது ஸாவகமான ஆனால் சிரமமான வேலை.
நாவிழை பிசகினாலும் காலர் வடிவம் மாறிவிடும். பிறகு
ஒன்றும் செய்ய முடியாது.

ஹெல்ப்பர் நாராயணி, ‘காலர் பீஸ்’களை மாதுரியிடம்
கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். அவளின் பின்னேயே வந்த

குப்பர்வைசார் பார்வதி, “சீக்கிரம் ஆகட்டும் மாது...” என்று கரகரத்த குரவில் சொல்லிவிட்டுச் சென்றாள்.

மாதுரி பின்பக்கமாகத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அன்னம் தலையைக் குனிந்து துணியை மெழினில் தைப்பதற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தாள்.

‘காலரை’ சரியாக வைத்துத்தைக்கத் தொடங்கினாள் மாதுரி. முதுகுவலி தாங்கமுடியவில்லை. இருந்து தைப்பதே சிரமமாக இருந்தது. எலும்புகளெல்லாம் தட்டடவென்று ஆடுகிறாற் போல மொறமொறவென்று வலித்தன.

மேலே அக்கினி, கீழே அக்கினி, அக்கினிக்காற்றுக்கண்ணுக்கு தெரியாமலே பறக்கும் துணித்தூசுகள் கண்களை எரிய வைத்தன. பொங்கும் வேர்வை உடலிலேபட்டு, எரிச்சல் உண்டாக்கிறது. தலைமுடியில் தூசுபடலமாய் படிந்தது. குப்பர்வைசார் பார்வதி நோட்டுப் புத்தகத்தில் மாதுரி இரண்டு மணி நேரத்தில் பத்துகாலர் தைத்ததை பதிந்து கொண்டு சென்றாள். அவள் முகத்தில் பூரண திருப்தி. மற்றவர்களை விட மாதுரியின் ‘காலர்’ தையலில் நேரத்தி இருந்தது. ‘கால’ருக்கு டபிள் தையல். ‘பாக்கட் அட்டாச்சி’ல் சரியாகக் கோடுகள் பிசகின்றி அமைந்திருக்க வேண்டும். ‘பாக்யோக்’கில் அழுத்தமான ஆனால் நெருட வில்லாத தையல் இருந்தால்தான் ‘எக்ஸ் போர்ட் குவா லிட்டி’ தரத்தை அடையமுடியும். அல்லது வெளி நாட்டு ஆடர்கள் சீக்கிரம் கைநழுவிப் போய்விடும்.

வெளிநாட்டுக்கு ஆடர்கள் தள்ளுபடியாகி விட்டாலோ தரக்குறைவு என்று நிராகரிக்கப் பட்டாலோ கம்பனி அந்த வேலைக்குப் பொறுப்பான பெண்களை, உடனடியாக வேலையிலிருந்து நீக்கிவிடும். இதனாலேதான் கம்பெனி வாசலில் எப்போதும் நிரந்தரமாகவே ஒரு போர்ட் மாட்டி வைக்கப்பட்டுள்ளது. “குருப் சிஸ்டத்தில் தைப்பதற்கு பெண்கள் தேவை. நேரில் வரவும்....”

மாதுரிக்கு முதுகு மீண்டும் வலித்தது. பெடவில் இருந்த சாலை கீழே இறக்கினாள். மெழின் ஓய்ந்தது. இடுப்பை

லேசாக நிமிர்த்தி முச்சவாங்கினாள். பின்பக்கத்தைக்கால் லேசாக அமுக்கினாள். புதிய ‘காலர் பீஸீ’ எடுத்து நல்ல பக்கத்தை தெரிந்தெடுத்து, பல்லுக்கும் கைடுக்கும் இடைய துணியைப் பொருத்தி பெடவில் லேசாகக் காலை வைத்தாள். பவர்மெஷின் விர்ரென ஒடுத் தொடங்கிற்று.

இப்படி மாடாக வேலை செய்துமென்ன? முன்னாற்றி ஜம்பது ரூபாதான் சம்பளம், அதில் ஈ.எஸ்.வி பிடித்தங்கள், பி. எப், போக கையில் முன்னாறு ரூபாதான் வருகிறது. ‘ஒவர்ட்டம்’ மிலும் அப்படி இப்படி வெட்டியபின் நாறு ரூபாவும் தேறுவதில்லை. மாதுரிக்கு எரிச்சலாக வந்தது. இப்படி உருக்குவைந்து, நோய்களுக்கு ஆளாகி வேலை செய்தும் அதற்கு இதுதானா பலன் என்று அவள் அடிக்கடி தனக்குள் நினைத்து மனம் கொதிப்படைவதுண்டு. ஆனால் வேறென்ன செய்வது? எங்கு போனாலும் இதுதான் நிலைமை.

அவளுக்கு இரண்டு வரிசை தள்ளி கோமதியும், ஸ்ரீலேகாவும் ‘பாக்யோக்’ தைப்பதுசம்பந்தமாக மெல்ல எதையோ பேசிக் கொண்டிருந்தனர். மெஷின் ஒசையையும் மீறி அவர்களின் குரல் தூக்கலாகக் கேட்டது.

திடூரென ஹாலில் நுழைந்த மாஸ்டரின் காதில் இந்த ஒலி விழுந்தது. பூசணிக்காய் போன்ற அவனது முகம் சிவந்தது. கத்தினான். ஹாலே அதிர்ந்தது.

“கவிச்சுக் கடையாடி இது. சைலன்டா இருங்கடி...” குண்டு வெடித்து ஓய்ந்ததின்பின் குழ்கின்ற மெளனம் இப்போது ஹாலில் விரிந்தது. மாஸ்டர் இத்தகைய நேரங்களில் காது கேட்கக் கூசும் விதத்திலே தான் அவன் திட்டுவான், ஆனால் பேசிக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீலேகா அவனது இரண்டாவது மனைவியின் தங்கை.

‘காலர்பீஸ்’ கைடுக்கு சற்று விலகுவதைக்கண்ட மாதுரி அதைநோக்கி தள்ள முயன்றாள், அவ்வளவு தான் ‘ஜயோ

என்று அலறினாள். கணப்பொழுதில் பல்லுக்குள் நெருங்கிய அவளின் ஆட்காட்டி விரலுள் தையல் மெழினின் ஊசி சர்ரென்று ஏற்றிற்று. விரலுக்குள்ளே ஊசியின் பாதிதுண்டு நூலோடு சடக்கென்று முறிந்தது. மெழினில் தீக்கங்கு சிறிற்று.

விரலில் இருந்து இரத்தம் சீறியடித்தது. மெழி எங்கும் இரத்தம் பரவிற்று. தரையிலும் இரத்தம் சீறிய டித்து வழிந்தோடிற்று. மாதுரிக்கு உடல் தளர்ந்தது. நரம்பு களைல்லாம் ஒவ்வொன்றாய் அறுந்து துண்டு துண்டாகி ஒய்ந்து போவது போல உணர்ந்தாள். அவளின் கணகள் பார்வையிழந்தாற்போல மெல்ல மெல்லவே வெளிச்சம் இழந்தன. காட்சிகள் பார்வையில் அழிந்து கரைந்தன. மூளைக்குள் யாவுமே ஒய்ந்து அடங்குவது போல உணர்ந்தாள். நிற்கவோ இறுக்கவோ முடியாமல் மெழினில் தலை மோதி அப்படியே தொய்ந்து மடங்கிச் சரிந்தாள். முறிந்து போன ஊசி, மெழின் பல்லிலும், கைடிலும் மோதி சர்சர் ரென்று தீப்பொறிகள் எழுந்து சிதறிப் பறந்தன.

“ஐயோ ஐயோ” என்று தனது இருக்கையில் இருந்து எழுந்தவாறே அலறினாள் அகிலா.

தூர்க்கா ஒரு கணம் திடுக்கிட்டுப் போய் நின்றாள். மறுகணம் ஒடோடிப் போய் தையல் மிழினின் இரண்டு சனிட்சுகளையும் நிறுத்தினாள்.

இரத்த வெள்ளத்தில் மெழினோடு சரிந்து கிடந்த மாதுரியைப் பார்த்த மற்றப் பெண்களைல்லாம் அவளைச் சூழ்ந்து கொண்டு அழுதனர்.

புதிதாக வேலைக்கு வந்த மேடம் குப்பர்வைசரும், கட்டிங் மாஸ்டரும் அங்கே திரும்பினர்.

“ஐயையோ பாதி ஊசி உடைஞ்சபோய் மாதுவோட விரல்ல ஏறிட்டுது...”

அவர்களைப் பார்த்து சுத்தம் வைத்தாள் அகிலா. சவரில் இருந்த முதலுதவிப் பெட்டியை கட்டிங் மாஸ்டர்

அவசர அவசரமாகத் திறந்தார். அதற்குள் இரண்டு பழைய கணக்குப் புத்தகங்கள் வைக்கப் பட்டிருந்தன.

“அச்சகத்திலை வேலை செய்யற பெண்கள் எல்லாருக்குமே நாப்பது வயதுக்குப் பிறகு பல நோய்கள் வரத்தான் செய்யது. உலோக எழுத்திலையுள்ள விஷம், அவங்க அச்சுக் கோர்க்கிற போதெல்லாம் அவங்க விரல் வழியாக ஏறி உடல்ல சேர்ந்திடுது. அந்த விஷத்தை ‘லெட்பாய்சன்’ என்று சொல்லுவாங்க. இது உடல்ல நோயை உண்டாக்கும். ஆளின் ஆயுனைக்குறைத்து கதையை முடித்துவிடும்....”

அச்சகத்துக்கு முன்னாலுள்ள ஓட்டவில் உட்கார்ந்து துளசியுடன் மதிய உணவை சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த போது இதைச் சொன்னாள் சுந்தரி.

“அச்சத் தொழில் மட்டுமல்ல, பெண்கள் வேலை செய்கிற எல்லாத் தொழில்களுமே இப்படி அவர்களின் ஆயுளைத் திருட்டுத்தனமாக கொல்றதாகவே இருக்கு. ‘எக்ஸ்போர்ட் கார்மண்டஸ்’ கம்பெனிகளைப் பாருங்க. நீண்ட ஹாலிலே, காற்றேராட்டமில்லாத நிலைமையிலே அக்கினிக் காற்றும், வெளிச்சமும் உடலைத் தாக்குகிற நிலையிலேதான் அவங்க வேலை செய்யிறாங்க. பெண்களுக்கு இதால் சளி பிடிக்குது, செனல் வருது. ஆஸ்தமா உண்டாகுது. கண் பார்வை மங்கிப் போகுது. தலைமுடி உதிருது. சரும நோய் உடலை அரிக்குது.... இது அங்கே வேலை செய்யிறவங்களுக்கு தெரியறதில்லை. ஆனாலை இதையாரும் தட்டிக் கேட்கிறதும் இல்லை. அந்த பாக்டரிக்குள்ளே அந்றியரை நுழைய விட மாட்டாங்க. இதையெல்லாம் நாங்க உடைச்செறியனும், அந்தந்த கம்பெனியில் உள்ள பெண்கள் தான் இதைச் செய்யனும்.... இப்போ பலபேரை இந்த விஷயத்துல நான் நம்பறேன்...”

“ சுந்தரியையே பார்த்தபடி இருந்த துளசி கணத்து மனத்துடன் பெருமுச்செறிந்தாள்.

“ அச்சகங்களில் மட்டுமென்ன? எட்டு பத்து மணி நேரம் வேலை செய்தாலும் கால்வளிக்க வலிக்க நின்று தான் வேலை செய்யனும். காற்றோட்டமில்லாத இடம். உலோக எழுத்தின் வெக்கை... கண் வலி தாங்க முடிகிற தில்லை. உத்தரவாதமில்லாத வேலை... அதுமட்டுமில்ல. எங்க ‘ஓணர்’ ஒரு கண்டிஷன் வைச்சிருக்கிறாரு. வேலைக்கு வாற போதும் சரி, திரும்பிப்போறபோதும் சரி, கம்போ ஸிட்டர்கள் ஒன்னாச் சேர்ந்து வரக்கூடாது. அவங்க ரெண்டு பேர் ஒன்னாச் சேர்ந்து வந்தா எதையாவது பேசி கெட்டுப் போயிடுவாங்களாம்...”

“ எதைப்பற்றி பேசவாங்களாம்?”

“ அச்சுக் கூடத்திலேயுள்ள சம்பள நிலைமை, குறை பாடுகள் பற்றித்தான். அதனாலே வேலை முடிகிறபோது கூட பத்துப்பத்து நிமிஷ இடைவெளியிலேதான் கம்போ ஸிட்டர்களை வெளியில் போகவிடுவாங்க. உன்மையில் நாங்க எங்களின்வரை சொந்த விஷயங்களைக்கூட இதனாலே வேலை முடிஞ்சாப் பிறகு கூட பேசிக்கொள்ள முடிகிறதில்லை.”

“ ரொம்பக் கொடுமையான விஷயந்தான் இது....” என்றாள் சுந்தரி ஆச்சரியமும் கோபமும் கலந்த குரவில்.

“ அது மட்டுமில்ல. கம்போஸிட்டர்ஸ் வேலைக்கு வாற போது ரெட்டைப் பின்னல் போடக் கூடாது. அழகா டிரஸ் பண்ணக் கூடாது. பூவைக்கக் கூடாது. யாரோடும் சிரித்துப் பேசக் கூடாது. யாராவது பளிச் சென்று தெரிந்தாலே ஒணருக்கு கோபம் வந்திடும். என்னம்மா இது சினிமாக் கம்பெனியா என்று அதட்டுவார்....”

சுந்தரி காப்பியைக் குடித்தவாறே மென்னமாக உட்கார்ந்திருந்தாள்.

“இன்னைக்கே உங்க பத்திரிகைப் பக்கமெல்லாம் மெழினிலே தள்ளிடுவாங்க. சாயந்தரத்துக்குள்ளே பத்திரிகை கையிலே கிடைச்சிடும்’’என்றாள் துளசி. சொல்லிக் கொண்டிருந்தவள் ஓட்டவின் உள்ளே பதட்டத்துடன் வந்த அகிலாவைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டு எழுந்தாள்.

“மாதுவுக்கு விரல்ல, மெஷின் ஊசி ஏறிட்டுது. பாதி ஊசி விரலுக்குள்ள முறிஞ்சு போயிட்டுது. ஆஸ்பிட்டல்ல அட்மிட் பண்ணியிட்டாங்க. நான் அங்கிருந்துதான் வர்கேன்...”

அகிலாவின் உடல் நடுங்க, கண்களில் நீர் பெருகிறறு.

மெல்லக் கண்விழித்த மாதுரி, தன்னெதிரே உட்கார்ந்திருந்த சுந்தரியைத் தான் முதவில் கண்டாள். சுந்தரி, மாதுரி கண் விழித்ததும் அவளை வாஞ்சையோடு பார்த்து அன்பு ததும்பக் கேட்டாள் : “எப்படி இருக்கு?”

மாதுரி புன்னகையோடு தலையசைத்தாள்.

“ரெண்டு நாளா உனக்கு மயக்க மருந்து கொடுத்துப் படுக்க வைத்திருந்தாங்க. ஆப்ரேஷன் பண்ணி விரலுக்குள்ள முறிஞ்சுபோன ஊசியை எடுத்திட்டாங்க. எப்படி யம்மா உன்னாலே இந்த இவேதனையைத் தாங்க முடிஞ்சது?”

பரிவோடு மாதுரியின் நெற்றியில் தொட்டாள் சுந்தரி.

“மயக்கமாயிருந்த போதும் நீ முனகிக் கொண்டுதான் கிடந்தே. வலி. கொடுமையான வலி. மயக்கம் தெளிஞ்சு பிறகும் நீ படுக்கையிலே தொய்ஞ்சு போய்த்தான் கிடந்தே. இனி நல்லா சாய்பிட்டு உடம்பை தேத்தனும் நீ. இப்போ ஹார்லிக்ஸ் குடி..... நானே தர்கேன....”

சுந்தரி ஹார்லிக்ஸை ஸ்பூனால் மாதுரிக்கு பருக்க
கொடுத்துக் கொண்டிருந்தபோது துளசியும், அன்னமும்
உள்ளே வந்தனர்.

மாதுரியின் கையை அன்போடு தொட்டாள் அன்னம்,
“உன் உடம்பில் இருந்து எவ்வளவு ரத்தம் போயிடிச்சு.
இப்போ உன் உடல்ல சேர்ந்திருக்கிற ரத்தம் யாருடையது
சொல்லு பார்க்கலாம்....?”

மாதுரி மூவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தாள்.

“தெரியல்லே, சொல்லு...”

துளசி சொன்னாள்: ‘சுந்தரியோட ரத்தம். அதுதான்
உனக்குப் பொருந்திச்சு’

மாதுரி உணர்ச்சி பொங்க சுந்தரியைப் பார்த்தாள்.
அவளின் உதடுகள் துடித்து நடுங்கின. ஒரு கையை உயர்த்தி
சுந்தரியின் தோளைத் தொட்டாள். கண்கள் பளிக்க
கண்ணீர் உருண்டு தலையணையில் நனைந்தது.

‘சுந்தரிதான் அதிக நேரம் உன் கூடவே இருந்தா.
மருந்து கொடுத்தா. ரெண்டு நாளா தூங்கவே இல்லை.

‘போதும் துளசி....’ என்றாள் சுந்தரி.

‘ஏண்டா அழறே?’ என்று மாதுரியின் கண்களைத்
துடைத்து விட்டாள் துளசி.

‘உன்னைப் பார்க்க நிறையப்பேர் வந்து போனாங்க.
உங்க வீட்டிலயிருந்து அம்மா அப்பா வந்தாங்க. சொஞ்சம்
முந்தித்தான் வீட்டுக்குப் போனாங்க...’

அன்னம், மாதுரியின் அருகே வந்து உட்கார்ந்து,
அவளின் கட்டுப்போட்ட கையை மெல்லத் தொட்டாள்.

‘எல்லாரும் வந்து பார்த்திட்டாங்க, புதிசா உன்னை
முனு பேர்தான் இன்னும் பார்க்கணும். அவங்க உன்னைப்
பார்க்கணும்னு துளசி வீட்டிலேயே காத்துக் கொண்டிருக்
கிறாங்க...’

சுந்தரியும், துளசியும் ஒருவரை ஒருவர் ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தனர். மாதுரி ஆரவாரமாக அன்னத்தைப் பார்த்து கெஞ்சுகிறார்போல, “யார் அது, சொல்லு?” என்றாள்.

“ முன்று குருவிக் குஞ்சங்க....”

ஆனந்தமாகக் கூறினாள் அன்னம். அவளின் ஆனந்தம் இப்போது மற்ற மூவரின் முகத்திலும் தொற்றிக் கொண்டது.

அன்னம் கட்டிலில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த மாதுரிக்கு அருகே உட்கார்ந்திருந்தாள். மாதுரியின் கையில் இன்னும் புண் ஆறவில்லை. மருந்து கட்டிக் கொண்டிருந்தாள். தூக்கத்தில் முனகியவாறே புரண்டு படுத்தாள். முகத்தில் வலியின் வேதனை தெரிந்தது.

குருவிக் குஞ்சுகளும் மெல்லக் கிச்சிட்டன. மாதுரிக்கு கையில் ஊசி குத்தி வேலைக்குப் போகாமல் நின்று இன் ஹோடு ஆறாவது நாள். அவள் வேலை செய்கிற ‘ஜே. எஸ் எக்ஸ்போர்ட் கார்மண்டல் கம்பனியில் இருந்து இன்று வரை அதன் உரிமையாளன் அவளுக்கு ஒரு பைசா கூடக் கொடுக்கவில்லை. அவளை மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் சென்றதற்கான ஆட்டோ ரிக்ஷா வுக்கான கூலியை மட்டுந் தான் கொடுத்திருந்தான்.

அன்னம் நாளையிலிருந்து ‘ஜே. எஸ் எக்ஸ்போர்ட் கார்மண்டல் கம்பனி’க்குத்தான் வேலைக்குச் செல்ல இருக்கின்றாள். வீட்டில் கணவனோடான தகராறுகள் வலுத் துக்க கொண்டு வரத்தொடங்கி விட்டன. தனது கதையை சென்ற வாரம் ஒனிவு மறைவில்லாமல் துளசியிடம் கூற விட்டாள் அன்னம்.

அப்போது துளசி பரிதாபமாக அன்னத்தைப் பார்த்தான். குரலில் இரக்கம் பொங்கிற்று.

“அன்னம்... என்னம் மாநீ? பாதுகாப்புக்காக திருமணம் பண்ணிக்கணும்னு சொன்னியே... இப்போ பார்த்தா உன் வாழ்வே இப்டி ஆகிப்போச்சு....”

“என்ன பண்ண? கல்யாணம் பண்ணியாச்சு. ஒத்துப் போகாத புருஷன். இம்சை பண்றவன். பொறுத்துக் கொண்டு போறதைவிட வேற வழி தெரியல்ல. மேலுக்கு வாழ்றேன்...”

பெருமுச்சு விட்டான் அன்னம்.

“உன்னை முதல் நாள் சந்திச்சப்போ நீ சந்தோஷமா வாழ்றதா சந்தோஷப்பட்டுடன்...”

“நானுந்தான் சந்தோஷமா வாழ்றேன்னு சொன்னேன்... ஒவ்வொரு பெண்ணும் இப்டித்தான் இம்சையை அனுபவிச்சிட்டு வெளியே சந்தோஷமா இருக்கறதா காண்பிப்பாங்களோ தெரியல்ல...”

“ஆமா...”

“எப்போ பாரு உபவாசம் இருஞ்னு சொல்றாரு. ஒரு விரதம் பாக்கியில்ல. ஒரு நாள் உட்கார்ந்து யோசனை பண்ணினேன்... இந்த விரதமெல்லாம் பெண்களுக்குத் தான் போல இருக்கு. செத்துப் போனவங்களுக்காக, இருக்கிறவளுங்காக, புருஷனுக்காக, கவியான த்துக்காக... எல்லாமே ஆண்களுக்காக பொம்பளங்க பிடிக்கிற விரதந் தான்....அநியாயமாயில்லை....?”

துளசி பேசாமலிருந்தான். அனுபவத்திலிருந்து அன்னம் சொல்கிற வார்த்தைகள் எவ்வளவு உண்மையானவை. இந்தச் செயல்களைல்லாம் பெண்கள் மேல் விளைக்கிற கொடுமைகளுக்கு அளவென்ன....

“துளசி, இந்தக் கொடுமையிலேருந்து எப்படித்தப்பிக் கிறதுன்னு நான் யோசிப்பேன். யோசிக்கிறத அந்த ஆள் பார்த்திட்டாப் போதும். தாம் தூமுன்னு கத்துவான். கெட்ட வார்த்தை சொல்லுவான். ஆரைப் பற்றி யோசனை பண்ணேன்னு தலையில் கொட்டுவான். என் உடம்பைப்பத்திக் கேட்காமல் என்னைக் குதறுவான்...”

அன்னத்தின் கண்கள் கலங்கின. விம்மலை அடக்கிக் கொண்டாள். மெளனமானாள். பிறகு தானே பேசுத் தொடர்கினாள்.

“முனு குழந்தைகளைப் பெத்தாச்ச. அவங்கள் வளக்கிறதே பெரிய பாடாயிருக்கு. இன்னும் ரெண்டு குழந்தை பெத்துக்கோ... எங்க குடும்பத்திலே எல்லாருக் கும் ஆறு குழந்தைகளுக்கு மேல. அப்பறம் எனக்கு மரியாதை இல்லாமல் போயிடும்.... ஆனா உடம்பையும் நல்லா வைச்சுக்கணும் அப்பன்னு சொல்றாரு...”

“அட சண்டாலா” என்றாள் துளசி: “அப்போ நீ என்ன சொன்னே?”

“நான் ஒண்ணுமே பேசல்ல. ஆனா கர்ப்பத்தடை மாத்திரையை ஒழுங்காசாப்டறேன்....”

“பரவாயில்லை” என்றாள் துளசி.

மாதுரி புரண்டு படுத்தாள். நினைவு கலைந்த அன்னம் அவளுக்கு அருகே சென்று உட்கார்ந்தாள். அவளின் தலையைத் தொட்டு மெதுவாகத் தடவிக் கொடுத்தாள்.

இறு

“என்ன அன்னம், காலையிலேயே வந்திட்டே.. முக மெல்லாம் சந்தோஷமாயிருக்கு...” என்று தலையை வாரிக் கொண்டே கேட்டாள் துளசி.

அன்னம் கண்கள் மலரப் புன்னகை செய்தாள். பின் னர் கட்டிலில் துளசியின் அருகே வந்து உட்கார்ந்தாள்.

“ஆமா சந்தோஷமான விஷயந்தான்....”

தலைமுடியைப் பின்னியவாறு துளசி அவளைப் பார்த்தாள்.

“என் புருஷன் அடிக்கடி என் கையில் கரண்டியால் சூடு வெக்கிறதா சொல்லியிருக்கிறேனில்ல...”

“ஆமா. உன்னை தன்னெதிரே உட்கார வெச்சிட்டு ஸ்டவ்வை பற்ற வச்சு அதில் கரண்டியைப் போட்டிடுவாரு. அது குடேறும் வரை அவர் சிகரெட் பற்ற வைப்பாரு. கரண்டி குடேறினதும் உன்னைக் கையை நீட்டச் சொல் லுவாரு. நீ பறகளைக் கடிச்சபடியே எந்த எதிர்ப்பு மில்லாம் கையை நீட்டுவே. இரக்கமில்லாம் அவர் கரண்டியை உன் கையில் வைப்பாரு. நீ அழாம இருப்ப. அழுதா வாயில் சூடு விழும். மாரில் சூடு விழும். தொடையில் சூடு விழும். நீ அழ முடியாம அவஸ்தைப் படுறதைப் பார்த்து அந்தப் பொறுக்கி ராஸ்கல் சிரிப்பான்...”

துளசியின் முகம் சிவந்தது.

“நீண்ட நாளா அந்த இம்சை உனக்கு இல்லே என்று தானே நீ போன வாரம் சொன்னே...”

“ஆனா நேற்று ஆச்சது. எனக்கு நேற்று உடம்பு முடியல்ல. ‘ஓவர்டைம்’ உடம்பை முறிச்செடுக்குது. களைப்பா படுத்திருந்தேன். தூங்கிட்டேன். எழுப்பியிருக்கிறாரு. நான் எழுந்திருக்கேல்ல. வதுக்கட்டாயமா எழுப்

பினார். முடியல்லைங்க என்றேன். அப்படியா முடியப் பண்றேன்னார். ஸ்டவ்வைப் பற்ற வைக்கச் சொன்னார். சிகரட்டைப் பற்றினார். கரண்டியை ஸ்டவ்வீல் காய வைச்சார்....”

“என்ன மிருகம்...” துளசியின் குரல் அருவருத்தது.

“ஸ்டவ்ல குடேறிக் கொண்டிருக்கிற கரண்டியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னில் எனக்கே வெறுப் பாச்சு. ஏன் இப்பிடி அஞ்சி அஞ்சி இம்சைப்பட்டு வாழ ணும்னு நினைச்சேன். பயம். பயந்தான் காரணம். ஏன் நான் பயப்பிடணும்னு என்னையே கேட்டேன். பேசாம் எழுந்தேன். அந்தக் கரண்டியை நானே எடுத்துக் கொண்டு அவரெதிரே போனேன். அவர் பயந்திட்டாரு. ஏ ஏ என்னாரு. அசைய முடியாம் இருந்தாரு, அப்போ நான் கேட்டேன்: என்னங்க எத்தினை முறை எனக்கு குடு வைச்சிருப்பீங்க. அதைப் பார்த்து சந்தோஷப்பட்டிருப்பீங்க. இந்த ஒரு முறை மட்டுங்க என்றேன். கிட்டப் போனேன். என்னங்க அவர் உடனே மயக்கமாயிட்டார். எக்கு பாவமா இருந்திச்சு. முஞ்சில நானே தண்ணி அடிச்சு....”

“அப்புறம்?”

“அப்புறமென்ன? நான் என் பாட்டில நல்ல நிம்மதியா தூங்கிட்டேன். அவர் தூங்கவே இல்லைன்னு நினைக கறேன். காலைல காப்பி கொடுத்தேன். அவர் முகம் பேதலிச்சுப் போயிருந்திச்சு. என்னைப் பார்க்கவே முடியல்ல அவரால...”

அன்னம் எழுந்து குருவிக் கூட்டுப் பக்கம் போனாள். ஸ்டூலின் ஏறி நின்று கூட்டைப் பார்த்தாள். முகத்திலே பொங்குகிற பரவசத்தோடு ஸ்டூலில் இருந்து கீழே குதித்து வந்து துளசியின் கைகளைப் பற்றியவாறு சத்தமிட்டனர்; “குருவி, முட்டை இட்டிருக்கு. புதிசா குருவி முட்டை இட்டிருக்கு....”

சின்னஞ்சிறு குழந்தை போல அவள் கொண்டாடும் ஆனந்தத்தைப் பார்த்த துளசியின் மனம் நெகிழ்ந்தது. கபடறியா சிறு பறவை போலவும், மாசறியாத வண்ண மலரெனவும், புல்லையும் மிதித்தறியா மானுடப் பெருமையாகவும் தெரிகின்ற இப்பெண்ணை அவளின் கணவனால் ஏன் உணர முடியவில்லை என அவள் தன் ஞானோளி வருந்துள்ளாள்.

வாசந்தியை பற்றி துளசி நினைத்த போது மீனாட்சி உள்ளே வந்தாள். அவளின் முகம் வாடிப் போயிருந்தது. கண்கள் பொருமி வீங்கியிருந்தன. முகத்தில் கவலை மண்டி யிருந்தது. அவளைப் பார்த்ததும் திடுக்கிட்டுப் போய்விட்டாள் துளசி. மனம் துணுக்குற அவளைப் பார்த்தாள்.

“ வா.... மீனா...”

மனதில் கணத்த கவலையோடு வெறுமளே அவளைப் பார்த்தாள் துளசி.

“ என்ன...என்ன ஆச்சு....?”

மீனாட்சி சட்டென்று விம்மினாள். கேளிக் கேவி அழுதாள். தலை தலையாக அடித்துக் கொண்டாள்.

துளசிக்கு மின்னல் தாக்கிற்று.

பதைப்பதைத்தபடி, “ என்ன என்னம்மா ஆச்சு ... சொல்லு மீனா...” என்றாள். மீனாட்சியின் தோள்களைத் தொட்டு உலப்பினாள்.

மீனாட்சியின் அழுகை அதிகரித்தது. தலையில் அடித்துக் கொண்டே அலறினாள், மனதைக் கசிந்து கலங்க வைத்தது அவளது அழுகை.

“ வாசந்தி போயிட்டா...”

“என்ன...?”

சட்டென்று தளர்ந்துபோய் நிலத்திலே உட்கார்ந்து கொண்டாள் துளசி, உடம்பு வெடவெடவென்று நடுங்கிற்று. மனதுள்ளனவோ அடைத்து நொந்தது. வாசந்தி கண்களிலே வந்தாள். ஒரு நாளும் அதிர்ந்து பேசாத பெண்யார் என்ன சொன்னாலும் அமைதியாக நின்று கேட்கிற சுபாவம். அன்பான யுவதி. அவள் ஒரு நாளும் யாரைப் பற்றியும் என்ன குறையும் சொன்னதில்லை. யாருடனும் முகஞ்சஸ்மித்துப் பேசியதில்லை. தனது வறுமையைக்கூட சொன்ன தில்லை. அந்த அச்சகத்திற்கு வந்த புதிதில் அப்போதுதான் செடியிலிருந்து பறித்த புத்தம் புதிய ரோஜா போல பிரபையோடும் வசீகரத்தோடுமிருந்தாள். அந்தப் பிரபை, இனிய வசீகரம், கண்களின் வெளிச்சம் யாவும் இந்த அக்கினிக் கூடத்துள் கரைந்து வெளிறிப் போய்...

“வாசந்தி...”

உடைந்து போய் அழத்தொடங்கினாள் துளசி. தலை தலையாய் அடித்துக் கொண்டே அழுதாள். அழுத துளசி யின் அருகே உட்கார்ந்த மீனாட்சி, “நாங்க தான் பாக்கி வேலையைப் பார்க்கணும்” என்றாள்.

கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள் துளசி.

“என்ன வேலை?”

“அவ கடைசி வேலை...”

மீனாட்சியின் கண்கள் மீண்டும் கலங்கின.

“என்ன ஆச்சு?”

“பாய்சன் குடிச்சிட்டா...”

“ஐயையோ...”

விம்மினாள் துளசி.

“நோய் தாங்க முடியல்ல. கடன் தாங்க முடியல்ல, அக்மாவோட அறியாமை தாங்க முடியல்ல. தனக்குள்ள

அவஸ்தைப்பட்டவருக்கு வேற வழியே தெரியல்ல... ‘லெட்டர்ஸ்’ எழுதி வைச்சிருக்கிறா. ரெண்டு வரிக்கு, மேல் படிக்க முடியல்ல. உனக்கும் எழுதியிருக்கிறா...”

மௌனமாகி விட்டு தொடர்ந்தாள் அவள்:

“அருமையான பிறவி அவ. அநியாயமா செத்துப் போயிட்டா, இப்போதான் வாழ்க்கையிலை எனக்குப் பயம் வந்திருக்க துளசி....”

“என்ன சொல்லேற நீ?”

பதைபதைப்புடன் கேட்டாள் துளசி.

“நமக்கு எதிலெல்தான் உத்தரவாதமிருக்கு? வாழ்க்கையிலை எந்த உத்தரவாதமும் இல்ல. தொழில்ல அது சுத்தமாயில்ல, என்ன பண்றது? மாய்ஞ்சு மாய்ஞ்சு உழைச்சும் என்ன? பாதியில உடம்பெல்லாம் நோயாய் போயிடுது....”

சொல்லியபடி எழுந்தாள் மீனாட்சி.

அப்போது சுந்தரி அங்கே வந்தாள். கவலை ததும்ப இருவரையும் பார்த்தாள். மெல்லிய குரலில், “புறப் படுங்க... வாசந்திக்கு ‘போஸ்மார்ட்டம்’ வேற பண்ண னுங்கிறாங்க” என்றாள் கவலையோடு.

முவரும் வாசந்தி வீட்டுக்குப் புறப்பட்டனர்.

டாக்டர் வனிதா பரிவோடு மாதுரியைப் பார்த்தாள். பிறகு, “அது ஒண்ணுமில்லை. இந்த வெட்டமின் மாத்திரையை சாப்பிடுங்க. எல்லாமே பறந்து போயிடும்” என்றாள்.

“எதுக்கு டாக்டர் மாதுவுக்கு அடிக்கடி இப்படி ஆருது?” என்று கவலையோடு கேட்டாள் துளசி. “எப்போ-

பார்த்தாலும் கை, கால் குடையுது, முதுகு வலிக்குதுன்னு அவஸ்தைப் படுறா...”

வனிதா இரக்கமாக அவர்களைப் பார்த்தாள்.

“செய்யிற வேலைதான் காரணம்”

“மத்தவங்க செய்யல்ல?”

“நல்ல சாப்பாடில்லாம, மோசமான சூழ்நிலையில் வேலை செய்யிறவங்க யாருக்குமே இப்படித்தான் ஆகும். சிலருக்கு முன்னால் ஆயிடும். சிலருக்கு மெல்ல மெல்ல ஆயிடும்....”

வனிதா கொஞ்ச நேரம் பேசாமலிருந்தாள்.

“நான் ஒரு நாள் ‘எக்ஸ்போர்ட் கார்மெண்டஸ் கம்பெனி’க்குப் போயிருக்கேன். ஐம்பது அறுபது பெண் னுங்க வேலை செய்யிற கம்பெனி. நீண்ட ஹாவிலை இருந்து அவங்க தைச்சாங்க. ஹாலைச் சுற்றி கண்ணாடி கவர். காற்றோட்டாமில்லை, உள்ள ஃபேன் காற்று. ஒரே வெக்கையா இருந்திச்ச... ஒரு நாள், கொஞ்சநேரம் அந்த ஹால்ல நின்னதிலேயே தலை வலிச்சது. கண் எரிஞ்சது.... என் தலையில் துணி ‘டஸ்ட்’ படிஞ்சிட்டுது. அப்போ ஒவ்வொரு நாளும் வேலை செய்யிறவங்க பாடு எப்படியிருக்கும்னு நினைச்சேன். நிச்சயமா அந்தப் பெண்னுங்களுக்கு சௌன்ஸ் வரும். உடலில் மாற்றமும், தோல் வியாதி வரும். சளி பிடிக்கும், டி.பி. கூட வரும். முடி உதிரும். கண் பார்வை மங்கும்.... ஒவ்வொரு கம்பெனி யும் உற்பத்தியைப் பற்றித்தான் அக்கறைப்படுறாங்க. வேலை செய்யிறவங்களப் பற்றி எந்த அக்கறையுமில்ல. சாறை எடுத்துட்டு சக்கையை வெளியே வீசி எறியற மாதிரி இந்தப் பெண்ணுகள் பண்ணிடறாங்க....”

“இந்தப் பெண்ணுங்களுக்கு இதனாலே பின்னால் ரோம்ப உடல் அவஸ்தைகள் உண்டாயிடுது. கர்ப்பம், பிரசவம் எல்லாத்திலுமே கோளாறு ஆயிடுது. இளமைக்

காலமே நோயோட மஸ்லுக்கட்ட வேண்டியதாகப் போயிடுது. கொஞ்சச் காலமே வாழ்க்கையில் சந்தோஷமாயிருக்கிறா இந்தப் பொண்ணு. கொஞ்ச வயசிலயே அவ கதையும் முடிஞ்சிடுது....”

துளசி கவலையோடு மாதுரியைப் பார்த்தாள்:

“பிரஸ்லயும் இப்படித்தான் டாக்டர்....”

நெற்றியை வருடிக் கொண்டாள் புனிதா.

“பிரஸ்லயும் மட்டுல்ல. பீடித் தொழில், தீப்பெட்டி, பட்டாசு, மற்ற உதிரித்தொழில் எதிலுமே பெண்ணுங்களோட நிலமை இதுதான். மருத்துவ வசதியோ, போதிய சம்பளமோ, சத்துணவோ இல்லாம் இந்தபேக்டரில் பெண்ணுங்க உருக்குலைஞ்சு போறாங்க.... பரிதாபம் என்னென்னா இவங்களுக்காகப் பேச யாருமே இல்ல...”

பெருமுச்ச உதிர்ந்தது.

“அப்போ நான் என்ன பண்ண?”

கவலையோடு கேட்டாள் மாதுரி.

“சிக்கலான கேள்வி கேட்கிறீங்க? நீங்க வேலை செய்து சம்பாரிச்சாத்தான் சாப்பிட முடியும்னா வேலையை விட முடியாது. ஆனா கஷ்டத்தைக் குறைக்கலாம்....”

“எப்டி டாக்டர்?”

“நீங்க, ‘ஓவர் டைம்’ பண்ணுவிங்களா?”

“ஆமா டாக்டர்”

“என்ன கொடுப்பாங்க?”

“அவருக்கு இரண்டிலிருந்து மூன்று ரூபா வரை....”

“அதை நிறுத்துங்க...”

“சரி டாக்டர்....”

“குறைஞ்சு விலையில் நல்ல காய், கிரை வாங்கிச் சாப்புங்க. காபி வேணாம். பால் குடியுங்க. இரவில் நல்லாத் தூங்குங்க...”

புன்னைச் செய்தாள் மாதுரி. பிறகு துளசியைப் பார்த்து குழந்தையைப் போலக் கண்ணைச் சிமிட்டினாள்.

குருவிக் குஞ்சுகள் கீச்சுக் கீச்சென்று கத்திக் கொண்டே ஜன்னல் வழியாக உள்ளே வந்தன. அட்டைப் பெட்டிக் கூட்டுக்குள் உட்கார்ந்தன. ஒன்றோடு ஒன்று பேசுகிறார்போல சத்தமிட்டன. பிறகு வெளியே பறந்தன. வெளியே புல்வெளியில் உட்கார்ந்தன. மீண்டும் உள்ளே பறந்து வந்து கூட்டுக்குள் அமர்ந்தன.

கட்டிலில் உட்கார்ந்தபடியே குருவிகளின் விளையாட்டைப் பார்த்தவாறிருந்தாள் மாதுரி.

அதே கட்டிலில் ஒருக்களித்துப் படுத்திருந்தாள் துளசி. கண்கள் அரைகுறையரய் மூடியிருந்தன. தூங்கிக் கொண்டிருந்திராளா, கண்களை மூடிக் கொண்டு யோசிக்கிறாளா என்பது தெரியவில்லை.

குருவி ஒன்று விர்ரென்று பறந்து வந்து கட்டிலின் முன்னேயுள்ள ஸ்டிலில் உட்கார்ந்தது. தனது அலகால் இறகைக் கோதி விட்டு மாதுரியைப் பார்த்தது.

“என்ன பார்க்கிறே?”

குருவியிடம் கேட்டாள் மாதுரி.

குருவி இன்னும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது,

“சொல்லு....?”

குருவி மெல்ல சிட்டியடித்தது.

“உனக்கு ‘பிரண்ட்’ இருக்கா?”

குருவி மீண்டும் இறகைக் கோதிற்று. சுறுசுறுப்பாக இறகை ஆட்டிற்று. அவளைப் பார்த்தது.

“பாரு, என் ‘பிரண்டெட்’. நல்லாத் தாங்கிறா. இரவு முழுவதும் என்னைத் தூங்க விடல்ல. உன்னைப் போலத் தான் பேசிக் கொண்டிருந்தா...’”

சொல்லிவிட்டு சட்டென்று துளசியின் இடுப்பிலே கிள்ளினாள் மாதுரி. துளசி உடம்பைச் சிலிர்த்துக் கொண்டு எழுந்தாள்.

“நான் தூங்கல்ல. சும்மா கூகுண் கை என முடிடு யோசனை பண்ணினேன்...”

“எதைப் பத்தி?”

“உன்னைப் பத்தி, என்னைப் பத்தி...”

குருவி கிரீச்சிட்டவாறு எழுந்து பறந்தது வெளியே.

“என்னான்னு?”

“எனக்கு வயசாச்சதில்ல...”

“யார் சொன்னா?”

“நானே சொல்லேன்...”

“எனக்குத் தெரியல்ல...”

“அன்பானவங்க கிட்ட குறை தெரியறதில்ல....”

“கோகிலா மஸ்சர் சொன்ன மாதிரி இப்பவும் நீ குதிரை தான். முரட்டுக் குதிரை...”

துளசி தன்னை மறந்து சிரித்தாள்.

“என்ன சிரிக்கிற?”

“ஒன்னுமில்ல...”

“இருக்கு சொல்லு?”

“கோகிலா மஸ்சர் கூட நீ சொன்னது மாதிரி எங்கிட்ட சொல்லி யிருக்கிறா. அப்போ தான், நீ சொன்ன மாதிரியே பதில் சொல்லியிருக்கேன்.... அதை இப்போ நினைச்சாலும் சந்தோஷமாயுமிருக்கு. சிரிப்பாயும் இருக்கு. ஆச்சரியமாகவும் இருக்கு...”

துளசியின் கண்கள் வேசாக முடிக் கொண்டன; கோகிலா உச்சர் கண்களிலே வந்தாள். நினைக்க நினைக்க சலிப்பு வராத வசீகரம். அன்பும் பரிவும் இனிமையும் நிறைந்த மயக்கம்.

இரண்டு குருவிகள் ஒன்றையொன்று விரட்டிக் கொண்டு கட்டில் விளிம்பில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டன.

மாதுரியின் கண்கள் சந்தோஷத்தில் பளபளத்தன.

“பாரு, உன் ‘பிரண்டு’ யாருன்னு கேட்டேன். உடனே போயிருட்டியாந்திட்டுது....”

“ஹலோ குட்மார்ஸிங்.” என்றாள் குருவிகளைப் பார்த்து மாதுரி.

“க்கிக்கிறீக்” என்றன குருவிகள்.

துளசி அன்போடு மாதுரியின் முதுகைத் தொட்டாள்.

“எக்ஸ்போர்ட் கார்மெண்டஸ், பிரஸ், திப்பெட்டி பட்டாஸ் தொழில்ல தொழிற்சங்கம் என்ற பேச்சையே கேட்க முடியாது. இந்த ‘பாக்டரி’க்குள்ள போகவே விட மாட்டாங்க” என்றாள் சுந்தரி.

ஆச்சரியமாக அவளைப் பார்த்தாள் மனோகரி.

“எதனாலே அப்டி?”

“அப்படிப் பழக்கத்திலே கொண்டு வந்திட்டாங்க. எல்லாமே பொய் ‘ரிக்கார்ட்ஸ்’ தான் பேக்டரியில் வைச்சி ருப்பாங்க. ஆபிசருகள் போனாக்கூட எதையும் துருவித் துருவிக் கேட்காமலே வந்திடுவாங்க. பாதிப் பேரை

வாசலோடேயே முதலாளிங்க உபசாரம் பண்ணி அனுப் பிச்சுவாங்க...”

“இதை உடைக்க முடியாதா?”

ஆத்திரத்தோடு கேட்டாள் மனோகரி.

“முடியும்...”

“எப்டு?”

ஆர்வம் பொங்க சுந்தரியை ஏறிட்டாள் மனோகரி.

“அந்த ‘பாக்டரி’ல் வேலை செய்யிற உறுதியான தொழிலாளியாலதான் அது முடியும். அவங்க முன் வர ஞூம்...”

உறுதியோடு கூறினாள் மனோகரி: “நான் வர்றேங்க. நான் என்ன செய்யனும்னு சொல்லுங்க?”

கண்களில் ஆனந்தம் பொங்கிட மனோகரியின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டாள் சுந்தரி. பரவசம் ததும் பிற்று அவளது குரவில்.

“தோழர்... எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷமாயிருக்கு. நாங்க எல்லாரும் முயற்சி பண்ணனும். நாங்க இப்போ (சின்னப் பொறியாய் இருக்கலாம். ஆனா சின்னப் பொறி தான் பெருநெருப்பாயிடுது....”)

(“நமக்கு அச்சம் வேணாம். மயங்குதல் வேணாம். நம்மை நாமே விடுதலை பண்ணிக்கலாம். முதல்ல பெண் னுங்களை அறியாமையில் இருந்து விழித்தெழுப் பண்ண ஞூம். அது கல்வியாலதான் முடியும். ஆனா நான் சொல்ற கல்வி பள்ளிப் படிப்போ, சர்ட்டிபிக்கெட்டுகளோ அல்ல. அறிவு சார்ந்த கல்வியைத்தான் சொல்றேன். நாங்க எங்க மேலுள்ள கட்டுப்பாடுகளை உதறியெறியப் போராட்டினா நிறைய அவஸ்தைகளைச் சந்திக்க வேண்டி வரும். அவதூறுகளை சுமக்க வேண்டி வரும்.... பொது வாழ்விடை ஈடு

பட வருகிற பெண்களில், நாக்கில் நரம்பில்லாம சேற்றை வாரி இறைக்கிற பாரம்பரியமுள்ள குழ்நிலையிலே நாங்க வாழ்ந்தாம்.”)

“வாசந்தியோட மரணத்தை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியல்ல. அதனால்தான் நான் இந்த முடிவுக்கு வந்தேன்....”

குரல் தனும்பிற்று மனோகரிக்கு.

“அச்சத் தொழில் ஒழுங்கில்லாத தொழிலாயிருக்கு. பிரஸ்லில் வேலை செய்யப்போற பெண்ணுங்களில் பெரும் பாலானவங்க கல்யாணம் ஆனதும் தொழிலை விட்டிடு றாங்க. அது, வந்து போற தொழிலாயிருக்கு. ஒரு பத்துப் பதினெண்சு வருஷத்துக்கு பிரஸ்லில் வேலை செய்து வீட்டுக்குப் பணம் கொடுத்து தங்களுக்கு தேவைப்படும் பொருட்களையும் இவங்க வாங்கிக் கொள்ளுறாங்க. ‘ஆவர் டைம்’ அப்டி இப்டி மிச்சம் பிடிச்ச நகைநட்டு, துணிமணி வாங்கிடறாங்க.... வீட்டுக்கு பாரமில்லாம, கல்யாணமாகிற வரை ஏதாவது தொழில் பார்த்திடலாமேன்னு பிரஸ் ஸூக்கு போறாங்க....”

என்ற சுந்தரி தன்னை ஆவலோடு கவனித்துக் கொண்டிருக்கிற மனோகரியைப் பார்த்தவாரே தொடர்ந்து கூறினாள்:

“அதுமட்டுமில்லை, அச்சத் தொழிலில் பெரிசாப் பணம் எதுவுமே புரஞ்சில்லை. அதனால் அச்சக முதலாளிகள் இந்தப் பெண்ணுங்களை கசக்கிப் பிழிய றாங்க. பெரும்பாலும் அச்சகப் பெண்ணுங்களுக்கு ‘பிரவிடன்ட் பண்ட்’ மற்றுச் சலுகைன்னு எதுவுமே இல்லை. எந்த ஆபிசர் வந்து கேட்டாலும் நான் ‘டெம்பரவரி’யாத் தாங்க வேலைல் சேர்ந்தேன். சேர்ந்து ஒரு மாசந்தான் ஆச்சன்னு சொல்லும்படி இவங்களுக்கு கட்டளையிட்டிருப்பாங்க...”

“நீங்க சொல்லறது உண்மைதாங்க...”

“இதை மாத்தியாகணும்....”

தீர்மானமாகச் சொன்னாள் சுந்தரி.

“நம்ம கழுத்தில் நுகத்தடியை நாமே மாட்டி வைச் சிருந்தா எப்படி? அதைக் கழற்றி ஏறியனும்...”

சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் அங்கே வந்தாள் துளசி. முகத்தில் வெளிச்சமான புன்னகையோடு.

“உங்க பத்திரிகை வேலை முடிஞ்சிட்டுதுங்க. கடைசி ‘பாரத’-தை மெவினிலை தள்ளியாச்சது” என்றாள்.

“தோழர்.... நீங்க ரொம்ப சுறுசுறுப்பானவங்க....”

“அது என் கடமை.... ஒனர் கூடச் சொன்னாங்க. என்னம்மா நீ உன்னோட கல்யாணப் பத்திரிகை மாதிரி இதை அச்சிடறே என்றார்.”

“தோழர் என்ன சொன்னீங்க?”

“ஆமா நிஜத்தில் இதுதான் என்னோட கல்யாணப் பத்திரிகைண்ணு சொன்னேன்...”

“ஏன் அப்படிச் சொன்னீங்க....?”

“அது தாங்க நிஜம்...”

துளசி பெருமிதமாக சுந்தரியைப் பார்த்தாள்.

“கலியாணமே வேணாம். வாழ்க்கைல இருந்த பல குழப்பங்கள் நிங்கிப் போச்ச. ஏதாவது செய்யனும், இந்த அவதிப்படுற மனிஷ ஜாதிக்கு உதவ வனும். இப்போ இதையெல்லாம் நான் விரக்தியில் சொல்லல்லே....”

“அப்போ பின்னால இப்படி இருந்திட்டேனே அப்பன்னு வருத்தப்பட மாட்டங்களா?”

புன்னகை புதிந்தாள் துளசி

“வருத்தப்பட மாட்டேன். எதுக்காக நான் வருத்தப்படனும்? நான் விரும்பின சந்தோஷம் எனக்கு கிடைச்சிருக்கு. நான் எதையுமே இழந்து போகல்ல. உங்களைச் சந்திச்சதுக்கு அப்புறமா எனக்கு ரோம்ப வாழ்க்கையில் நம்பிக்கையும் துணிவும் பிடிப்பும் வந்திருக்கு....”

சுந்தரியின்முகம் பூவாய் மலர்ந்தது.

ஏழு

கோகிலா மச்சருக்கு எதிலும் சுத்தமாயிருக்க வேண்டும். நிலத்திலோ சுவரிலோ சிறு தூசிகூடப் படிந்திருக்கக் கூடாது. ஆடைகளும் அப்படித்தான். ஒரு நாளைக்கு இரண்டு தரமாவது குளித்து விடுவாள்.

“சுத்தமாயிருக்கணும்னா பணக்காரராயிருக்கணும் னு அவசியம் கிடையாது. ‘கந்தையானாலும் கசக்கிக் கட்டு’ அப்பென்னு ஒரு பழமொழி கூட சொல்லுவாங்க. தெரியும் தானே தூளிசிக்கு?”

“தெரியும் மச்சர்...”

“நீ சின்னப் பெண். ஆனாலும் சொல்லேன். உடம்பை சுத்தமாக வைச்சிருக்கணும். சின்ன அழுக்குக்கூட இருக்காம பார்த்துக்கணும். உடம்பும் மனசும் சுத்தமா இருந்தாகுமக்கு பாதி மனக் கஷ்டம் குறைஞ்ச போயிடும்....”

“சரி மச்சர்”

“நான் சொல்றபடி நடக்கல்லேன்னாத்தான் எனக்கு கூட்ட கோபம் வரும். கோபம் வந்தா நான் பேசுமாட்டேன். என்ன சொல்லே?”

மௌனமாக அவனைப் பார்த்தாள் துளசி. கோகிலா மச்சர் சொன்னது, பாதி புரிந்த மாதிரியும் இருந்தது; புரியாத மாதிரியுமிருந்தது.

“வெளியில் ரொம்ப அழகா டிரஸ் பண்ணிட்டு உள்ளுக்கு அழுக்கான டிரஸ்ஸோட இருக்கறவங்கள் எனக்குப் பிடிக்கிறதில்ல, மனசைப் போல உள்ளும், புறமும் ஒரே மாதிரி இருக்கனும், சுத்தமா இருக்கனும். நான் சொல்றது புரியுதில்ல;”

இப்போது துளசிக்கு அவள் சொன்ன வார்த்தைகள் புரிந்தன. அவளுக்கு வெட்கமாக இருந்தது. அவமானமாக இருந்தது. தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

கோகிலா மச்சர், துளசியின் தோளில் தொட்டாள். குனிந்திருந்த முகத்தைப் பார்த்தாள். பரிவோடு அவளின் முகத்தை தனது முகத்துக்கு நேராக நியிர்த்தினாள். அவளின் கண்கள் பளபளத்தன.

“என்னடா, ஒரு மாதிரி ஆயிட்டே?”

கோகிலாவின் குரல் தனும்பிற்று.

“என் மேல் கோபமா?”

“இல்ல மச்சர்... எதுக்கு கோபிக்கனும்?”

“சுத்தமாயிருக்கனும்டா. அதோ டேபிள்ள ஒரு பார்சல் வைச்சிருக்கிறேன்ல. அது உனக்குத்தான். உனக்கு வேண்டிய டிரஸ்....”

துளசியின் முகத்தில் பரவசம் பொங்கிற்று.

“எதுக்கு மச்சர் இதெல்லாம்?”

“பேசக் கூடாது, போய்க் குளி. புது டிரஸ்ஸோட இப்பவே உன்வைப் பார்க்கனும். அழுக்கு டிரஸ்ஸெல்லாம் இங்கேயே விட்டிடு. துவைச்சுப் போடுறன்...”

அதிர்ந்த முகத்தோடு கோகிலாவைப் பார்த்தாள் துளசி, முகத்தில் கலக்கம்.

“என்ன மச்சர் நீங்க.... இப்டிப் பேசறீங்க... பேச்சுக்கு கூட அப்டி சொல்லாதேங்க....”

துளசியின் கண்ணத்தில் நிமிண்டினாள் கோகிலா.

“மச்சரா பண்ணல்ல, என் பிரண்டாத்தான் பண்ணுவேன். நீ என் டிரஸ்ஸை துவைச்சுத் தரமாட்டே?”

“நான் பண்ணலாம். நீங்க பண்ணக்கூடாது, நீங்க பெரியவங்க....”

கோகிலா அதற்கு சிரித்தாள்.

“எந்திரு” என்றாள் துளசியைப் பார்த்து.

துளசி எழுந்தாள்.

“என் பக்கத்திலே வா....”

கோகிலாவின் பக்கத்திலே வந்தாள் துளசி. கோகிலாவின் காதளவு உயரத்திலே நின்றாள்.

“வாற வருஷம் என் உயரத்துக்கு நீ வந்துடுவே. அப்புறமென்ன நீ பெரிசு... நான் சிறுசு...”

துளசி சிரித்தாள்.

“நான் உயரத்தை சொல்லல்லே....”

“குதிரை மாதிரி பெரிய பொம்பளையா நிக்கறே....” என்றவள் கலங்கிய குரவில் துளசியிடம் கேட்டாள்.

“துளசி... நீ எங்கூட எப்பவும் இருப்பியா?”

கோகிலாவின் கண்கள் கலங்கின.

துளசியின் மனம் பரபரத்தது.

“என்ன மச்சர், குழந்தை மாதிரி அழறீங்க....”

சொல்லியவரே அவளின் கண்ணீரைத் துடைத்தாள் துளசி.

“நீங்க என்னை, போ அப்பண்ணு விரட்டற வரை நான் உங்க கூடவேதான் இருப்பேன் உச்சர்....”

“பிராமிஸ்...” கோகிலா மஸ்சர் தனது கையை அவளுக்கு நேரே நீட்டினாள். துளசி அவளின் உள்ளங்கையிலே தன் கையை வைத்தாள். பூவில் அழுத்துகிறாற் போல அழுத்தி “பிராமிஸ்” என்றாள்.

கோகிலா, துளசியின் இரண்டு உள்ளங்கைகளையும் ஒன்றாகப் பற்றி, தன் உதடுகளுக்கு உயர்த்தி அவற்றில் முத்தம் கொடுத்தாள்.

“நீங்க சின்னக் குழந்தை மாதிரி இருக்கிறிங்க மஸ்சர்” என்றாள் சட்டென்று துளசி.

“அப்போ என்னைத் தூக்கு...” என்று சின்னக் குழந்தையைப் போல அவளை நோக்கி இரண்டு கைகளையும் நீட்டினாள் கோகிலா.

“தூக்கிடுவேன்” என்று பயமுறுத்துகிறாற் போல கூறிக் கொண்டு கோகிலாவின் அருகே சென்றாள் துளசி. கோகிலா மெளனமாக துளசியைப் பார்த்தபடியே அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தாள், பளபளக்கிற கண்களில் குழந்தைத்தனம் மின்னிற்று.

துளசி ஒருநாள் கூட கோகிலா மஸ்சரிடம் அவளது குடும்பக் கதையைக் கேட்டதில்லை. கோகிலா மஸ்சரின் பேச்சிலே ஒரு போதும் அவளது குடும்ப விவகாரத்தை அவள் கூறியதில்லை. அந்த அறையில் கோகிலாவின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த யாருடைய புகைப் படமும் இருக்கிறதில்லை.

ஒருநாள் துளசியின் அப்பா அவளிடம் கேட்டார்:

“துளசி எப்ப பார்த்தாலும் உன் மஸ்சரைப் பற்றியே பேசறியே... அவளுக்கு அப்பா அம்மா ஆருமே இல்லையா? அவளுக்கு கவியாணமே ஆகவ்வையா?”

வெடுக்கென்று பதில் சொன்னாள் துளசி.

“அப்பா, அம்மா இல்லாமலா அவங்க பிறந்திருப்பாங்க? எதுக்கு நீ இதெல்லாம் கேட்கிறே?”

அப்பா விணோதமாக அவளைப் பார்த்தார்.

“எதுக்கு உனக்கு இப்போ கோபம் வருது? என்னாச்சு உனக்கு....”

“மற்றவங்களைப் பற்றி நமக்கென்ன? மூச்சர் நல்ல வங்க. அவங்க இஷ்டப்பட்டு சொன்னா கேக்கலாம். அவங்க சொல்லல்ல....”

சமாதானம் சொல்லிற்று அவளது தணிவான குரல்.

“ஆனா அவங்களைப் பற்றி நல்லாவே பேசிக்கிறாங்க. அவ உன்னில் பிரியமா இருக்கிறது எனக்குப் பெருமைதான்.”

“மூச்சர்கூட அப்பப்போ உன்னைப் பத்திக்கேட்பா...”

“நிஜமாவா?”

“ஆமா...”

“என்னாண்ணு?”

“உங்க அப்பா உங்மேல் பிரியமா இருப்பாரா அப்பன்னு?”

அப்பாவின் கண்கள் விரிந்தன.

“நீ என்ன சொல்லுவே...”

“ஒண்ணும் பேசமாட்டேன்...”

எரிச்சலோடு அவளைப் பார்த்தார் அப்பா.

“எதுக்கு அப்படிப் பண்ணினே....”

“அப்புறமென்ன... நீ எனக்கு என்ன பண்ணியிருக்கே. எப்போ பிரியமா இருந்திருக்கே.... மூக்கு முட்டக்குடிச் சிட்டு வந்து மட்டும் பிரியமா புலம்பிக்கிட்டிருப்பே...”

துளசியின் அப்பா அவளைப் பரிதாபகரமாகப் பார்த்து
விட்டு மௌனமானார்.

“இதை விட எனக்கு நீ என்ன சொஞ்சே, சொல்லு...?”
துளசியின் குரல் கலங்கிற்று.

“எனக்கு மட்டுமா நீ இதைப் பண்ணினே? என்
அம்மாவுக்கு நீ என்ன பண்ணினே... சொல்லு. அடி
உலையைத் தவிர அவ உங்கிட்ட என்னத்தைக் கண்டா....?”

அப்பா நிமிர்ந்தார்.

“உனக்கு உன்னோட அம்மா பத்தி என்னடி தெரியும்?
வாயை முடிட்டு இரு.”

அப்பாவின் தாடி வளர்ந்த முகத்தை சினம் பொங்கப்
பார்த்தாள் துளகி.

“அம்மா என்ன ஆனா சொல்லு...?”

“அவ இருக்கிறாடி....”

“அதான் எங்கே?”

“அது உனக்குத் தெரியவேணாம்...”

“பொய் சொல்லே நீ...”

“துளசி...” அதிர்ந்தது அப்பாவின் குரல்.

“ஆமா... நீ அம்மாவை அடிச்சே கொண்டுட்டே...”

“துளசி...” அதட்டினார் அப்பா: “இன்னும் அதிக
மாப் பேசினே. நான் உன்னையே அடிச்சுக் கொண்டுடு
வேண்...”

துளசிக்கு சினம் வந்தது. கத்தினாள். அவருக்கு
முன்னே போய் நின்றாள்.

“வா... என்னை அடிச்சு இப்பவே கொண்டுடு...”

அப்பா எழுந்தார். எதிரில் இருந்த சுவரில் தனது
தலையை மோதிக் கொண்டார். “கடவுளே...” என்று
புலம்பத் தொடங்கினார்.

ஆயா வந்தபோது கவலையோடு உட்கார்ந்திருந்தாள் துளசி. கோகிலா மச்சரின் அறையிலிருந்து இப்போது தான் வந்திருந்தாள். மகிழாவைப் பற்றி கோகிலா மச்சர் சொன்ன தகவல் துளசிக்கு அளித்த அதிர்ச்சியில் இருந்து இன்னும் அவள் மீளவில்லை.

“மகிழா என்னோட பேசறது அவங்க அம்மா அப்பா வுக்கு கொஞ்சங்கூட இஷ்டமில்ல. அதனால் அவ ஸ்கல் படிப்பை நிறுத்திட்டு அவளுக்கு கட்டாயப்படுத்தி கலியாணம் பண்ணி வைச்சிட்டாங்க...”

“அப்படியா?” ஆச்சரியமாகக் கேட்டாள் துளசி. “அவ கலியாணம் பண்ண ஒத்துக்கல்ல. அப்பா அம்மாவை அப்படி வெறுத்தா. நல்ல பொண்ணு, யாரும் அவகிட்ட அன்பு காட்றில்லேன்னு சொல்லுவா. எங்கூடத்தான் எப்போதும் இருப்போ... எப்படியோ உண்டான உறவு அறுக்க முடியாத மாதிரி ஆகிப்போச்சு... அவளை நினைச்சாலே மனசு கணக்கும்....”

துளசி மௌனமாயிருந்தாள்.

“எனக்கு அப்பா அம்மாவைப் பிடிக்கல்ல, அவங்க பொய் சொல்றாங்க, பாசாங்கு பண்றாங்க, ஒருத்தரை ஒருத்தர் ஏமாத்தறாங்கன்னு எப்போதும் சொல்லிப் புலம்புவா. நான் உங்ககூட இருந்துடறேன்னு என்னைக் கெஞ்கவா. என்னபண்றது? அவளுக்கு என்னால் எதுவுமே பண்ண முடியல்ல...”

கோகிலா மச்சா துளசியைப் பார்த்தாள். பெருமுச்சு உதிரக்கேட்டாள், “துளசி நீஎன் கூடவே இருப்பியா? இல்லே மகிழா மாதிரிப் போயிடுவியா?”

துளசி வெறுமையாகச் சிரித்தாள்.

“எப்போடா நான் தொலைவேண்ணு என்னோட அப்பா இருக்கிறார் மச்சர். உண்மையிலை சொன்னா

எனக்கு இப்போ உங்களை விட்டா வேறு கதியே இல்லை ...”

கண்கலங்கிய துளசியை வாஞ்சசேயோடு பார்த்தாள் கோகிலா மச்சர்.

“ உனக்கு நான் இருக்கேன் துளசி. சாகும்வரை உனக்கு நான் இருக்கேன். என்னை நம்பு...”

“நம்பறேன் மச்சர்...”

கோகிலா மச்சர் சட்டென்று எழுந்தாள்: “போ குளி... சோப்பு, டேபிள்ள இருக்கு....”

சொல்லியவாறே தனது கூந்தலை அவிழ்த்துவிட்டாள் கோகிலா. தோகையாய் கூந்தல் முதுகோடு வழிந்தது. துளசிக்கு கோகிலா மச்சரையே பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் போலத் தோன்றியது. என்றுமில்லாத அழகாய் அன்றைக்குத் தோன்றினாள் கோகிலா மச்சர்.

அப்பா தள்ளாடித் தள்ளாடி உள்ளே வருவதைக் கண்டதும் துளசிக்கு எரிச்சல் தாங்க முடியவில்லை. மெளன்மாக அவர் வருவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஏ... காவேரி.... எங்கேடி இருக்கிறே...? உன் புருஷன் வந்திருக்கேண்டி.... எப்போ பாரு என்னைப் புடிக்கல்லை புடிக்கல்லேன்னு தானே சொல்றே.... ஏந்தி அப்டி சொல்றே... சொல்லுடி...”

கீழே இருந்த தவலையை சுவரோடு விசிறியடித்தார் அப்பா. காறித்துப்பினார்.

“எதுக்கடி என்னை உனக்குப்பிடிக்கல்ல?.. சொல்லு... எதுக்குப் பிடிக்கல்ல....?”

திடீரென்று அப்பா விம்மி விம்மி அழத் தொடங்கி னார். தலையில் அடித்துக் கொண்டார்.

“எத்தனை வாட்டி உன்னை கெஞ்சி இருப்பேன். எதுக்கு நீ என் சொல்லைக் கேட்கமாட்டேங்கிறே? ஆமா நான் உன்னை அடிச்சேன். உன்னை அடிக்கணும் போலை தோணுது, அடிச்சேன். மொசமொசன்னு நீ இருக்கிறே, அப்பி அழகா இருக்கிறே. போறவன் வாறவனெல்லாம் நீ போறப்போ உன்னையே பார்க்கிறான். எனக்கு அது பிடிக்கல்லே. உன்னை அடிச்சு சிதைக்கணும்னு அப்போ தோணுது... பண்ணிட்டேன்.... உன் உடம்பில் காயமே இல்லாத இடமே இல்லைன்னு பண்ணிட்டேன்.... ஆனா நீ அழல்ல, என்னைத் திட்டல்ல. ரெண்டு வார்த்தையில் என்னை அடிச்சிட்டே, உன்னைப் பிடிக்கல்ல அப்பன்னு சொல்லியே என்னை அடிச்சுட்டே.. பாவி...”

அப்பா தலைதலையாய் அடித்துக் கொண்டார்.

துளசி திடுக்கிட்டுப் போனாள். மனதுள் என்னவோ பரபரத்தது, நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள்.

“உன்னால் எனக்கு யாரையுமே பிடிக்கல்ல. உன் பொண்ணைக் கூடப் பிடிக்கல்ல. அவ உன் மாதிரித் தாண்டி இருக்கிறா. உன்னைப்பத்தி கேட்காத மாதிரி அவளை வளர்த்து வச்சிருக்கேன்... உன்னை அவ ஒரு நாள் கூடக் கேட்டதில்லேயே....”

துளசியின் மனம் அலறிற்று: ‘அட சண்டாளா...’

“என்னைப் பிடிச்சிருக்கு அப்பன்னு ஒரு வார்த்தைடி. ஒரு வார்த்தை நீ சொல்லியிருக்கணும், சொல்லி இருந்தா உன் கதி இப்படி ஆயிருக்குமா?”

நிலத்தில் உட்கார்ந்து தரையில் தொம் தொமவென்று தட்டினார் அப்பா,

“ஆயிருக்குமா சொல்லு?”

கத்தினார் அப்பா

“உனக்குத் திமிர், பெரிய திமிர், பெரிய அழகின்னு திமிர். என்னாடி பெரிய அழகு? என்னாச்சு உனக்கு? பொசு பொசன்ன உன் முடியை நான் வெட்டல்ல? உன் உடம்பில் குடு வைக்கல்ல. துண்டு துணியில்லாம கட்டி வைக்கல்ல.... என்னாடி பண்ண முடிஞ்சுது உன்னால் இப்போ உன் கதி என்ன ஆச்சு பார்த்தியா?”

துளசியின் கண்களில் கண்ணீர் பெருகிறது. விம்மி விம்மி அழவேண்டும் போலத் தோன்றிற்று. மனதுள் துயரம் அழுக்கிறது. அரைகுறையாகவே மனதிலுள்ள தாயின் முகத்தை நினைவுக்கு கொண்டுவர முயன்றாள். மெல்ல மெல்ல அந்த அழகிய கணிவான முகம் மங்கலான ஒலியமாய் தோன்றிற்று. கண்களை மூடிக் கொண்டாள். இதய ஆழத்திலிருந்து துடித்த துயரம் விம்மலாய் வெளியே எகிறிற்று. துங்பம் நன்றாக குரவில் “அம்மா....” என்று விசும்பத் தொடங்கினாள்.

“எனக்குப் பயமாயிருக்கு ஹச்சர். இனி என்னாலே வீட்ல இருக்க முடியும்னு தோண்டல். அந்த ராட்சசனோட முகம் எனக்குத் தெரிஞ்ச போயிடுச்சு. இன்னொருவாட்டி அவன் பேசறதக் கேட்டா அவனை நான் வெட்டிக் கொண்டுவேன் ஹச்சர....”

உறுதியாகச் சொன்னாள் துளசி.

“அம்மாவைப் பற்றியே பேசவிடாம் என்னை வளர்த் திட்டான் ஹச்சர். ஆயாகிட்ட வற்புறுத்தி அம்மாவைப் பத்திக் கேட்டேன். முதல்ல சொல்ல மறுத்திட்டாங்க. அப்புறம் சொன்னாங்க. அம்மா ரொம்ப நல்லவங்களாம்.

அழகானவங்களாம். எல்லாரோட்டும் அன்பா நடப்பாங்களாம். ஆனா அப்பாவுக்கு அம்மாவைப் பிடிக்கல்லையாம். அம்மாவுக்கு அப்பா அடிக்காத நாளே கிடையாதாம்...”

தளதளத்தாள் துளசி.

“அம்மாவுக்கு என் பேர்ல் ரொம்பப் பிரியமாம். ஆனா அப்பா அம்மாவை என்னைத் தூக்கவே விடமாட்டாராம். அம்மா கெஞ்சினாலும் என்னைக் குடுக்கமாட்டாராம். அம்மா உடம்பிலே பூராணக்கூடப் பிடிச்சுப் போடுவாராம். அம்மா அவர்றதைப் பார்த்து சத்தம் போட்டே சிரிப்பாராம்....”

துளசி கோகிலா ஹச்சரைப் பார்த்தாள். கோகிலா ஹச்சரின் கண்கள் கலங்கியிருந்தன. முகத்திலே துயரம் சேறிந்திருந்தது.

“ஹச்சர்”

கோகிலா திடுக்கிட்டு அவளைப் பார்த்தாள். உடனே தனது கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். சமாளிக்கிற குரவில், “எதுக்கு ஹச்சர் அழுறிங்க?” என்றாள்.

கோகிலா ஹச்சர் வாத்சல்யம் பொங்க அவளைப் பார்த்தாள். அவளது தலையில் கை வைத்துத் தடவிய வாரே “இல்லடா உங்க அம்மா கதையைக் கேட்க மன சுக்கு ரொம்பக் கஷ்டமாயிருக்கு” என்றாள்.

துளசி நினைத்து வைத்திருந்தவள் போல திடுரென்று கேட்டாள்: “ஹச்சர், ஆம்பளைகளே இப்படித்தான் இருப் பாங்களா ஹச்சர்..?”

கோகிலா திணைத்துப் போய் துளசியைப் பார்த்தாள். துளசியின் முகம் ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்திருந்தது.

“எனக்கு உங்களைத் தவிர இந்த உலகத்தில் யாரை யுமே பிடிக்கல்ல. அதுவும் ஆம்பளைங்களை சுத்தமா பிடிக்கல்ல. அவங்க ராட்சசங்க...”

துளசியின் முகம் இரத்தமாய் சிவந்து போயிற்று. அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த கோகிலா ஹச்சர், நெற்றியைச் சுருக்கியவாறு, “துளசி, உன்னோட அம்மா உயிரோட தான் இருக்கணும்னு எனக்குத் தோன்றுது...” என்றாள்.

துளசி ஆச்சரியமாக அவளைப் பார்த்தாள்.

“ஆயா கூட அப்டித்தான் சொன்னாங்க ஹச்சர்.... எங்கையாவது ஆஸ்பிட்டல அப்பா, அம்மாவை சேர்த் திருப்பாருன்னு ஆயா சொல்லிச்சு...”

கோகிலா ஹச்சரின் முகம் மலர்ந்தது.

“நீ உன் அப்பாகிட்ட கேள் துளசி...”

“அவர் சொல்ல மாட்டாரு...”

“முயற்சி பண்ணு. போதையில உன் கூட அங்பாய் பேசுறாருன்னு சொன்னேல்ல, அப்போ அங்பாப் பேசி விஷயத்தை தெரிஞ்சிக்கோ...”

“சரி ஹச்சர்...”

“இன்னைக்கே தெரிஞ்சிக்கோ...”

“இன்னைக்கு முடியாது ஹச்சர்...”

“ஏன்?”

“அவரு ஊருக்குப் போயிருக்கிறாரு. வர முனு நாளாகும்னு சொல்லிட்டுப் போனார்...”

“எந்த ஊருக்கு?”

“சொல்லவை, கேட்டாலும் சொல்லமாட்டார்...”

“அப்படியா?” கோகிலா ஹச்சரின் நெற்றி மீண்டும் சுருக்கிற்று. கண்களை அரைகுறையாய் முடிக்கொண்டு யோசனையில் ஆழ்ந்து போனாள்.

வீட்டுக்குள் நுழைந்தபோதே வழமைக்கு மாறாக சத்தமில்லாமலே வந்த அப்பாவை வினோதமாகப் பார்த்தாள் துளசி. அவரது முகம் இறுகிப் போயிருந்தது. கணப்பும் கண்டமும் தெரிந்தன. தனியாகப் போய் உட்கார்ந்து கொண்டார். மென்னமாக தொலைதூர வானத்தை வெறித்துப் பார்த்தபடி இருந்தார். என்னவோ தெரியவில்லை. துளசிக்கு அவரைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. கொஞ்ச நேரம் கழிந்ததும் பெருமூச்சோடு அவர் எழுந்தார். தண்ணீர்க் குடத்தின் அருகே சென்று, செம்பு நிறைய நீரை மொண்டு ஒரே மூச்சில் குடித்து முடித்தார். பிறகும்போய் உட்கார்ந்து வானத்தை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

துளசிக்கு மனதினுள் முன் குத்திற்று. இருவருக்கிடையேயான மௌனம் அளவு மீறிய கொடுமையானது. அதுவும் பரபரப்பான மௌனம்.

அண்டங்காகம் ஒன்று யோசனை பண்ணுகிறாற் போல திண்ணையில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டது. தலையைச் சரித்துப் பார்த்தவாரே “கா...கா....” என்று கரையத் தொடங்கிற்று.

துளசி காலடியிலிருந்த சின்னக் கல்லொண்றை எடுத்து “கு” வென்று அதை விரட்டினாள். அப்போதும் மௌனமாயிருந்தார் அப்பா. அதற்கு மேலும் துளசியால் பொறுக்க முடியவில்லை. அப்பாவின் அருகே சென்றாள். சென்றதுதான் தாமதம். அப்பா விறுவிறுவென்று எழுந்து வெளியே போனார்.

துளசி திகைத்துப்போய் நின்றாள். என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்தாள். கோகிலா மச்சரின் அறைக்குச் செல்வதுதான் சரியென்று பட்டது. புறப்பட்டாள்.

கோகிலா மச்சரின் வீட்டிலிருந்து திரும்பியவனுக்கு ஆச்சரியம் காத்திருந்தது. வீட்டுத் திண்ணையில் இப்போது அவளது அப்பா உட்கார்ந்திருந்தார். மௌனமாக, குத்திட்ட கண்களோடு.

“என்ன.... உனக்கு என்ன ஆசிப்போச்சு? சாப்பிட்டியா?” என்று கண்டிக்கிறாற்போன்ற குரவிலே கேட்டாள் துளசி.

அவ்வளவுதான். இந்த வார்த்தைக்காகவே காத்துக் கொண்டிருந்தவர் போல அழுத்தொடங்கி விட்டார் அப்பா.

“என்ன... என்ன ஆச்சு?” என்றாள் துளசி நெகிழ் வான் குரவில். அவள் கேட்கக்கேட்க அழுகை அதிகரித்தது. தலைதலையாய் அடித்துக் கொண்டார்.

“நான் உன் அம்மாவை அடிச்சே கொன்னுட்டேன்” என்றார் அவர் சத்தமாக.

துளசியின் தலையில் கல்லொன்று குத்திட்டு விழுந் தாற்போல அதிர்ந்து போய் நின்றாள், தொண்டை அடைத்துக் கொண்டது. அதிர்ச்சியுடன் அப்பாவைப் பார்த்தாள். வார்த்தைகள் தடுமாறி வந்தன.

“என்ன சொல்லீங்க?”

அப்பா கண்கலங்கியவாறு அவளைப் பார்த்தார்.

“ஆமா துளசி.... உங்கம்மாவை கொஞ்சங் கொஞ்சமா அடிச்சு நான் பைத்தியம் பிடிக்க வைச்சேன். அப்புறம் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்திட்டேன். நோய் ஒரு பக்கமும் அவமானம் ஒரு பக்கமுமா ஆஸ்பத்திரியில் அவ செத்துப் போயிட்டா...”

“எப்போ?”

“போன மாசம்...”

“அவ பினம்?”

“அனாதைப் பினமா எரிச்சுட்டாங்க....”

“அம்மா” என்றாள் தீணமாக துளசி. அப்படியே தரையில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். இப்பொழுது அவ ஞக்கு அழுகை வரவில்லை. கண்ணீரே வற்றிப் போன வள் போல வெறித்தபடி உட்கார்ந்திருந்தாள்.

எல்லோரும் பாராட்டுகிற இயல்பு நிறையப் பெற் றிருந்த அம்மா. அன்பாகப் பழகிய அம்மா. அழகும் கம்பீரமும் கொண்ட அம்மா. தன் கனவுகளையும் ஆசை களையும் வெளியே சொல்லாமலே இறந்து போன அம்மா. தனது குழந்தையைக்கூட வளர்க்கும் உரிமையை மறுக்கப் பட்ட அம்மா.

கோபத்தோடு எழுந்த துளசி அப்பாவைப் பார்க்காமலே புறப்பட்டாள். அப்பா அவளுக்கு ஏதோ சொல்ல முற்பட்டார், அவள் அதைக் கேட்க இஷ்டப்படாதவள் போல அங்கிருந்து வேகமாக நடந்தாள்.

துன்னைக் கண்டதும் விக்கி விக்கி அழத் தொடங்கிய துளசியை அன்பும் பரிவும் பொங்க அணைத்துக் கொண்டாள் கோகிலா.

“அழாதம்மா.... எல்லாமே முடிஞ்சு போனப்புறம் என்னம்மா பண்ண முடியும்?”

“இல்லை.... பத்து வருஷ காலமா எங்கோ அனாதை போல கஷ்டப்பட்டு செத்துப் போயிருக்கிறாங்க அம்மா... இது ரொம்பவும் கொடுமை ஹச்சர்....”

“நிஜந்தான்”

“அந்த ராட்சசனைப் பார்த்தா கொலை பண்ணனும் போல இருக்கு ஹச்சர்....”

கோகிலா மெளனமாக இருந்தாள்.

“இப்படியொரு அம்மாவோட சந்தோஷமா வாழ எனக்கு குடுத்து வைக்கல்ல ஒச்சர்...”

கோகிலா துளசியை ஆதரவோடு பார்த்தாள். கண் களில் அன்பு ததும்பிற்று.

“துளசி, உனக்கு நான் ஓனினி எல்லாமா இருக்கேன், இது சத்தியம்....”

“இனி நான் உங்கலூட இந்த ‘ரூம்’லேயே இருக்கப் போறன் ஒச்சர்....”

“தாராவாமாக” என்றாள் கோகிலா.

“இந்த ‘ரூம்’ நீ விரும்புறவரை இருந்திடு துளசி. இந்த ‘ரூம்’ உள்ள எல்லாப் பொருளுமே உனக்குத்தான். அதுக்கு நான் இப்பவே ஏற்பாடு பண்ணிட்டேன். வேறு என்ன வேணுமின்னாலும் கூச்சப்படாம நீ எங்கிட்டக் கேளு...”

“சுரி ஒச்சர்....”

“சாப்பிட்டியா?” என்றாள் கோகிலா ஒச்சர். “கவுலப்பட்டு ஒண்ணும் ஆகப்போறதில்ல. கொஞ்சமா சாப்பிடு துளசி... நானும் சாப்பிடல்ல. வா....”

“உங் அப்பா உங்னைத் தேடி வந்தாரு. பார்க்க ரொய்யப் பாவமா இருந்தாரு” என்றாள் கோகிலா ஒச்சர், துளசியைப் பார்த்து. துளசி முகத்தில் லேசாக சினம் தெரிய அவளைப் பார்த்தாள்.

“ஒச்சர் எனக்கு அவரைப் பிடிக்கல்ல. நீங்களே சொல் லுங்க? உங்களுக்கு என்னைப் போல ஒரு அப்பா இருந்தாருன்னா நீங்க என்ன பண்ணுவீங்க?”

அந்தக் கேள்வியை துளசியிடமிருந்து கோகிலா எதிர் பார்க்கவில்லை. திகைத்துப் போனாள். மறுகணமே தன்னை சுதாரித்துக் கொண்டாள்.

“சொல்லுங்க மாச்சர?....”

கோகிலா மாச்சரின் மனதில் அந்தக் கேள்விக்கு ஏற்கனவே தீர்மானமானதோரு பதில் இருந்தாற்போல அவள் கூறினாள், உடனேயே.

“உன்னைப் போலவேதான் நானும் செஞ்சிருப்பேன் துளசி.... ஆனா என் அப்பா அப்படி இருக்கல்ல. என் ணோட்சின்ன வயதிலேயே செத்திட்டாரு. என் அம்மா ரொம்ப நல்லவங்க. கடைசி வரை அப்பா நினைவோடேயே வாழ்ந்தாங்க...”

பெருமுச்சு விட்டாள் கோகிலா.

“அப்மா என்னைப் பற்றி நிறையக் கணவு கண்டாங்க. என் வாழ்க்கை ரொம்பவும் சந்தோஷமா அமையவேணு மின்னு நிறைய முயற்சி பண்ணினாங்க. முடியல்ல. என் முட்டாள்த்தனத்தால் அவங்க ஆசை எல்லாத்தையும் துண்டு குண்டா உடைச்ச நொருக்கிட்டேன். என் கவலையே அவ சாவுக்கு காரணமாச்ச...”

கோகிலாவில் கண்கள் கலங்கின. மறுகணமே கண் களிலிருந்து பெர்ட்டென்று கண்ணீர் உருண்டு கண்ணங்களில் வழிந்து விழுந்தது.

“ஓரு கெட்ட கணவு மாதிரி ஆகிப்போச்சு என் வாழ்க்கை. என் மாதிரி ஓரு பெண்ணுக்கு இம்சை வரக் கூடாது. துளசி, என் மனசில தாங்க முடியாத சனம் இருக்குது. நீ சின்னப் பொன்னு. உனக்கு இதெல்லாம் வேணாம்....”

துளசி கோகிலாவைப் பரிவோடு பார்த்தாள்.

“புரியதோ புரியல்லவேயோ எனக்குச் சொல்லுங்க மாச்சர். மனப் பாரம் குறையுமல....”

அழுகையிலும் வேசான புன்னகை தவழ்ந்தது கோகிலாவின் முகத்திலே. கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டே துளசியைப் பார்த்தாள்.

“உன் அப்பாவை விட நாறு மடங்கு மோசமான ஒரு ஆளைத்தான் நான் கலியாணம் பண்ணினேன் துளசி...”

“என்ன சொல்றீங்க?”

தன்னை மறந்த திகைப்பில் கேட்டாள் துளசி. கோகிலா, அன்றைக்கு தன்னை முற்றிலும் இழந்துபோன வள் போல தனது முழுக்கதையையும் துளசி யிடம் கூறினாள்.

துளசி எதேச்சையாகத்தான் அந்தக் கரப்பான் பூச்சியை வெளியே உள்ள தூணிலே கண்டாள். அதைக் கண்டதும் அவளது உடலில் ஜில்வென்று ரத்தம் பொய்கிற்று, கோபம் அவளையறியாமலே எகிறிற்று.

அருவருப்பான பிராணி. தன் மீசையால் எதிரேயுள்ள வற்றைத் தடவித் தேடுகிற பூச்சி. மோசமான அருக்குக் குவியலை ஞாபகப் படுத்துகிற அருவருப்பூட்டுகிற நிறம். எகிறி ஒடி சுவரில் பாய்ந்து மறைகிற தந்திரம். நாற்றம். வீட்டிற்கு அசிங்கமுண்டாக்குகிற நோய்.

பளீரென்று அதை அடித்து விழுத்தினாள் துளசி. தலைநசிந்து திரவமாய் வழிந்தது, மல்லாக்காகப் புரண்டு கால்களை உலுப்பிற்று. மீண்டும் அதன்மேல் கல்லை வேகமாக வீசினாள்... ‘ஙங்சு’ என்ற கடைசி அலறோடு சப்பளிந்தது.

இந்த அருவருப்பான பூச்சியை அழகான ஒரு பெண்ணின் திறந்த தேகத்தில் ஒரு மனிதன் தூக்கிப் போட்டு அதனால் அவள் துடிக்கிறதைப் பார்த்து சந்தோஷம்

கொள்வானா? இப்படிச் செய்வதற்கென்றே கரப்பான் பூச்சிகளை சேர்த்து வைத்திருப்பானா? அதை கொஞ்சமேனும் அருவருப்பின் றி கைகளால் தூக்கியெடுத்து ஒரு பெண்ணின் தேகத்தில் ஓட வைத்திருப்பானா?

துளசிக்கு எரிச்சலோடு கண்ணீர் வந்தது. கோபம் வந்தது. உடம்பு நடுங்கிற்று. அவளையரியாமல் புல்லரித்தது.

இவ்வளவும் ஒருவன் செய்தான். கோகிலா மச்சருக்கு அவளது கணவன் இந்தக் கொடுமையைச் செய்தான். அவனது முகம் துளசிக்கு சுத்தமாக இதுவரை தெரியாமல் இருந்தது. ஆனால் இப்போது அவளுக்கு அந்த முகம் நன்றாகவே தெரிகிறது. முகம் மட்டுமல்ல. முழு உருவமும் கூட.

அவன் ஒரு கரப்பான் பூச்சியைப் போலவே இருப்பான். அதைப்போல அழுக்காக, அருவருப்பாக, கோரமாக, அவலட்சணமாக, எரிச்சலுட்டுவதாக, பிடிபடாத தாக, தந்திரமாக ஒளிந்திருக்கிறதாக, நிச்சயமாக அவன் ஒரு கரப்பான் பூச்சியைப் போலவேதான் இருப்பான்.

துளசி கல்லின் கீழ் நகங்கிக் கிடந்த கரப்பான் பூச்சியைப் பார்த்தாள். இன்னும் கோபந்தீரவில்லை அவளுக்கு. அந்தக் கல்லின் மேல் இன்னொரு பெரிய கல்லைத் தூக்கிப் போட்டாள். பிறகு மனத்திருப்தியோடு துளசி அங்கிருந்து புறப்பட்டாள்.

குட்டிலில் படுத்திருந்த கோகிலா மச்சரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் துளசி.

தனது உருவம் போலவேதான் ரவிவர்மா என்ற அத்துவியர் தீட்டிய சகுந்தலையும் இருக்கிறாள் என்றுதான்

அந்தப் படத்தைச் சுவரில் கோகிலா மஸ்சர் மாட்டியிருக்கிறானோ என்று நினைத்தாள் துளசி. அப்போது அவளையறியாமலே சிரிப்பும் வந்தது.

“எதுக்கு துளசி சிரிக்கிறே?”

துளசி அதே புன்னகையோடு கோகிலா மஸ்சரைப் பார்த்தாள். தான் நினைத்ததைக் கூறினாள்.

கோகிலாவின் முகம் மலர்ந்தது.

“நான் அவ்வளவு அழகாவா இருக்கேன்?”

“ஆமா. உங்க அழகு யாருக்கு இருக்கு?” என்றாள் துளசி பரவசமான குரலிலே. “உங்க உடம்பு பட்டுப்போல, மூப்போல இருக்கு மஸ்சர்....”

“என் பட்டுப் பாவாடையை ஏன் நீ இன்னும் கட்டிக்கல்ல? சொன்னேன்ல...”

“கட்டறேன் மஸ்சர். அந்தப் பாவாடையைத் தொடருபோது உங்க ஞாபகமேதான் வந்திச்ச...”

“சரி.... இப்போ குளிச்சிட்டு நீ அந்தப் பாவாடை தாவணியை எனக்குக் கட்டிக் காமிக்கணும்...”

அன்பு பொங்க அவளைப் பார்த்தாள் கோகிலா.

“எந்திரு....”

ஸ்ரூவில் இருந்து சினுக்கத்துடன் எழுந்தாள் துளசி. கைகளை உயர்த்தி கூந்தலை அவிழ்த்துப் பரப்பினாள். பாவாடையைக் குறுக்காகக் கட்டியவாறு தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கோகிலாவை நோக்கினாள்.

“நீங்க குளிக்கல்லையா?”

கோகிலா எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

“நீ முதல்ல குளி...”

துளசி குளிப்பதற்காக உள்ளே போனாள்.

கோகிலா உச்சர் கட்டிலில்லைட்கார்ந்தபடி.யே சுவரில் இருந்த சகுந்தலையைப் பார்த்தாள். அந்த முகத்திலுள்ள பிரகாசத்துக்குப் பின்னாலுள்ள சோகம் சட்டென்று அப்போதுதான் புலனாவதைப் போல உணர்ந்தாள். ஏக்கமுடன் காத்திருக்கிற சகுந்தலை. (கண் களிலே தொனிக்கின்ற நம்பிக்கை, முகத்தின் கவலையை அழுத்தி மூடிவிட்டாற்போல இருக்கிறது.) பெண் வாழ்க்கை என்பது காலங்காலமாகவே இதுதானா? சோகமும் அவலமும் நிறைந்து கணக்கிற மனதோடு நிம்மதி கிடைக்கும் ஒரு நாளைக்கு என்று எதிர்பார்த்திருக்கிற நம்பிக்கை தானா பெண்ணின் வாழ்க்கை?

‘கிக்கிறீசு’ என்று கத்திற்று ஐன்னலில் வந்திருந்த கறுப்பும் மஞ்சனும் கலந்த உடலமைந்த சிறுகுருவி ஒன்று-வாழ்க்கை எப்படி ஓடிப் போய் விட்டது. இருபத்தியாறு வருஷங்களாகப் போகிற தன் வாழ்க்கையை பின் தள்ளிப் பார்த்தாள் கோகிலா. சந்தோஷமும் ஆனந்தமும் சிரிப்பும் கலகலப்பும் நிறைந்த வளரிளம் பருவம். கணத்துக்கு கணம் உல்லாசம் நுரைதனும்பிய அந்தக்காலம், பின்னர் உற்சாகமும் போட்டியும் பரபரப்பும் உச்சத்துக்கு வந்த கனவுகள் நிறைந்த கல்லூரிப் படிப்பு. அது எவ்வளவு களிப்பு நிறைந்த காலம். கட்டற்று வானவெளியில் கர்லத்துடன் பறந்து திரிகிற பறவை போன்றகாலம். இளமைப் பறுவம் முழுவதுமே ஜெயித்து வந்த வாழ்க்கை திருமணமாகி ஒருநாளோடு, ஒரேயொரு நாளூடனேயே தோற்று, தலைகுப்புற வீழ்ந்து, முடிவடைந்து போனது தானா?

பெருமுச்ச விட்டாள் கோகிலா. உண்ணம் தகித்தது, மனதிலும் உடலிலுமாய்த் தகித்தது.

இல்லை. அதன் பிறகு வாழ்க்கை தோற்றதாக அவுக்கு எப்போதாவதுதான் - அதுவும் சில கணங்களிற்கே தான் நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

திருமணமென்ற கட்டில் இருந்து தான் விடுபட்டதே ஒரு விடுதலையென்று நினைத்தாள் கோகிலா. என்ன தோற்றுப் போயிற்று இப்போது? ஆணின் முரட்டுக் குணங்கள் யாவற்றையுமே தன் வாழ்விலிருந்து முற்றிலும் உத்திரியெறிந்தாயிற்று. அதுபோதும். பாவம் மகிழா. அவளின் கடிதம் சென்ற வாரம் வந்திருந்தது. பதினேழு வயதிலான திருமணம் முட்படுக்கையாய் ஆகிவிட்டது அவளுக்கு. ஏன் அவளுக்கு அப்படி ஆயிற்று? அவளை நினைத்ததும் கண்ணீர் மல்கிற்று கோகிலாவின் கண்களில். மனதில்.

கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு எழுந்தாள் கோகிலா. அப்போது குளித்துவிட்டு உள்ளேவந்த துளசி யைப் பார்த்தாள். துளசியின் புன்னகை அவளை இத மாகத் தடவுகிறாற்போல எண்ணினாள். தனது துயரத்தை மெல்லத் தூக்கி வீசியெறிந்தாள் அந்தக் கணமே.

“உச்சர் நான் உங்களை ஒரு கேள்வி கேட்பேன் சிரிக்காம பதில் சொல்லனும்” என்றாள் துளசி ஒருநாள் கோகிலாவைப் பார்த்து.

புன்னகையோடு அவளைப் பார்த்தாள் கோகிலா.

“கேளு...”

“உச்சர் ஆண்கள் தான் பெண்களைவிட உசத்தியான வங்க அப்மன்னு சொல்றாங்களே.... அது நிஜுந்தானா? சொல்லுங்க...”

“இப்படி ஆரு சொல்றாங்க...”

“ஆண்கள் தான்...”

“ஆண்கள் தங்களைத்தான் உசத்தின்னு சொல்லு வாங்க. ஆனா அது தப்பு”

“எப்படி?”

“பெண்கள் வீட்டு வேலை செய்யறாங்க. காலைல் இருந்து படுக்கப் போகிறவரை உழைக்கிறாங்க. வேலைக் காரியா, சமையல்காரியா, தாயா, மனைவியா எத்தினை முகங்களிருக்கு ஒரு பெண்ணுக்கு?....”

“ஆண்கள் உடல்பலம் உள்ளவங்க. அவங்க எதையும் செய்யக்கூடியவங்கதான் மச்சர்...”

ஆர்வம் மின்னிற்று துளசியின் கண்களில்.

“அதையும் தப்பு துளசி. ஒரு ஆணால் குழந்தையைப் பெத்துக்குடுக்க முடியுமா சொல்லு?”

துளசிகளுக்கு கென்று சிரித்தாள்.

“சிரிக்காம யோசனை பண்ணிப்பாரு. தன் வயித்தில் ஒரு உயிரைச் சுமந்து பத்து மாசத்துக்கு வைச்சிருக்கிறா ஒரு பெண். அப்புறம் குழந்தையைப் பெத்து பாலுாட்டி வளர்க்கிறா. இது எவ்வளவு பெரிய உடல்பலம். தெரியும், துணிச்சல்.... இன்னும் சொன்னா பெண்தானே மனிஷனைப் படைக்கிறவ...”

கோகிலாவின் கண்கள் ஓளி வீசின.

“பெண்ணால் என்னவும் செய்ய முடியும்னு இன்றைக்கு உறுதியாகல்ல? அவ கப்பல் ஒட்டறா. எல்லாக் கருவி களையும் கையாளுறா. வெலன்மனா தெரஸ்கோவாலைப் பற்றி நீ கேள்விப் பட்டிருக்கிறியா?”

“நீங்க சொல்லி இருக்கிறீங்க உச்சர். வின்வெளியில் பறந்த முதற்பெண்....”

“பெண்களால் இன்னைக்கு எல்லாவேலையும் பார்க்க முடியுது எதையுமே செய்ய முடியுது... இன்னும் என்ன; நம்ம ஸ்கல்ல உன்னை ஒடி ஜெயிக்க ஆராவது பயல் இருக்கிறானா சொல்லு?”

துளசி புன்னகை செய்தாள்.

“நீ நல்லாப் படிக்கணும். ‘ஸ்போர்ட்ஸ்’ல் நிறையப் பண்ணனும். நான் உசிரோட் இருந்தா உன்னை பெரிய ‘ஸ்போர்ட்ஸ் வுமன்’ ஆக்கிடுவேன். நீ நான் சொல்றபடி கேட்பியா?”

“என்ன மச்சர் இப்படி சொல்றீங்க?”

“நீ சின்னப் பெண், சவீட் சிக்ஸ்லை. உன் பின்னாலே நிறையப் பசங்க ஈத்தறதா சொல்றே, ‘லவ் லெட்டர்ஸ்’ கொடுக்கிறதா சொல்றே. நீ ஏதாவது ‘லவ்’ பண்ணிப் போயிட்டா?”

“உங்க கையை நீட்டுங்க மச்சர்...”

கோகிலா மச்சர் கையை நீட்டினாள்.

அவளது உள்ளங்கையில் தனது கையை வைத்தாள் துளசி.

“மச்சர். இது பிராயிஸ். நான் உங்க சொல்லை எந்தக் காலத்திலயும் மீறமாட்டேன். உங்களை விட்டுப் போகவே மாட்டேன். இது எப்பவோ என்னுள்ளே முடிவான விஷயம்.... இதைப்பத்திஇனிப் பேசாதிங்க...”

அவளது கையை தன் கைகளால் அழுத்திக் கொண்டாள் கோகிலா மச்சர். கண்கள் பனிக்க அவளைப் பார்த்தாள். வெய்யிலில் தூவும் மழைத்துளி போல முகத்தில் தெரிந்தது புன்னகை.

“துளசி” நான் உன்னை நம்பறேன். உன்னை நான் நல்லாப் படிக்க வைப்பேன். ‘ஸ்போர்ட்ஸ் வுமன்’ ஆக்குவேன். எல்லாரும் பார்த்துப் பொறாமைப்படற பெண்ணா ஆக்குவேன். இன்னைக்கு எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷமாயிருக்குடா....”

எட்டு

கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டே கதவைத்திறந் தாள் துளசி.

வெளியே மாதுரி.

“உள்ளே வா...” என்றவள் மாதுரிக்குத் தெரியாமலே இன்னும் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“ஏன் அழூறே?”

பரிவோடு கேட்டாள் மாதுரி.

“ஒண்ணுமில்ல....”

“சொல்லனும். ராத்திரி நல்லாத்தானே இருந்தே....”

“மூச்சரை நினைச்சிட்டு இருந்தேன். இன்னைக்கு அவங்க பிறந்தநாள்.”

பெருமுச்ச உதிர்ந்தது.

“துளசி...”

“மம்....”

“இவ்வளவு வருஷமாச்ச அவ போயிய.... இன்னுமா மூச்சர் நினைவு மாறல்ல?”

துளசி வெறுமையாக அவளைப் பார்த்தாள்.

“அப்போ நீ கூட என்னை கொஞ்ச காலத்துக்குத் தான் ஞாபகம் வைச்சிருப்பியா மாது...”

“அதெல்லாமில்லை...” மாதுரியின் சூரல் நமுவிற்று.

“மாது, மூச்சரை சாகறப்போகூட நான் கூப்பிட்டுக் கிட்டுத்தான் | செத்திடுவேன், நான் சாகறப்போ நீ என் பக்கத்தில....”

குறுக்கிட்டு அவள் வாயை மூடினாள் மாதுரி.

“அந்தப் பேச்செல்லாம் பேசாத. எனக்குக் கோபம் வரும.... தாங்க முடியாது....”

அவளது கையை தனது வாயிலிருந்து எடுத்தாள் துளசி.

“என்னால் அவங்கள் எப்போதும் மறக்க முடியாது மாது. அவங்க மனுஷப் பிறவியில்ல. தெய்வம்....”

“நீ ரொம்பப் பெரியவ துளசி....”

அவளது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டாள் மாதுரி. “உன்னை நினைச்சா எனக்குப் பெருமையா இருக்கு....”

அப்போது உள்ளே வந்தாள் மனோகரி.

“மனோ, உன்னைப் பார்த்து எத்தனை நாளாச்சது. ஊருக்குப் போனவ ஒரு ‘லெட்டர்’ கூடவா போடக் கூடாது?” என்று மனோகரியைப் பார்த்து வாஞ்சலேயாடு கேட்டாள் துளசி. அவளின் கேள்வியைக் கேட்டதும் திகைத்துப் போயிற்று மனோகரியின் முகம். ஆச்சரியத் தோடு கேட்டாள்:

“துளசி உனக்கு நான் ரெண்டு ‘லெட்டர்ஸ்’ அனுப்பி இருந்தேன்....”

“எந்த அட்ரஸ்க்கு?”

“பிரஸ்ஸாக்குத்தான்....”

“அதுதானே” என்றாள் துளசி: “அதெப்படி அந்த லெட்டர்ஸ் எனக்கு வந்திருக்கும்?”

“ஏன்?”

“மண்டு மண்டு....” சிரித்தாள் துளசி. “பிரஸ் ஓனர் கிட்ட சண்டை போட்டுக்கிட்டுத்தானே பிரஸ்ஸை விட்டு போனே.... சம்பள ரசீதுல நீ கையெழுத்துப் போட்டிருக் கிறேல்ல ஒண்ருக்கு உன் கையெழுத்துத் தெரியும்... அப் புறமென்ன... போஸ்ட்மென், லெட்டர்ஸைக் கொடுத்த மறு நிமிஷம் லெட்டர்ஸ் தூள்.... தூள்....”

“அது எனக்குத் தோணல்ல....”

“என்ன செய்யிறது.நீ நல்லவ. உனக்குத் தோணாது, ஆனா பொறுக்கிங்கதான் அதிகமிருக்கிறாங்க...சரி விட்டுத் தள்ளு... விஷயத்தைச் சொல்லு...”

“கிராமத்தில் கொஞ்ச நிலம் இருந்திரிச்சு. அதை வித்திட்டாங்க. என் பங்குக்கு கொஞ்சப் பணம் கொடுத்தாங்க. அதுக்குத்தான் போயிருந்தேன்....”

“எவ்வளவு பணம்?”

“இருபதாயிரம்....”

“அடேயப்பா” என்றாள் மாதுரி.

“அந்தப் பணத்தோட என்னை ஊரிலயே அழுக்கப் பார்த்தாங்க, நான் பிச்சுக்கிட்டு வந்திட்டேன்...” சிரிப் போடு சொன்னாள் மனோகரி.

“அதென்ன கதை... சொல்லு....?”

“உன் முறைப் பையனைக் கட்டிக்கோ... இங்கையே இருந்துக்கோடின்னா என் பாட்டி...”

“பணமிருக்கு....நிச்சயமா உன்னை விட்டிருக்க மாட்டாங்க... நீ என்ன சொன்னே?....”

“கொஞ்சம் வேலை பாக்கியிருக்கு. முடிச்சிட்டு ரெண்டு வாரத்தில் வந்திடறேன் அப்பன்னு சொல்லிட்டு பஸ்வில் ஏறிட்டேன்....”

“பணம்?”

“பாங்கில் பத்திரமா ‘பெபாசிட்’ பண்ணிட்டேன். இப்போதான்” என்றாள் மனோகரி. சொன்னவளின் முகம் மெதுவாகக் கவலை கொண்டது.

“இந்தப் பணம் மட்டும் முதல்ல கிடைச்சிருந்தா வாசந்தியை நான் சாகவிட்டிருக்க மாட்டேன்...ப்ச்சீ” என்றாள் வேதனையான குரவில் மனோகரி.

துளசி மௌனமாய் அவளைப் பார்த்தான்.

“வாசந்தி அநியாயமா செத்திட்டா. பிரஸ்தான் அவளைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமா கொன்னுட்டுது....”

மனோகரி பெருமூச்சு விட்டாள்.

“பிரஸ்லில் அவளை நீங்க நினைக்கிறதில்லையா துளசி?” என்று கேட்டாள் மனோகரி.

“அவ் கூட வேலை செய்தவங்களிலை நானும் பிரபா வும் மட்டுந்தான் இப்போ அங்க வேலை பார்க்கறோம்...”

“மற்றவங்க?”

“நின்னுட்டாங்க. வேற வேற பிரஸாக்கு போயிட்டாங்க. என்ன பண்றது இந்தத் தொழில் அப்படி?”

பெருமூச்சு விட்டாள் துளசி.

“உத்தரவாதமில்லாத வேலை. எந்த அமைப்புமில் லாததாலை இஷ்டப்பட்டபடி சம்பளம் கொடுக்கிறாங்க. வேலையை விட்டு நிறுத்தறாங்க....”

“இப்போதான் ஞாபகம் வருகுது துளசி. வனிதாடாக்டர் உறவினர் பெண் ஒருந்தி, வேதவல்லின்னு பேரு, தவர்ணமெண்ட் பிரஸ்லில் வேலை செய்யிறாங்க. அவ்கூடப் பேசினேன். நல்லசம்பளம் வாங்கறா. பென்ஷன் உண்டாம், தொழிற் சங்கம் கூட வைச்சிருக்கிறாங்களாம்...”

மூச்சிரைத்தது அவளுக்கு.

“நமக்கு இப்படியெல்லாம் பண்ணமுடியாதா துளசி? நம்ம பெண்ணுங்களெல்லாம் ஒரு சங்கம் ஆகணும் துளசி. கஷ்டங்களில்லாம, எதிர்காலம் பற்றின பயம் இல்லாம, நம்பிக்கையோட இந்தப் பெண்ணுங்க ‘காம்பஸிட்ட’ராய் இருக்கணும் துளசி....”

உணர்ச்சி வசப்பட்டு தளதளத்தாள் மனோகரி.

“நம்மாலே அப்டி வராழியாதா துளசி? நான் சுந்தரி யோட கூட இதைப்பற்றிப் பேசனும் துளசி. நீயும் என் கூட வரானும்.... இதெல்லாம் அந்த ‘வெட்டர்ஸ்ல்’ எழுதி யிருந்தேன் துளசி....”

உற்சாகம் பொங்குகிற மனோகரியின் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த துளசி, “சாயந்தரமே சுந்தரியை பார்த்திடுவோமே...” என்றாள்.

“அதுமட்டுமில்லை துளசி. வேணுமின்னா அதுக் காகவே எங்கிட்ட இருக்கிற பணம் முழுதையுமே நான் சுந்தரி கையில் கொடுத்திடறேன்....”

மாதுரியின் கண்கள் அவளையறியாமலே பனித்தன. வார்த்தைகளற்று மனோகரியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். மனதினுள் அவளையறியாமலே அடுக்கடுக் காய் கேள்விகள் புரண்டன. எவ்வளவு அற்புதமான குணம் மனோகரிக்கு, எல்லாரதும் நலன் வேண்டி நிற்கிற சிறந்த குணம். தன் தொழிலில் உள்ள எல்லாப் பெண் களுக்கும் நன்மை நினைக்கிற குணம். அவளைப் பாராட்ட வார்த்தைகளற்று வாய்டைத்துப் போயிருந்தாள் மாதுரி.

களைப்போடு வந்த அன்னத்தை கட்டிலில் உட்காரச் சொல்லி விட்டு காப்பி தயார் பண்ணிக் கொண்டிருந்தாள் மாதுரி.

“தலையெல்லாம் சண்டாயிருக்கு. அரிப்புத் தாங்க முடியல்ல” என்றாள் அன்னம்.

“நம்ம தொழில் விசேஷம் அது” என்றாள் வேதனை கலந்த சிரிப்போடு மாதுரி: “நீங்க வேலைக்கு சேர்ந்து மூன்று மாசத்தில் இப்படி அலுத்துக்கிறீங்க. என்னைப் பாருங்க. மொசமொசன்னு இருந்த முடிய....”

குச்சியாகத் தொங்கிய முடிக்கற்றறயை விசிறிக் காட்டினாள் மாதுரி.

அப்போது உள்ளே நுழைந்தாள் துளசி. புன்னகை யோடு, “என்ன.... ரெண்டு எக்ஸ்போர்ட்டும் முடியைப் பற்றி ஆராய்ச்சி பண்றீங்க?” என்று கேட்டாள். மாதுரி சொன்னாள். துளசி கவலையோடு அன்னத்தைப் பார்த்தாள். பரிவோடு சொன்னாள்:

“மாதுவை எனக்கு தெரிஞ்சப்போ அவமுடி எப்படி இருந்திச்சு தெரியுமா? ரெட்டைப் பின்னல் பின்னிவிட்டா முட்டிக்கு கீழார சவுக்கு மாதிரி நீளமா, அடர்த்தியா இருக்கும்.... நீபடுத்தா உனக்குப் போர்வையே தேவல்லை டின்னு அப்போ நான் கேவி செய்வேன். முடியை அவுத்து பரப்பி விட்டான்னா முட்டி வரையில உடம்பே முடி மறைஞ்சிடும்....”

நெடுமுச்சோடு மாதுரி மெளனமாக காப்பி டம்ளரை அவளிடம் கொடுத்தாள்.

“கார்மெண்ட்ஸ் கம்பனியில சேர்ந்து மூன்று மாச மாகல்ல. நான்தான் இவ தலையை வாரிவிடுவேன். வார வார முடி உதிரும். பந்து பந்தா உருட்டி, குடையில போட்டிருவேன். அந்த முடியைக் கழுவி சவுரி கட்னா ஆற்று பெண்களோட தலைக்கு கட்டிடலாம்.... இப்போ பாரு அவ முடியை. எவி வாலாட்டம். பார்க்கவே கஷ்டமாயிருக்கு...”

பதைபதைப்போடு கேட்டாள் அன்னம்:

“தலைமுடிக்கே இந்தக் கதின்னா நம்ம உடம்பில என் ணென்னாலும் ஆயிருக்கும்?”

மாதுரி சிரித்தாள் :

“கைகால் குடைச்சல், தும்மல், ஒயாத ஜலதோஷம். அப்புறம் அஜீர்ணம். இதெல்லாம் உங்களுக்கு வரல்ல. அதெல்லாம் வந்துரும்...”

“இந்த வேதனை தெரியாமலே வாழ்றோம். நம்மை யறியாமலே மெல்லமெல்லச் செத்துப் போயிட்டிருக்கோம். இதையெல்லாம் ஆருங்கேட்க மாட்டாங்களா?”

தனக்குள்ளேயே கேட்கிறார் போலக் கேட்டாள் துளசி.

மாதுரி அவளைக் கேள்வியோடு பார்த்தாள்.

“நேற்று சுந்தரி இதுக்குப் பதில் சொல்லவல்ல?..”

திடுக்கிட்டுப் போனாள் துளசி.

“நம்ம தலைவிதியை நாமே தான் மாத்தனும். மனுஷனால முடியாததுன்னு எதுவுமில்லை அப்பன்னு அவங்க சொல்லவில்லை?”

மாதுரியின் குரல் கண் ரென்று ஒலித்தது.

“முதல்ல சுந்தரியை எனக்குப் பிடிக்கல்ல. அவங்க சொல்றதும் எனக்குப் பிடிபடல்ல. ஆனா இப்போ அவங்க சொல்றதில் உள்ள ஞாயத்தை எனக்குப் பிடிச் சிருக்கு. அவங்க சொல்றதுதான் நமக்கு நன்மையைத் தர முடியும்னு தோன்றுது....”

ஆச்சரியமாக அவளைப் பார்த்தாள் துளசி.

“மாது...”

“ஆமா... மனோ நேற்றுப் பேசினது அப்புறம் சுந்தரி சொன்னது எல்லாமே எனக்கு ஒத்துக்கத் தோன்றுது. எதுக்கு அட்டூழியங்களை பொறுக்கனும்? வேலை செய்யிறவ அவ யாராயிருந்தா என்ன? தட்டிக் கேட்கனும். ஆனா தனியாளா இல்லாம பலமா நாலு பத்துப்பேரோட நின்னு கேட்கனும்...”

மாதுரியின் கண்கள் பளபளத்தன. குரலில் தெளிவும் உறுதியும் தெரிந்தன. முகத்தில் இதுவரை பிடிபடாத ஆர்வம் வெளிப்பட்டிருந்தது.

“மாது, நீங்க நினைக்கிற மாதிரி ‘எக்ஸ்போர்ட் கம்பனி’க்குள்ள தொழிற்சங்கம் அமைக்கிறது லேசான விஷயமில்லை ... பிரஸ்ல கொஞ்சம் அது லேசாயிருக்கும்...’” என்றாள் சுந்தரி.

“தொழிற் சங்கம் தொடங்கக் காரணமா இருக்கிற வங்களை ‘மனேஜ்மெண்ட்’ ஆனால்லி மிரட்டுவாங்க. வேலையில் இருந்து நிறுத்துவாங்க. அவமானப் படுத்துவாங்க. எல்லாத் தொல்லையும் பண்ணுவாங்க. தொழிற் சங்கவாதிகளை ‘கம்பனி’க்குள்ள அனுமதிக்கவே மாட்டாங்க... வேறை வழியில்லாம் சில தந்திரம் பண்ணித்தான் நாம் சங்கம் அமைக்க முடியும்.”

“அதென்னுடைய சொல்லுங்க?

“உங்களோடு வேலை செய்யற பெண்களை உங்க வசப்படுத்தனும். நிலைமைகளைப் புரிய வைக்கனும். எல்லாரையும் ஒரு கருத்துக்கு கொண்டு வரனும். அப்படி ஒற்றுமைப்பட்டு நின்னா யாருமே உங்களை அசைக்க முடியாத நிலை வந்திடும்....”

சுந்தரி, மனோகரியையும் மாதுரியையும் பார்த்தாள்.

“முதல்ல ரோம்பவும் சிரமமான வேலையா இது தெரியும். ஏண்டா இதைச் செய்ய வந்தோம்னு அலுப்பு வரும். பிரஸ்ல, கார்மெண்ட்ஸ் கம்பனியில், தீப்பெட்டி பட்டாஸ் தொழிற்சாலையில்; பீடிந் தொழில்ல... இப்படி உதிரித் தொழில்ல தொழிற்சங்கம் அமைக்க எத்தனையோ யூற்சிகள் பண்ணி இருக்கிறாங்க. அனேகமா தோல்விதான் கிடைச்சிருக்கு...”

“எதனால் தோத்தாங்க?”

“தொடர்ந்து முயற்சி பண்ணாம விட்டிட்டாங்க. அந்தந்த தொழில்ல இருந்தவங்க ஆர்வமா இருக்கல்ல. ஆனா இப்போ நிலைமை மாறியிருக்கு. இந்த உதிரித் தொழிலெல்லாம் நிறைய வருமானந் தருகிற வழி

ஆயிட்டுது. கிராமங்களில் கூட நிறையப் பேர் இந்தத் தொழில்களை தொடங்கிட்டாங்க. வீட்டில் உள்ள பெண் களெல்லாம் வெளியே வந்து வேலை செய்யறாங்க... குறிப்பாக 'எக்ஸ்போட் கார்மண்டஸ்.' பெண்களை பயங்கரமாக சுரண்டி பணம் சம்பாதிக்கிற தொழிலாயிட்டுது இது...."

"ஆமா... பேப்பர்ல் எந்தப் பக்கம் புரட்டினாலும் இந்த கம்பனிங்க விளம்பரந்தான் இருக்கு... நாங்கூட மாதுவோட வேலைக்குப் போய் பழகிடலாமோன்னு யோசிச்சேன்..."

குறுக்கிட்டுச் சொன்னாள் துளசி.

"ஆமா.... மூன்று பேரும் ஒரு 'சவுரி'க் கம்பனி கூட தொடங்கிடலாம்" என்றாள் அன்னம்.

அவள் சொன்னதைக் கேட்ட எல்லாரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தனர். அந்தச் சிரிப்பொலியில் ஜன்னலில் வந்து உட்கார்ந்திருந்த மைனா ஒன்று விர்ரென்று எழுந்து வெளியே பறந்தது.

கூட்டிலில் சரிந்து படுத்தபடியே, "என்னவோ தெரியேல்ல. எனக்கு இப்போ ரொம்பவும் சந்தோஷமாயிருக்கு" என்றாள் மாதுரி

அவளது கலவந்த தலைமயிரை நளினமாக சரி செய்த படியே, "ஏன் என்ன ஆச்சு?" என்று கேட்டாள் துளசி. துளசியின் தெற்றுப்பல்லை-தனது ஆட்காட்டி விரலால் சண்டிக் கொண்டே கூறினாள் மாதுரி:

"வாழ்க்கையில் என்னவோ பிடிப்படற மாதிரி இருக்கு. என்னவோ எல்லாருக்கும் பலனுள்ளதாப் பண்ணனும் போல தோன்றுது. பசங்களோட நெருங்கிப் பழகப் பழக

வாழ்க்கையில் உள்ள சங்கடங்களெல்லாம் தெரியுது... கோகிலா மஸ்சர் உன்னை மாதுரி ஒன்னு ரெண்டு பேருக் குத்தான் நன்மை பண்ணினாங்க. எனக்கென்னமோ நிறையப் பேருக்கு ஏதாவது பண்ணனும் போல இருக்குது...”

கூறிவிட்டு மென்னமாயிருந்தாள் மாதுரி.

“சுந்தரியும் மனோகரியும் அன்னமும் ரொம்ப உற்சாக மாக இருக்கிறாங்க” என்றாள் துளசி.

“வனிதா டாக்டர் கூட இந்த விஷயத்தில் ரொம்ப ஆர்வமாயிருக்கிறாங்க....” சொல்லியபடி கட்டிலில் இருந்து எழுந்தாள் மாதுரி: “உடம்பு மொசமொசன்னு எரியுது. குளிக்கப் போறேன். நீ குளிக்கல்லையா?”

“அப்புறமா குளிக்கிறேன்” என்றவாறு புரண்டு படுத்தாள் துளசி.

சுரத்சந்திரரின் ‘பாரதி’ புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள் துளசி. அடுப்பில் அவிந்து கொண்டிருந்த முட்டையைப் பார்த்தபடி யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள் மாதுரி. காலையில் இங்கே அவளுடைய அம்மாவந்திருந்தாள் வழைமையான அழுகையும் புலம்பலுமாய்.

“சாகிறதுக்கு முன்னால் உன்னை சந்தோஷமாப்பார்த்துட்டு செத்திடலாம்னு உன்னோட அப்பா புலம்புறாரு. எனக்குந்தான் ஆசையிருக்கு. எதுக்கு நீ கலியாணமேபண்ணிக்க மாட்டேங்கிறே?”

அம்மா சொல்லிவிட்டு இருமினாள்.

“நான் இப்போ சந்தோஷமாக இல்லையா? எனக்கு இப்போ என்ன குறைச்சல்? சொல்லு. இப்பவேற ஒரு சுற்றுப் பருத்திருக்கிறதா நவநீதம் சொன்னாள்....”

“அவ நொள்ளைக்கண்ணி. அவபேச்சை விடு. தோ. என்னைப்பாரு, உன்மேல் ஆசைவைச்சு ஒரு பையன் வேற அடிக்கடி வீட்டுக்கு வந்து கேட்கிறான். கவண்மெண்டில் வேலை பார்க்கிறானாம். கட்ட துணியோட வந்தாலே போதும் வேற ஒன்னுமே வேணாங்கிறான்...”

“பேரு சொல்லியிருப்பானே, வரதன்னு. இப்போ ஒன்னுமே கேட்க மாட்டானுக. சரிதான், கழுத்தில தாலி ஏறினதுக்கப்புறமா சவரன் வெனும், ஸ்கூட்டர் வெனும், ரொக்கம் கொண்டுவா என்பாங்க. இதெல்லாம் தேவதானா, நீயே சொல்லு....”

“அதெல்லாம் ஒன்னும் ஆகாது. நீ சம்மதம்முன்னு சொல்லு....”

“பாரம்மா.... அதெல்லாம் ஒன்னும் வேணாம்...”

“அப்போ முடிவா என்ன சொல்லே?”

“எனக்கு கல்யாணமே வேணாம்மா...”

“இப்படியே இருக்கப்போறியா... மத்தவங்க உன்னை கேவலமாப் பேசமாட்டாங்க....”

புன்னகயோடு தாயைப் பார்த்தாள் மாதுரி.

“இதிலை கேவலமாப் பேச என்னம்மா இருக்கு? நான் ஒரு தீர்மானதுக்கு வந்திருக்கேம்மா. மற்றவங்களுக்கு என்னாலான நன்மையைச் செய்யனும்.”

அம்மா அலட்சியமாக மாதுரியைப் பார்த்தாள் காறித் துப்புகிறாற் போல சொல்லிவிட்டு வெளியேறினாள். “போடி கிறுக்குப் பிடிச்சவளே...”

ஸ்டல்வை நிறுத்தினாள் மாதுரி. முட்டைகளை எடுத்து தண்ணீரோடு இருந்த கிண்ணத்துக்குள் வைத்தாள். பிறகு ‘பிரட்டை’ எடுத்து தட்டுகளில் பரப்பி முடிவிட்டு தண்ணீருக்குள் இருந்த முட்டைகளின் ஒடுசளை உரித்து

விட்டு முட்டைகளைத் தட்டில் வைத்தாள். ஏற்கனவே சூடு பண்ணி வைத்திருந்த காரக்குளம்பை சின்னக் கிண்ணத்துள் ஊற்றினாள்.

“சாப்பாடு ரெடி...”

புத்தகத்தை முடி கட்டிலிலேயே வைத்துவிட்டு எழுந்தாள் துளசி. தட்டை எடுத்து ஒன்றும் பேசாமலே சாப்பிடத் தொடங்கினாள்.

“என்னது, பேச்சு முச்சையே காணோம்” என்றாள் மாதுரி, துளசியைப் பார்த்தபடி.

“ஓண்ணுமில்லை...”

“பொய் சொல்றே. முஞ்சி சொல்லுது...”

“அப்டியோண்ணுமில்லை...”

“துளசி பொய் சொல்றே. முஞ்சி சொல்லுது...”

“சொல்றேன்ல...”

காரமாகச் சொன்னாள் துளசி.

“ஆமா சொல்றே; பொய் சொல்றே...”

மெளனமாக அவளைப் பார்த்தாள் துளசி.

“எனக்குத் தெரியும்....”

“என்ன தெரியும்?”

“எங்கம்மா உன்னோட ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசல்லைன்னுதானே இப்டியிருக்கிறே?”

துளசியின் பார்வை பதுங்கிற்று.

“பார் துளசி. நான் எதிலுமே சீக்கிரமா ஒரு முடி வுக்கு லேசில் வரமாட்டேன், வந்தா அதைவிட்டு ஒரு மயிரிமைகூட பின்னுக்கு நகரமாட்டேன். நான் உன்னை விட்டுப் பிரியைப் போறதுமில்லை, என் வாழ்க்கையை ஒரு பணிக்கு அர்ப்பணிக்காம விடப் போறதுமில்லை...”

நிறுத்திவிட்டு துளசியைப் பார்த்தாள் மாதுரி.

“இதென்னடா புதிசு புதிசா எதையெல்லாமோ இந்த கிறுக்கி பேசுறாளேன்னு பார்க்கறியா துளசி? இதெல்லாம் சுந்தரியோடு உபயம்... பாரு துளசி. அம்மா பேசலவேண்ணு நீ எதுக்கு வருத்தப்படனும்? அவங்கள் சொல்லித் திருத்த முடியுமா?”

துளசியின் முகத்தில் ஆச்சரியம். மாதுரி சொல்லது உண்மைதான். பிடித்தால் எதனாலும் அசைத்து மாற்ற முடியாத பிடிவாதம். உறுதி. விட்டுக் கொடுக்காத துணிவு.

“அதையெல்லாம் விட்டிடு. இன்னைக்கு நம்ம வீட்டுக்கு ஒரு பொண்ணு வருவா. என் சினேகிதி. விவோதினி...”

“யார் அவ?”

“சேல்ஸ் கேர்ஸ். எங்க கம்பெனிக்குப் பக்கத்தில உள்ள கடையில் வேலை பார்க்கிறா. தினசரி காலைல் மாலைல் பார்த்து சிரிச்சே பழக்கமாயிட்டா. ரொம்ப உற்சாக மானவ...”

மெளனமாயிருந்தாள் துளசி.

“என்ன ஒண்ணும் பேசுமாட்டேங்கிற?”

“வரட்டும்...”

“என் அவசுட நான் சினேகிதமாயிருக்கிறது உனக்கு பிடிக்கல்லையா? சொல்லு...”

பெரிதாகச் சிரித்தாள் துளசி.

‘போடி பைத்தியம். எதுக்காக அப்டி சொல்லே?’

“தோணிச்சு” என்றாள் மாதுரி: “நான் கூட அதுமாதிரி தானே இருந்தேன். என்னோட மட்டுந்தான் நீ சினேகித மாயிருக்கணும். பேசுணும். சிரிக்கணும். மற்றவங்க கூட அதமாதிரி இருக்கக் கூடாதுண்ணு நினைச்சேன். உன் கூட சண்டை போட்டேன்...”

“அப்போ இனி நீ அதுமாதிரி இருக்க மாட்டியா?”

கண்களுக்குள் அவளைப் பார்த்தாள் துளசி.

பதில் பேசாதிருந்தாள் மாதுரி.

“சொல்லு மாது?”

“எதுக்கு இதைக் கேட்கிறே?”

“நீ சொல்லு....”

“என்னை நீ நம்பல்லையா துளசி...”

“அதெல்லாம். வேணாம். நான் கேட்டதுக்கு பதில் சொல்லு. எதுக்கு சுத்திவளைக்கிறே?”

“நீயே அதைப்பற்றி முடிவு செய். என்னைப் புரிஞ்சு கொண்டவ நீ ஒருத்திதான் துளசி” சொல்லிக் கொண்டே தட்டில் கைகழுவினாள் மாதுரி.

துளசியின் மனதினுள் சிரிப்பு உதிர்ந்தது, ஒரு நீண்ட பெருமுச்சுடன்.

வினோதினி ‘பாப்’ வெட்டியிருந்தாள். ஜீன்ஸில் இருந்தாள். ஸ்கூட்டரில் வந்திறங்கினாள். கம்பீரமான உருவம். பரபரப்பான கண்கள். கூரிய மூக்கு. மேலுதடு சிறிதாயும் கீழுதடு செழிப்பாயுமிருந்தது. லேசாக உதட்டுச் சாயம் பூசியிருந்தாள்,

“உட்கார் வினோ” என்று கட்டிலைக் காட்டினாள் மாதுரி. துளசியை அறிமுகம் செய்தாள். துளசியைப் பார்த்து, “அழகாயிருக்கிறீங்க” என்றாள் வினோதினி. வார்த்தைக்கு வார்த்தை கண்கள் அங்கு மிங்கு மாய்.

“என்ன சாப்பிடாரே?”

“என்ன கொடுப்பே?”

கலகலவென்று சிரித்தாள் விணோதினி.

“காபி கொடு...”

துளசி எழுந்தாள். “நான் காபி போட்டேன். நீ பேசிக் கொண்டிரு மாது...”

“சவீட் பிரண்ட்; நீ அதிர்ஷ்டசாலி” என்றாள் அதே சிரிப்போடு விணோதினி.

இருவரும் சிரிப்பும் களிப்புமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். துளசி தட்டில் காப்பி டம்ளர்களைக் கொண்டு வந்தாள்.

“நீயும் உட்காரு துளசி” என்றாள் மாதுரி துளசியைப் பார்த்து.

“இல்லே. நான் குளிக்கணும்” என்றவாறு டவலை எடுத்து தோளில் போட்டுக் கொண்டு உள்ளே போனாள் துளசி. மாதுரிக்கு மனதுள் சுருக்கென்றது.

சுந்தரி, மாதுரி சொல்வதையே பொறுமையாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அன்னமும் தேவியும் மீனாட்சியும் அவர்களைப் பார்த்தபடியிருந்தனர்.

“ஒன்றார் என்னைக் கூப்பிட்டாரு. என்னம்மா நீ? கம்பனியில் உள்ளைப் பற்றி ஒரே ‘கம்ப்ளையின்ட்’. வேலை சரியில்லேன்னு சொல்றாங்களேன்னு சத்தம் போட்டாரு. நான் சொன்னேன்: ‘புரட்க்ஷன் கார்ட்’ எடுத்துப் பாருங்க ஸார். நான் அதிகமா தூச்சிருக்கேன். அப்பைன்னு. உறுமினாரு அவரு, ஒன்னும் பேசமுடியல்ல. அப்புறமா என்னம்மா நீ.... யாரே பையனோட் அரட்டை அடிக்கிறியாமே ‘ன்னார். எனக்கு கோபமா வந்திரிச்சு. அவர் என்னை கோபமூட்ட முயற்சிக்கிறாருங்னு தெரிஞ்சுகிட்டேன். ஆமா உங்க மகன், இங்கே வேலை பார்க்கிறவரு. என் கூட பேசவந்தாரு. நான் வேலை

நேரத்தில் பேசறதெல்லாம் தப்புன்னு சொல்லிட்டேன். நான் சொல்றது பொய்யின்னா மேடம் குபர்வைசரை கேட்டுப்பாருங்க அப்பன்னு சொன்னேன். அந்த ஆளு முகமே சுருங்கிப் போச்சு. ஒண்ணுமே பேசமுடியல்ல...”

“அந்த மாதிரித்தான் தெரியமா இருக்கணும் இப்போ ஒண்ணு தெரியது. மாது மேல கைவைக்கிறதுக்கு கம்பனியில் தீர்மானிச்சுட்டாங்க. அதுக்காக ஏதாவது காரணம் தெடுவாங்க. முதலாளிங்களுக்குக் காரணம் கண்டுபிடிக்கிறதொன்றினும் கஷ்டமில்லை. பெண்ணா யிருந்தா அவழுமுக்கம் பற்றி கொச்சைப்படுத்திப் பேச வாங்க. அநியாயமா பழி சுமத்துவாங்க. இதைப் பிரசாரம் பண்ணவே நாலு பொறுக்கிப் பசங்களைப் பயன்படுத்து வாங்க. அவங்க எலும்புத் துண்டுக்கு அவையற நாய்கள் மாதிரியானவங்க. எதையும் பேசவாங்க...”

சுந்தரியின் வார்த்தைகளில் அனலேறியிருந்தது. அனுபவ ரேகைகள் பொதிந்த அந்த வார்த்தைகள் மற்ற வருக்கு தெரியமளிப்பதாக உணர்ந்து கொண்டனர்.

“என்னைப் பற்றி யார் என்ன சொன்னாலும் எனக்கு அக்கறையில்லை. என் மனச்சாட்சிக்கு நான் சரியா இருந்தாப்போதும்...” என்றாள் மாதுரி.

அன்னம் கேள்வியோடு சுந்தரியைப் பார்த்தாள்: “இனி நாங்க என்ன செய்யனும்?”

“இனித்தான் இன்னும் தெரியமா இருக்கணும். ஜாக்ரதையா இருக்கணும். பாம்பு படமெடுக்க ஆரம்பிச் சிட்டுது....ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் கம்பனியில் யோசித் துச் செய்யனும். எதையும் சந்தேகத்தோட பார்க்கணும்.... ரோட்டு வாறுப்போ கூட ஜாக்ரதையா வர னும்...”

அன்னத்தின் முகம் கலங்கிற்று.

“ஏதாவது பண்ணிடுவாங்களா?” என்றாள் பயம் நிறைந்த குரலில் அன்னம்.

“இல்லை. மிரட்டப் பார்ப்பாங்க... எதுக்கும் நாம் ஜாக்ரதையா இருக்கணும்...”

சொல்லியவாறு அன்னத்தின் தோளிலே கை வைத்து புன்னகை செய்தாள் ஈந்தரி.

‘பயப்படாதேங்க அன்னம், நீங்க தனியாளில்லை. கம்பனியில் வேலை செய்யற நூற்றி முப்பத்தாறு பெண் களும் இப்ப உங்க பக்கத்தில் நிக்கிறாங்க. நாங்க வேற இருக்கிறோம்...’

அன்னம் புன்னகை செய்தாள்.

“ஆமா தோழர். எல்லாப் பெண்ணுங்களும் இப்ப ஓரே கருத்துக்கு வந்திட்டாங்க. இன்னும் கொஞ்ச நாள்ல போனஸ். அது கிடைச்சதும் சங்கத்தை ஆரம்பிச் சுடலாம். இல்லேன்னா இதையே சாக்கா வைச்ச போனஸ் கொடுக்கிறதை நிறுத்திடுவாங்க...” என்றாள் கண்கள் மின்னிட மாதுரி.

“ஆமா... அது சரிதான். கம்பனியில் எல்லாப் பசங்களும் இது மாதிரித்தான் யோசனை பண்றாங்க....”

“தேவி சொல்றது மாதிரியே செய்திடலாம்... தொழிலாளிங்க அபிப்பிராயம் தான் எதிலும் முக்கியமா இருக்கல்லும். அதோடை கூட்டாகவே முடிவெடுக்க நீங்க பழகிக் கொள்ளல்லையும்....”.

சுந்தரியின் குரல் கணீரென்று கேட்டது.

அப்போது கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்தாள் துளசி. முகம் வாடிப் போயிருந்தது.

“ஓவர் டைமா துளசி?” என்றாள் பரிவோடு அவளைப் பார்த்து சுந்தரி.

“ஆமா... ஆனா பாதியில் வந்திட்டேன்...”

“ஏன்?” என்றாள் அவளின் நெற்றியில் கைவைத்து படியே மாதுரி: “என்ன ஆச்சு?”

“முடியல்லை, தலைவலி மண்டையைப் பிளக்குது...”
துளசி முனினாள்.

அவளை கட்டிலில் படுக்க வைத்தாள் மாதுரி.

அன்னம் ‘ஸ்டவ்’வை பற்ற வைத்தாள்.

வெளியே ஸ்கூட்டர் நிற்கும் சத்தம் கேட்டது. வினோதினி உள்ளே வந்தாள்.

“டாக்டர் கிட்ட போகலாமா?” எறை துளசியின் முகத்தோடு குனிந்து கேட்டாள் சுந்தரி.

“வேணாங்க....”

துளசி நெற்றியைப் பிடித்தவாறு கூறினாள்.

வினோதினி பரபரப்பாக துளசியின் அருகே வந்தாள். அவளின் நெற்றியில் கை வைத்தாள். கையைப் பிடித்துப் பார்த்தாள். துளசியின் தோளில் கைவைத்தாள்.

“புறப்படுங்க. என்கூட வாங்க. டாக்டர் வணிதாவை பார்த்திடலாம். ஐந்து நிமிஷ வேலைதான். அப்புறம் அவஸ்தைப்படுவீங்க....”

“வேணாங்க....” என்றாள் பிடிவாதங் கலந்த குரவில் துளசி, சரிந்து படுத்தவாரே.

“எல்லாரும் பாருங்க. இப்ப துளசி வரேல்லேன்னா நான் அவங்களை தூக்கிட்டுப் போகப்போரேன்..... ஒன்... ரே.... தர்.... அப....”

சட்டென்று இரண்டு கைகளாலும் துளசியை வாரித் தூக்கிக் கொண்டாள் துடுகி. துளசி திமிறினாள்.

~~இனால்~~
எல்லாரும் சிரித்தனர்.

“மை டியர். நான் சொல்றதைக் கேட்கனும். நான் கராத்தே கற்றவள். என்னோட பிடியிலிருந்து தப்பிக்க முடியாது, என்ன சொல்றீங்க? டிரஸ் பண்ணனுமா? இப்பியே போயிடலாமா?”

துளசி குழந்தை போல அவளைப் பார்த்தாள்.

“வினோ, என்ன விட்டிடு. நான் உங்கூட் வர்றேன்....”

“ஆ... அதுதான் நல்ல பொண்ணுக்கு அழகு....”

சிறித்தபடியே துளசியை இறக்கிவிட்டாள் வினோதினி.

இரு சின்ன விஷயத்திலிருந்து தான் அந்தத் தகராறு தொடங்கிற்று. அப்படியும் துளசி மிகவும் பொறுமையாக இருந்தாள். பொறுமைக்கும் ஒரு அளவிருந்தது. எல்லையிருந்தது. அளவும் எல்லையும் மீறிப் போன்போது துளசியால் வாயை முடிக்கொண்டிருக்க முடியவில்லை.

“கன்கா எதுக்காக அழறே?” என்று கேட்டாள் துளசி, விம்மலை அடக்கியவாறு ‘கம்போஸ்’ பண்ணிக் கொண்டிருந்த கன்காவைப் பார்த்து.

“ஒண்ணுமில்லை...” விம்மல் தொய்ந்து வந்தன அவள் து வார் த்தைகளில்.

துளசி, கன்காவின் கையிலிருந்த ‘ஸ்டிக்’கைப் பிடுங் கினாள்: “சொல்லு?”

கன்காவின் கண்களில் கண்ணீர் பெருகிற்று. கண்ணங்களில் வழிந்து தாவணியை நண்தத்து.

“அழாத, சொல்லு...”

“ஒணர் திட்டினரா?”

பக்கத்தில் நின்ற ராணி, துளசியின் காதுக்குள் முனு முனுத்தாள்: “செமை டோஸ் விட்டாரு....”

“எதுக்குத் திட்டினாரு?”

“அப்புறமா சொல்றேன்....”

“இல்லை; இப்பவே சொல்லு...”

“மெவின்மென்னோட் பேசறனாம்...”

“அதுக்கென்ன?”

“அவருகூட பேசறனாம். சுத்தித் திரியிறனாம். ஜாலி பண்றனாம.... இன்னும் என்னென்னெல்லாம் அசிங்கமாப் பேசினாரு. நாக்கைப் பிடுங்கிட்டு செத்திடனும் போல இருக்கு...”

விம்மினாள் கனகா.

“அப்டிப் பண்ணினியா?”

“ஜையேயோ....” என்றாள் கனகா: “அப்டி சொன்ன வனோட் நாக்கு அழுகிப் போயிடும்.... என் வீட்டில் இப்டி கேள்விப்பட்டா எங்க அண்ணன் அரிவாளைத் தூக்கிடுவான்...”

துளசி அமைதியாக அவளைப் பார்த்தாள்.

“போய் உன் அண்ணகிட்ட சொல்லு. ஏழை பாழைப்பட்டவங்கிட்ட என்னவும் பேசறவங்கள் அரிவாளால் வெட்டிச் சரிச்சாத்தான் இது மாதிரியானவங்க திருந்துவாங்க. நீ சரியா இருந்தா எதுக்குப் பயப்பட்டநே?”

ராணி திடுக்கிட்டுப் போனாள். சுதா ‘ஸ்டிக்’கில் ‘டைப்’ பை வைத்தபடியே அசையாமல் நின்றாள்.

“சம்பளம் கொடுத்திட்டா வாய்க்கு வந்ததெல்லாம் பேச முடியுமா? ‘மெவின்மென்’னோட் நேற்றைக்கு எதோ தகராறு பண்ணினாரு. அந்தாளை எதுவும் பண்ண முடியல்ல. தெரியம் இல்லை. அந்தாளுக்குப் பதிலா உன்னைத் திட்டுறான். நீ பொட்டைப் பூச்சி பாரு...”

துளசிக்கு மனதினுள் கோபம் ஊறிற்று.

“நம்ம பிரச்சினை என்னவோ? இவங்க கொழுத்துப் பொய் பேசறாங்க. பொம்பளையை கொச்சைப் படுத்தறதை விட இவங்களுக்கு வேறொண்ணுமே தெரியாதா?”

ராணியின் கண்கள் அச்சத்தில் விரிந்தன. கையினால் துளசிக்கு சைகை காட்டினாள்.

“யாரம்மா அது பேசறது?” சத்தமாகக் கேட்டுக் கொண்டே உள்ளே வந்தான் ஒன்றார்.

“என்ன இது, சந்தென்னா நினைச்சிங்க?”

பொதபொதத்த தேகத்தை அசைத்துக் கொண்டே கேட்டான் ஒன்றார்.

“யாரம்மா பேசினது? கேட்கறேன்ல....”

துளசி சட்டென்று சொன்னாள்: “அது நான்தாங்க...”

“என்ன பேசினே?” அதட்டலாகக் கேட்டான் ஒன்றார்.

நிதானமாக அவனைப் பார்த்தாள் துளசி.

“எதுக்கு கணகாவைத் திட்டினீங்க....?”

“என்னையா கேள்வி கேட்கறே...பொறுக்கித் தே....”

சட்டென்று குறுக்கிட்டாள் துளசி.

“மரியாதையாப் பேசுங்க....”

“ஆமா என் பிரஸ், என் சம்பளம் வாங்கறீங்க. நான் திட்டறேன். அதை நீங்க கேட்டுத்தான் ஆகன்னும். இல்லேன்னா வெளியினை போயிடுங்க...”

அலட்சியமாக சிரித்தாள் துளசி.

“இந்த மிரட்டலை விட்டிடுங்க. நீங்க சம்பளம் தர நீங்க, சரிதான். அது வேலை செய்யறதுக்கு. அதுக்கு மேல் நீங்க உங்க இஷ்டப்படி பேசினா அது சரியா இராது...”

“ஆமா.... நீங்க ‘பிராத்தல்’ வைச்ச நடத்துவீங்க. நாங்க பேசாம் இருக்கன்னும்... போடி...”

குழுதினி ‘ஸ்டிக்’கை கேளில் வைத்தாள். முஷ்டிகள்

இறுகின. கால்கள் நடுங்கிற்று. கண்களில் சினம் எரிந்துப் பரவிற்று.

ராணி, துளசியைப் பார்த்தாள்.

துளசி பொறுமையாய் நின்றாள்: “பாரு வயகுக்கு முத்த மனுஷன்னு மரியாதையாப் பேசுறோம். வார்த்தையை அளந்து பேசுங்க....”

“இதுதான்டி என் வார்த்தை... நாறு முறை இந்தவார்த்தையைத்தான் சொல்லுவேன். உன்னால் என்னபண்ண முடியும்?”

அலட்சியம் பொங்கிற்று அவன் குரலிலே.

சட்டென்று முன்னே வந்தாள் குமுதினி. தெடிய அவளின் கம்பீரமான உருவம் அவளெதிரே தீயென நின்றது

“என்ன சொன்னே நீ.... சொல்லு. இன்னொரு வாட்டி அதை நீ சொல்லு பார்க்கலாம்....”

யாருடனும் ஒன்றுமே பேசாமல் இறுகிப் போன முகத்துடன் தானும் தன் பாடுமாய் நிற்கிற குமுதினியா இவள்? அங்கு நின்ற ஏனைய பெண்களால் அதை நம்ப முடிய வில்லை. இவளை இப்படி ஆத்திரம் கொள்ள வைத்த சக்தி எது? துணிலுட்டிய உணர்வு எது?

“சொன்னா என்னடி பண்ணுவே...”

கத்தினான் ஒனார்.

மறுகணம், எச்சிலை உழிழ்ந்து அவன் முகத்தில் தூவென்று காறித் துப்பினாள் குமுதினி.

“இனி முடியும்னா சொல்லு பார்ப்போம்...”

“எல்லா மனிஷரும் ஒரு மாதிரியா இருக்க மாட்டாங்க. இவரு சிவஞானம், சின்னப் பிரஸ்தான் வைச்சிருக்கிறாரு. நம்ம கொள்கையிலே அனுதாபங் கொண்டவர்.”

சந்தரி அறிமுகம் செய்தவர் பார்வைக்கு இனியவராக இருந்தார். இளைஞர். அதிகம் பேசவில்லை. புண்ணகையால் பேசினார்.

“தற்செயலாத்தான் சிவஞானத்தை இன் ன ா ருதோழர் அறிமுகப் படுத்தினார். உங்க எல்லாருக்குமே அவர் வேலை குடுப்பாரு...”

ராணியும் குழுதினியும் நன்றி ததும்ப சுந்தரியையும் சிவஞானத்தையும் பார்த்துப் புன்னகை செய்தனர். பின்னர் எல்லாரும் ஒன்றாக சிவஞானத்தின் ‘பாரதி அச்சக’ த்திற்குச் சென்றனர்.

‘பாரதி அச்சகம்’ மொட்டை மாடியில் இருந்தது. பிரஸைச் சற்றி சிறிய கீற்றுக் கொட்டகை, கீழேயிருந்து வளர்ந்து சடைத்து நிற்கிற வேப்பமரம். உடலைத்தழுவி வரும் ஜிலு ஜிலு வென்ற காற்று. ஆனந்தம் பொங்க உள்ளே நுழைந்தனர் அவர்கள்.

‘கேஸ்’ கருக்கு முன்னே தனித்தனியான ஸ்டில்கள். அவற்றைப் பார்த்ததும் எல்லோர் கண்களிலும் பரவசம் பொங்கித் தனும்பிற்று.

‘ஸ்டில் உட்கார்ந்தே ‘கம்போஸ்’ பண்ணவிடுவீங்களா?’ என்று கேட்டாள் குழுதினி.

“ஆமா. இன்னும் முனு நாலு ஸ்டில் சாயந்திரமே வந்திடும். அதுவரை ‘அட்ஜஸ்’ பண்ணனும்...”

சுவரில் தொங்கிய மீசைக்காரரின் படத்தைப் பார்த்தாள் குழுதினி. மெல்லிய குரலில், “இது ஸாரோட் அப்பாவா?” என்று கேட்டாள்.

சிவஞானம் பரிவோடு அவளைப் பார்த்தார்.

“ஓரு விதத்தில் இவர் நமக்கெல்லாம் அப்பாதான். பேரு சுப்பிரமணியபாரதி. அவர் பாட்டுக்களை நீங்க தெரிஞ்ச வைச்சிருக்கணும். அச்சமில்லை அச்சமில்லை என்ற பாட்டை நீங்க மனப்பாடம் பண்ணணும்....”

குழுதினி சிவஞானத்தையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள், மலதில் சொல்லறுதியாத நன்றியோடு.

9

கீச்கக் கீச்சென்று கத்திக் கொண்டே ஜன்னல் வழியாக உள்ளே வந்து ஸ்டேலில் அமர்ந்த அந்தக் குருவிகளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் துளசி. பின்னர் பார்வையை கவருக்குத் திருப்பினாள்.

கவரில் தமயந்தி, சகுந்தலை, கோகிலா மச்சரும் துளசியும் படங்களாய்.

கோகிலா மச்சரின் நினைவு எப்போதும் மனதிலே பசுமையாயிருக்கின்றது. அடிக்கடி கணவில் வருகின்றது. வாடா மல்லிகை போல நெஞ்சினில் நிறைந்து கமழ் கின்றது. இப்படியொரு அழகும் அன்பும் பொறுமையும் கொண்ட பெண்ணை எங்கு சந்திக்க முடியும்?

“துளசி இங்கே வந்து உட்காரு” என்றாள் கோகிலா மச்சர் துளசியைப் பார்த்து.

“நான் இல்லாத காலத்தில் நீ என்ன பண்ணுவே?” என்று தளர்ந்த குரவில் கேட்டாள்.

“அந்தப் பேச்சே வேணாம் இப்போ. மருந்து சாப்பி டுங்க” என்றாள் துளசி கண்டிப்பான குரவில்.

“நீ படிப்பை நிறுத்திடாத... ‘ஸ்போர்ட்ஸ்’ல், ‘பிராக் ஷஸ்’ ரொம்ப முக்கியம்....”

“சரியா.... வாயைத் திறங்க...”

மருந்தை அவள் வாயிலே ஊற்றினாள் துளசி.

“நான் இல்லாத காலத்தில் என் பெண்ணின் பணத்தை உணக்குக் கொடுக்க முடியுமான்னு டிபார்ட்மெண்ட் லே கேட்கணும்...”

எரிகிறாற்போல கோகிலாவைப் பார்த்தாள் துளசி.

“எதுக்கெல்லாம் இப்படிப் பேசறீங்க?”

“பேசனும் போலை இருக்கு துளசி...”

பெருமுச்சோடு அவளைப் பார்த்தாள் கோகிலா.

“ஜாரம்னா இந்த மாதிரியெல்லாம் புலம்பச் சொல் மூமா?” என்றான் சிரிப்போடு துளசி: “ஒற்றைக்கையில் போன வாரம் என்னை அலாக்காக தூக்கி வட்டம் சுத்தி விளையாடல்ல நீங்க? சின்ன ஜாரத்துக்கு எதுக்கு இந்த மாதிரிப் பயப்படறீங்க.... போங்க மஶ்சர்... நீங்கனும் பயந்து என்னையும் எதுக்கு மிரட்டுறீங்க?”

குளிர்மையாக அவளைப் பார்த்தாள் கோகிலா.

“நிறையப் பேசனும் போல இருக்கு துளசி....”

“பேசங்க...”

“துளசி, நான் இல்லாத காலத்தில் என்னால் உன் னோட வாழ்க்கை வீணாயிட்டதா நினைப்பியா....?”

அலுப்போடு சிறுங்கினாள் துளசி: “போங்க. எ துக்கு ஒன்னுமில்லாம் என்னைப் போட்டு அறுக்கிறீங்க? வேற எதனாச்சம் பேசங்க...”

“இல்லைடா...”

“அப்புறமென்ன? நீங்க இல்லேன்னா என்னாலை என்ன பண்ணியிருக்க முடியும்? படிச்சிருப்பேனா? பிராக் டிஸ் பண்ணியிருப்பேனா?... எங்காலது பிச்சையெடுத்து சிதைஞ்க சின்னா பின்னப்பட்டிருப்பேன்... அன்பு வைக்க

ஆருமே இல்லாமல் செத்துப்போயி அனாதைப் போன்மா எங்கையாவது நாறிப் போயிருப்பேன்...”

“நிஜமாவா சொல்லே துளசி?”

“சத்தியமா... கையை நீட்டுங்க....”

கோகிலா மச்சரின் முகத்தில் புன்னகை அரும்பிற்று அவளை அறியாமலே.

“ப்ராமில் பண்ணவேணாம். நான் நம்பாறேன்...”

அவள் சொன்னதைக் கேட்காமலே துளசி, கோகிலா விள் உள்ளங்கைக்குள் தன் கையை வைத்தாள். தாமரைப் பூப்போல தண்ணென்ற குளிர்ந்தது கோகிலாவின் உள்ளங்கை.

“உங்க உடம்பு பூ மாதிரி” என்றாள் சம்பந்தா சம்பந்த மில்லாமலே துளசி அப்போது.

“எனக்குத் தூக்கம் வருது துளசி....” என்றாள் களைத்த குரவில் கோகிலா மச்சர்.

“பேசனும்னு சொன்னீங்க....”

“உன்னோட எல்லாமே பேசிட்டேண்டா” என்றாள் கோகிலா.

துளசி அலுத்துக் கொண்டாள்: “என்ன மச்சர் நீங்க, ஒண்ணுக்கு ஒண்ணு சம்பந்தமில்லாமப் பேசறீங்க... குழந்தைங்க மாதிரி....”

நீண்ட நேரமாகவே தூங்கிக் கொண்டிருந்த கோகிலா மச்சரின் அருகே சென்றாள் துளசி. இரவிவர்மாவின் ஒலியம் போல, துயரமும் புன்னகையும் கவிந்திருந்தன கோகிலாவின் முகத்தில். துளசிக்கு அந்த முகத்தையே கொஞ்ச நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்

போலத் தோன்றியது. பார்த்தாள் கொஞ்ச நேரத்தில் அவருக்கு சந்தேகம் உண்டாயிற்று. மார்புகள் விம்ம வில்லை. ஒரு அசைவுமில்லை. கோகிலாமச்சரின் மூக்கில் கை வைத்தாள். மூச்சில்லை. அவனது உடலை உலுப்பி னாள். “மச்சர்....” என்று அலறினாள். திரும்பத் திரும்ப அலறினாள். சாகிறபோதும் அவளின் மரணத்தில் சொல் லுக்கடங்காத ஒழுங்கும், அழகும் நிறைந்திருந்தன.

அந்தச் சம்பவத்தை கோகிலா மச்சர் சொன்னபோதே துளசிக்கு உடம்பு புல்லரித்தது. அருவருத்து நடுங்கித் தளர்ந்தது.

கோகிலாமச்சருக்கு திருமணமான முதல் நாள் இரவு வெட்கத்தோடு கட்டிலில் உட்கார்ந்திருந்தாள் கோகிலா. அவனை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தாள்.

அவன் ஆஜானுபாகுவாயிருந்தான். அழகாயிருந்தான். உடம்பில் தங்கச் சங்கிலி மின்னிற்று. அவளைப் பார்த்த பார்வை அவளை என்னவோ செய்தது. அருகே வந்தான் “வா....” என்றான். மென்னமாயிருந்தாள் கோகிலா. அவனது கையைப் பிடித்தான். முரட்டுத்தனம். ஆடையை இழந்த வெட்கத்தில் குப்புறச் சரிந்தாள். அடுந்த கணம் உடலில் ஏதோ நறநறுத்து ஊர்ந்தது. திடுக்கிட்டு எழுந்தாள். ஒரு சின்ன அட்டைப் பெட்டிக்குள் இருந்து, வெகு நிதானமாக குருரமான சிரிப்போடு, அவன் அவன் மீது ஒவ்வொரு கரப்பான் பூச்சியாய் எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

கோகிலா வீரிட்டு அலறினாள்.

அவன் சிவந்த கண்கள் மின்னச் சிரித்தான்.

அவசர அவசரமாக சேலையை அள்ளித் தன் மேலே போட்டுக் கொண்டு வெளியே ஓடினாள் கோகிலா.

முச்சிரைத்தது.

அதுவே அவளின் தாம்பத்ய வாழ்வின் முதல் நாளும் கடைசி நாளுமாக முடிந்தது.

10

குமுதினி அந்தச் சிறு துண்டு காகிதத்தை வெகு கவண மாக எழுத்தெண்ணிப் படித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட துளசி அவளின் அருகே சென்றாள்.

“ஏ.... என்ன படிக்கிறே?”

குமுதினி அந்தத் துண்டு காகிதத்தை அவளிடம் கொடுத்தாள். குண்டு குண்டான கையெழுத்தில் பாரதி யினுடைய கவிதை வரிகள், படித்தாள்:

அச்சமில்லை அச்சமில்லை.

அச்சமென்பதில்லையே!

இச்சகத்து ளோ ரெல்லாம்
எதிர்த்து நின்ற போதிலும்.
அச்சமில்லை அச்சமில்லை
அச்சமென்பதில்லையே!

துச்சமாக எண்ணி நம்மைத்
தூறு செய்த போதிலும்.
அச்சமில்லை அச்சமில்லை
அச்சமென்பதில்லையே!

பிச்சை வாங்கி உண்ணும் வாழ்க்கை
பெற்றுவிட்ட போதிலும்.
அச்சமில்லை அச்சமில்லை
அச்சமென்பதில்லையே!

இச்சை கொண்ட பொருளெல்லாம்
இழந்து விட்ட போதிலும்
அச்சமில்லை அச்சமில்லை
அச்சமென்பதில்லையே!

உச்சி மீது வானிடிந்து
வீழுகின்ற போதிலும்
அச்சமில்லை அச்சமில்லை
அச்சமென்பதில்லையே!

அச்சமில்லை அச்சமில்லை
அச்சமென்பதில்லையே!

பாடலைப் படித்து முடிந்த துளசியைப் பார்த்து, “இது நம்ம ஒன்றி எழுதிக் குடுத்தாரு” என்றாள் குழுதினி, “நான் தான் இதை எழுதிக் குடுங்கன்னு கேட்டிருந்தேன்...”

“இது நமக்கு வேண்டிய பாட்டு” என்றாள் துளசி புன்னக்கோடு.

அப்போது மனோகரியும் ராணியும் அங்கே வந்தனர். முகத்தில் புன்னகை ததும்பவந்த அவர்களை சந்தோஷமாகப் பார்த்தாள் துளசி.

“என்ன சந்தோஷமா வாறீங்க?” என்று கேட்டாள் துளசி.

“பின்னால் சுந்தரி வாறாங்க. அவங்க சொல்லுவாங்க....”

என்றாள் மனோகரி அவள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையிலேயே சுந்தரி வேறு நாலைந்து பெண்களுடன் அங்கே வந்து விட்டாள்.

“வாங்க” என்றாள் துளசி.

“துளசி, தனியார் அச்சுக் கூடங்களில் வேலை செய்யற வங்களுக்கு தொழிற்சங்கம் தொடங்கன்னுமின்னு நீங்க

ஆசைப்பட்டங்க. அதுக்கான முன் முயற்சிகளைப் பற்றி இன்னைக்கு யோசனை பண்ணப்போரோம். அதுதான் உங்க வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறோம்....”என்றாள் சுந்தரி.

“இவங்கெல்லாம் பிரஸ்ஸில் வேலை செய்யி நவங்க. உங்களைப் பற்றி இவங்ககிட்ட நிறையச் சொல்லி இருக்கேன். ரொம்ப உற்சாகமானவங்க...”

அவர்களுக்கு ‘வணக்கம்’ சொன்னாள் துளசி.

“தனித்தனியா உதிரியா நாங்க இருந்து ஒன்னுமே ஆகப் போறதில்லை. நாங்க ஒன்றுபடனும். எங்க இன்ப துண்பங்களை ஒருவருக் கொருவர் பங்கிட்டுக்கொள்ள வேண்டும். எங்க கஷ்டங்களுக்கு எதிரா ஒன்று சேர்ந்து போராடனும். இதுதான் எங்க விடுதலைக்குரிய ஒரே ஒரு வழின்னு நான் நினைக்கிறேன்...”

அங்கு வந்த பெண்களில் ஒருக்கி உற்சாகத்தோடு கூறி னாள். அவளைப் பார்த்த சுந்தரி, “இவ மல்லிகா ”என்று கூறினாள்: “அருமையான தோழர்...”

குழுதினி தனக்குள் பாரதி பாட்டை முனுமுனுத்துக் கொண்டாள்.

மா துரிக்கு கைவிரல் லேசாக வலித்தது. முன்னர் ஊசி யேறி ‘ஆப்ரஷேன்’ செய்த விரல். வலியைப் பொறுத்துக் கொண்டு தைத்தாள்.

இம்முறை வெளிநாட்டிற்கு நிறைய ஏற்றுமதி செய்ய ‘ஆடர்’ வந்திருந்தது. கம்பனிக்காக மேலும் ஒரு புதிய ‘பிளாக்’ ஒன்றைக் கட்டவும் ஏற்பாடுகள் நடந்தன. மேலும் நாறு தையல் மெழின்களை வாங்குவதற்குப் பணம் கட்டியாயிற்று. உரிமையாளரும், எம். டி. யும் தமது அறைகளுக்கு குளிருட்டும் இயந்திரத்தைப் பொருத்தி விட்டனர்.

‘டாய்லட்’டிற்குப் போக நினைத்தாள் வாணி. மெது வாக எழுந்தாள். ‘குபர்வெசர் மேட்’த்திடம் சொல்லிவிட்டு ‘டாய்லட்’டிற்குச் சென்றாள். நான்கு அறைகள் மட்டுமே கொண்ட எப்போதும் நாற்றமடித்துக் கொண்டிருக்கிற ‘டாய்லட்’. நான்கு அறைகளின் முன்னால் முகம் அலம்புகிற ‘வாஷ்பேசின்’. இதற்குள் ஓதான் டிபன்கரியர், சாப்பாட்டுத் தட்டெல்லாம் கழுவ வேண்டும். எப்போதும் தரையில் உணவுத் துணுக்குகளும் அழுக்குப் பொருட்களும் கருமையாகப் படர்ந்த பாசியும் நிறைந்திருக்கும்.

நாற்றம் மூக்கில் அறைந்து வயிற்றைக் குமட்டிற்று. குடல் வெளியே வருகிறாற் போன்ற குமட்டல். வாணி, வாயையும் மூக்கையும் பொத்திக் கொண்டு வெளியே வந்தாள். எரிச்சல் தாங்கமுடியவில்லை. மனத்தின் வெறுப்பை யெல்லாம் சேர்த்துக் காறித் துப்பினாள். தலையும் லேசாக வளிக்கத் தொடங்கிற்று.

வாசவில் நின்ற வேம்பைத் தாண்டினவள், அந்த மரத்தின் கீழே சில கணங்களிற்கு நிற்க விரும்பினாள். சுத்தமான ஜிலு ஜிலென்ற காற்று, உடலை வருடிப் பரவசமூட்டிற்று. அப்படியே அந்த வேப்பமர நிழலில் படுத்துத் தூங்க வேண்டும் போல வாணிக்கு தோன்றிற்று.

அப்படியே நின்றாள்.

திடீரென்று முரட்டுக் குரலொன்று அவளை அதிரச் செய்தது.

“என்னம்மா காற்று வாங்கறியா?”

அவள் சுயநினைவு அடைந்தாள்.

“போ...போய் உன் ‘டைம்கார்டை’ குடுத்திட்டு வீட்டை போய் நிம்மதியாத் தூங்கம்மா போ....”

எம். டி. யான ரவி கண்களில் கோபம் தெறிக்க நின்றான். வாணியின் முகம் இருண்டது. “இல்லை... சார் அது வந்து....” என்று தடுமாறினாள்.

“போம்மா... இந்தப் பக்கமாவே போ. ‘டைம்கார்டை’க் குடுத்திட்டு உன் பொருளெல்லாம் எடுத்திட்டுப் போயிடு. ஆறாந்திகதி வா. உனக்கு உன் சம்பளப்பணம் கொடுத்திடறேன்...”

“இல்லை... சார்... ப்ளீஸ்....”

வாணியின் கண்கள் கலங்கின.

“போம்மா... எனக்கு வேலையிருக்கு.... நீ போகல் வைன்னா கூர்க்காவைக் கூப்பிட்டுத்தான் உன்னைவெளியே தள்ளனும். அது அசிங்கம்ல....”

வாணி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

ஆறுவருஷமாக அவள் இந்தக் கம்பனியில் வேலை செய்திருக்கின்றாள். எத்தனையோ தரம் வீட்டு விசேஷங்களுக்கும் உடல் நலக் குறைவுகளுக்குமாய் அவளை வீவு கேட்கும் படி அம்மா வற்புறுத்தி இருக்கிறாள். வாணி அதற்கெல்லாம் ஒத்துக்கொள்ளமாட்டாள். “டிஸ் பாட்ச்” நாளன்று இரவு பத்து மணி ஆகும் வரையிலும் பெண்கள் நின்று தைப்பார்கள். அவர்களுடைய அம்மாக்களும், அண்ணன்களும் அவர்களைக் கூட்டிச்செல்வதற்காக வெளியே காத்துக்கொண்டு நிற்பார்கள்.

கண்ணெரிச்சலையும், மூட்டு வலிகளையும், தலை நோவையும் ஒருபக்கத்தில் வைத்துவிட்டு தங்கள் வீட்டுக்குப் பெருமை சேர்க்கிற வேலை இது என்பதுபோல அவர்கள் முகக்களைப்பை வெளியே காட்டாமல், ‘புரடக்ஷன் கார்டு’ களில் தங்கள் சாதனைகளைப் பதிவு செய்து கொண்டிருப்பார்கள்.

வாணி தனது டிபன் காரியரையும், கைப்பையையும் எடுத்துக் கொண்டாள். ‘கார்டை’க் கொடுத்தாள். ஆறு வருஷாலமாக வேலை செய்த கம்பனியில், தன்னோடு வேலை செய்த எந்தப் பெண்னுக்கும் சொல்லிவிட்டு வரக் கூட அனுமதியற்றவளாய் வெளியே வந்தாள். வாசலில்

தீன்ற கூர்க்கா அவளைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான்-
இன்றும்பேசாமல் ‘கேட்’ டைத் திறந்தான்.

வாணி அந்தக் கம்பனியை கடைசியாகப் பார்ப்பது
போல திரும்பிப் பார்த்தான். நெஞ்சை அடைத்துக்
கொண்டு அழுகை வந்தது. தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்
கொண்டவளாய் அங்கிருந்து விறுவிறுவென்று நடக்க
ஆரம்பித்தான்.

“எதுக்கம்மா இந்நேரம் வந்திட்டே?” என்றவாறு
வாணியைப் பார்த்தான் அம்மா.

“தலைவலியாயிருந்திச்ச; சொல்லிட்டு வந்திட்டேன்”
என்றாள் வாணி.

“காப்பி வாங்கித் தரட்டுமா?”

“ம...”

“செம்பை எடு...”

“நான் படுக்கப் போறேன். உடம்பு வேறை வலிக்
குது....”

“ஜூரமா?”

அம்மா, வாணியின் நெற்றியில் கை வைத்துப் பார்த்து
விட்டு, “உடம்பு கொதிக்குது. மாத்திரையும் வாங்கிட்டு
வாறேன்” என்று கவலையோடு கூறியவளாய் அங்கிருந்து
புறப்பட்டாள்.

வாணி படுத்திருந்தபடியே யோசித்தாள்.

அம்மா, இரண்டு தம்பிகள், ஒரு தங்கச்சி இவர்கள்
யாவருக்கும் பெருமளவு ஆதாரம் அவளது சம்பளம் பணந்
தான். அன்றாட உணவை உத்தரவாதம் செய்வது அவள்

உழைக்கிற உழைப்புத்தான். காலையில் எழுந்து அவள் வேலைக்குப் போனபோது அவர்களுக்கும் அவளுக்கும் அந்தச் சம்பளப் பணம் ஹத்தரவாதமாய் நம்பிக்கையாய் இருந்தது. ஆனால் கும்பெணியிலிருந்து வேலையில்லாமல் திரும்பிய போது அவளிடமிருந்து அந்த உத்தரவாதமும், நம்பிக்கையும் பலாத்காரமாகப் பிடிக்கியெறியப் பட்டுவிட்டது. இனி....

“தோ மாத்திரை வாயில் போட்டுட்டு காப்பியைக் குடி....”

அம்மாவிடமிருந்து மாந்திரையை வாங்கிக் கொண்டாள் வாணி.

தன்னைப் பார்க்க வந்த சினேகிதிகளைப் பார்த்து, வாயில் விரலை வைத்து ‘ஸ்ஸ்’ சொன்னாள் வாணி.

அம்மா செம்பை எடுத்துக் கொண்டு காப்பி வாங்கப் போனதும் அவர்கள் பேசத் தொடங்கினார்கள்.

“சாயந்தரமா கூர்க்கா சொல்லித்தான் எங்களுக்கு விஷயமே தெரிஞ்சுது. உடனேயே அப்படியே வந்திட்டோம்” என்றாள் மாதுரி: “ஏன் உனக்கு என்னடி ஆச்சு? சொல்லு....”

வாணி நடந்தவற்றைச் சொன்னாள்.

“இப்போ என்ன செய்யறது?”

அன்னம் கவலையோடு கேட்டாள்.

மல்லிகா யோசனையில் ஆழந்து போனாள்: ‘தொழி வாளியைப் பாதுகாப்பதில் எவ்வித அக்கறை இல்லாத சட்டங்களை எப்படித்தான் மாற்றுவது?’

“முதல்ல இதைப்பற்றி சந்தரியோட பேசனும். அவசரப்பட்டா ஒன்னும் ஆகாது” என்றாள் மாதுரி.

“இது மாதிரி ஏதாவது ஆகுமுன்னு எதிர்பார்த்ததுதான்.. சீக்கிரமே ஆகிப்போச்சு. நாளைக்கு நான் வேலைக்குப் போகல்ல, எங்கூட நீ வா. இன்னொரு கம்பனியில் வேலை நீ சேர்ந்துக்கோ உன் நிலைமை அப்டி.... காலைவந்திடு...”

“சம்பளப் பணம் தந்தானா?” என்று கேட்டாள் ஆனந்தி.

“ஆறாந்தேதி வா. தந்திடறேண்ணான்”

“மறக்காம வந்திடு....”

“இன்னைக்கு என்ன தேதி?”

“முப்பது....”

“ஆறாந்திகதிக்குள் இவனுக்கு ஏதாவது பண்ணியாகனும்” என்றாள் மாதுரி.

“என்ன?”

“யோசனை பண்ணுவோம்...”

சொல்லியவாறே மாதுரி தன் கைப்பைக்குள் இருந்த பர்லை எடுத்தாள். அதனுள் ஐந்தும், இரண்டுமாயிருந்த நோட்டுக்களை எடுத்து ஒழுங்காக அடுக்கினாள்.

“வாணி, சிலவேளை நாளைக்கு வேலை கிடைக்காம் ரெண்டு மூன்று நாள் ஆயிடலாம், இதை வைச்சுக்கோ...” என்று அந்தப் பணத்தை வாணியின் கையில் திணித்தாள். வாணி உருக்கமாக அவர்களைப் பார்த்தாள்.

வினோதினிக்கு வாணியைப் பார்க்க பரிதாபமாக இருந்தது. மாதுரிதான் அவளைப் பற்றி வினோதினிக்கு கூறியிருந்தாள். மூன்று நாட்களாக மாதுரியும் அவளும் பல-

‘எக்ஸ்போர்ட் கம்பனி’ களிற்குப் போய் வந்தார்கள். சில இடங்களில் வேலையைப் பார்த்துத்தான் சம்பளம் என்றார்கள். இன்னும் சில கம்பனிகள் முன்னர் வேலை செய்த வற்றை விட மோசமாயிருந்தன.

மாதுரி யோசனை பண்ணினாள்.

“பேப்பர்ல் விளம்பரம் வைக்கிறாங்க. பஸ்ஸிலில்தான் போகணும். ‘பஸ் பாஸ்’ம் கொடுப்பாங்க. ஆணாலும் ரொம்ப சிரமமா இருக்கும்.... என்ன பண்றது?”

வினோதினி, வாணியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். வசீகரமாயிருந்தாள் வாணி. அழகான கணகள். கூர்மையான மூக்கு. புன்னகை செய்கையில் தோன்றுகிற நேர்த்தியான அழகு. இப்போது புழுதியில் விழுந்த பூப் போல மங்கியிருந்தாள்.

“வாணி, தொழிலை மாத்தலாமா?”

சட்டென்று கேட்டால் வினோதினி.

“என்ன சொல்லே வினோ?”

“என் கூட என் ‘கம்பனி’யில் வாணியும் வேலைக்கு வரட்டும்.... நான் சேர்த்துடறன்....”

“அதெப்படி... உன்னைப் போல... டிரஸ்...”

தடுமாறினாள் வாணி.

மாதுரி, வினோதமாக வினோதினியைப் பார்த்தாள்:
“அது முடியுமா வினோ?”

“ஏன் முடியாது?”

வினோதினி சர்வசாதாரணமாகக் கேட்டாள்:

“மாடர்னா, வசதியா இருக்கணும். அது நம்மால் முடியுமா’ன்னுதானே யோசிக்கிறீங்க...”

மாதுரி லேசாகத் தலையை ஆட்டினாள்.

“வாணி, நீ எத்தனையாவது படிச்சிருக்கே?”

“பென்த....”

“வெரிகுட். அது போதும...”

“சர்ட்டிபிக்கெட் இருக்கா...”

“இருக்கு....”

“மாது.... என்னைப்பாரு. நானும் உங்க மாதிரி நிலைமையிலை உள்ளவதான். ஆனா பேசத்தெரிஞ்சவ. பெரிஸ்ஸா ஒன்றும் இதுக்குத் தேவைல்ல. தெரியம் வேணும். தெரியம் இருந்தா என்னவும் பண்ணலாம். நம்மை ஆரும் எதிர்த்து என்னவும் பண்ணமுடியாது. நம்ம சிரிப்பை மற்றவன் மரியாதையா எடுத்துக்கிற மாதிரி நாங்க இருக்கணும். இந்த ‘ஸ்கூட்டர்’, கம்பனியிலதான் வாங்கிக் குடுத்தாங்க... எதுக்கு? என்னில் இரக்கப்பட அல்ல. எங்கிட்ட நிறைய வேலை வாங்கிறதுக்கு. ஆனா இதுக்கெல்லாம் நான் ஒரு எல்லை வைச்சிருக்கேன். அது எங்க கம்பனிக்குத் தெரியும....”

வினோதினி சொல்வதை ஆச்சரியமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள் மாதுரி. துணிச்சலும் நாகரிகமும் கொண்டவளென்று, தான் எண்ணியிருந்த வினோதினியின் குணாதிசயம், மாதுரிக்கு அவள் மேல் மேலும் மரியாதையை உண்டாக்கிற்று. பெருமையோடு வினோதினியைப் பார்த்தாள்.

“சேல்ஸ் கேர்ஸ்ஸ் வேலை ரொம்ப சந்தோஷமானதோ, அதிக சம்பளமுள்ளதோ’ என்னு நான் சொல்லவரேல்ல. ஆனா இதில் உடல் இம்கை ரொம்பவும் குறைவு. சுறுசுறுப்பா, அழகா இருக்கணும். அவ்வளவுதான். அது உன்னால் முடியும் வாணி...”

“பரவாயில்லையே... நானும் வந்திடட்டுமா உங்க

கூட...” என்று சிரிப்போடு அவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டாள் மாதுரி.

“வந்திடு மாது” என்றாள் குரலிலும் கண்களிலும் ஆர்வம் மின்னிட வினோதினி.

மாதுரி நிதானமாக அவளைப் பார்த்தாள்:

“வினோ, என்னை உனக்குத் தெரியாதா? எனக்கு என்னைப் பற்றிய அக்கறை போயிடிச்சு. என்னை மாதிரித் தொழில் பார்க்கிற பெண்ணுங்களுக்கு ஏதாவது நல்லதாப் பண்ணல்லும்னு நினைக்கிறேன்.... எங்க கம்பனியில் என்னைத்தான் எல்லாரும் நம்பியிருக்கிறாங்க. நம்மகம்பனியில் ஒரு சங்கம் உண்டாக்கணும். இதைவிட என்மனசில இப்பவேற நினைப்பே இல்லை...”

மாதுரியைப் பெருமையோடு பார்த்தாள் வினோதினி. அவளது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டாள். நேசம் கனிந்து பார்வையோடு அவளைப் பார்த்தபடி மௌனமாக நின்றாள் அவள்.

குழுதினியின் அருகே சென்றாள் துளசி. குழுதினி, சாப்பாட்டு ஓய்வு வேளையில் ஏதோ ஒரு புத்தகத்தை சுவாரஸ்யமாகப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். துளசிக்கு அவளின் ஆர்வத்தைப் பார்க்க சந்தோஷமாயிருந்தது.

“என்ன புத்தகம் படிக்கிறே குழுது?”

குழுதினி புன்னகையோடு துளசியைப் பார்த்தாள். கையில் வைத்திருந்த புத்தகத்தைக் காட்டினாள். “பாரதி யார் கவிதைகள்”

“வேற புத்தகம் படிக்கமாட்டியா?”

“இல்லைக்கா, பாரதியாரை ரொம்பவும் பிடிச்சிருக்கு-

அவர் எழுதின பாட்டுக்களைப் படிக்கவும் முடியுது, பாடவும் முடியுது. அதைப் பற்றியோசிக்கவும் முடியுது.”

“உண்மைதான் குழுது...ஆமா நீ நல்லாப் பாடுவியா?”

கூச்சப்பட்டாள் குழுதினி,

“சுமாராப் பாடுவேங்....”

“குழுது....இது ‘லஞ்ச டைம்’ தானே...எங்களுக் கெல்லாம் ஒரு பாட்டுப் பாடிக் காட்டம்மா...” சொல்லி விட்டு, “எல்லோரும் இங்கே வாங்க....குழுது பாட்டுப் பாடப்போறா” என்று உரக்கக் கூறினாள் துளசி.

எல்லோரும் அங்கே வந்தனர். சந்தோஷம் நிறைய குழுதினியைப் பார்த்தனர்.

வேப்பங்காற்று இனிமையாய் வீசிக்கொண்டிருந்தது. மெளனம் விரிந்த உச்சிப் பொழுது.

“என்ன பாட்டுப் பாட?”

துளசி சொன்னாள்: “நல்லதோர் வீணைசெய்தே பாட்டுப் பாடுவியா?”

“பாடத்ரேன்” என்றாள் குழுதினி.

நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து பாடத்துதொடங்கினாள்:

“நல்லதோர் வீணை செய்தே—அதை நலங்கெடப் புழுதியில் ஏறிவதுண்டோ?

சொல்லடி சிவசக்தி—எனைச்

சுடர் மிகும் அறிவுடன் படைத்து விட்டாய் வல்லமை தாராயோ—இந்த

மாநிலம் பயனுற வாழ் வதற்கே?

சொல்லடி சிவசக்தி—நிலச்

சுமையென வாழ்ந்திடப் புரிகுவையோ?

விசையறு பந்தினைப் போல—உள்ளம்
வேண்டியபடி செல்லும் உடல் கேட்டேன்
நசையறு மனங்கேட்டேன்—நித்த
நவம் எனச் சுடர்தரும் உயிர்கேட்டேன்
தசையினைத் தீசுடினும்—சிவ
சக்தியைப் பாடு நல்லசுங்கேட்டேன்
அசைவறு மதிகேட்டேன்—இவை
அருள்வதில் உனக் கெதுந்தடையுண்டோ?

நல்லதோர் வீணை செய்தே—அதை
நலங்கெடப் புழுதியில் ஏறிவதுண்டோ?
சொல்லடி சிவசக்தி—எனைச்
சுடர்மிகும் அறிவுடன் படைத்து விட்டாய....

குழுதினியின் குரல் கண்ரென்று ஒவித்தது. அவள் பாடப் பாட தங்களையே அந்தப் பாடவில் இனங்கண்டாற் போல பெண்கள் உறைந்துபோய் மௌனமாயிருந்தனர். தங்களின் அடிமனதில் இதுகாலவரையும் உறைந்திருந்து இப்போது சிறியெழுகின்ற குரலாக அப்பாடவினை உணர்ந்து கொண்டனர் அந்தப் பெண்கள்.

பாட்டு முடிந்ததும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். பேச்சுவரவில்லை. என்ன வோ மனதை அழுத்திற்று. துளசி குழுதினியின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டாள். அவளின் கண்கள் பனித்திருந்தன. மௌனமாய் குழுதினியைப் பார்த்து புன்னகை செய்தாள்.

துளசியின் மனதில் பளீச்சென்று கோகிலாவின் நினைவு வந்தது. இது கோகிலாவுக்காக, இங்குள்ள லட்சோபலட்சம் பெண்களுக்காக பாடப்பட்ட பாட்டு என்று அவள் நினைத்துக் கொண்டாள். நெஞ்சு விம்மிற்று அவளுக்கு.

சிவஞானம், சுந்தரி கொடுத்த கையெழுத்துப் பிரதி களை வாங்கிக்கொண்டே, “உங்க பத்திரிகையில் கட்டுரை யெல்லாம் ரொம்ப எனிமையா, மனதைத் தொடர மாதிரி இருக்குது தோழர்” என்று கூறினான்.

“ரொம்ப சந்தோஷம்” என்றாள் சுந்தரி: “எல்லாருக்கும் புரியறமாதிரி எழுதனும் என்பது என் கட்சி....”

“பாரதியார் சொல்றமாதிரியே சொல்றீங்க தோழர்” என்றான் புன்னகையோடு சிவஞானம்: “பேசறமாதிரியே எழுதவேனுமென்பதுதான் என் கட்சி என்று பாரதியார் அந்தக் காலத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்....”

“பாரதியாரை வைத்தே நிறையப்பேரை திருத்தி சிந்திருக்க வைத்திடுவீங்க போல இருக்கே” என்றாள் சுந்தரி.

“எதைச் சொல்றீங்க?”

“உங்க பிரஸ்ஸில் எல்லாப் பொண்ணுங்களுமே பாரதி பாட்டல் அவ்வளவு விருப்பமாக இருக்கிறாங்க. அன்றைக்கு ஒரு நாள், துளசி வீட்டில் குழுதினி பாரதியாருடைய ‘சின்னஞ்சிறு கிளியே’ பாட்டைப் பாடினா பாருங்க. நான் என் வாழ்க்கையில் அந்த மாதிரி ஒரு இனிமையான பாட்டைக் கேட்டதில்லை....”

“குழுதினிக்கு இனிமையான குரல். மனம் ஒன்றிப்பாடுறா....”

“எல்லாம் நீங்க குடுத்த உற்சாகந்தான். குழுதினி துணிச்சலானவ. ஆருக்கும் பயப்படாதவ. ஆனா அமைதி யானவ....”

“உண்மையானவங்க ஆருக்கு எதுக்குப் பயப்படனும். பயமென்றேத ஒரு வியாதிதானே. உடனிருந்து கொல்லுற வியாதி. பயத்தை மிதித்து கொல்லவேனும்...”

சிவஞானத்தின் உருண்டையான முகத்தில் உண்மை பிரகாசித்தது. அருமையான மனிதன். உள்ளும் புறழும் ஒரே விதமான குணமுள்ள அழுர்வம்.

“பாரதியாரைப் படிக்க வேணுமென்று எனக்குத் தெரிந்த பெண்களுக்கெல்லாம் நான் சொல்லி வாற்றுக்கு நிறையக் காரணமிருக்கு. தமிழிலை அவரைப்போல பெண்களுக்காக சிந்தித்தவர் வேறை ஆருமே இல்லை. பொய்யில்லாமல், பாசாங்கில்லாமல் பெண்களைப் பற்றி சிந்தித்து, கருத்துச் சொல்லி வாழ்ந்து காட்டினவர் அவர்... அவருடைய எழுத்து பெண்களுக்குரிய வலிமையான ஆயுதம்...”

சிவஞானம் சொல்வதை அச்சக்கோர்த்தபடியே துளசி, குழுதினி எல்லோரும் கேட்டுக் கொண்டு நின்றனர். மனோகரியின் மனதில் அப்போது வேதனை, அவை அவையாய் புரண்டு விழுந்தது. ‘வாசந்தி, நீ மட்டும் இந்த மாதிரி ஒரு அச்சகத்தில் வேலை செய்திருந்தால் உன் வாழ்க்கை அற்ப ஆயுளில் முடிந்து போயிருக்குமா? எவ்வளவு கொடுமையாக அந்தப் பிரஸ் என்ற நரகம் உன் உயிரைக் குடித்துவிட்டது?’

அந்த அச்சகத்தையும் இந்த அச்சகத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக் கொண்டாள் மனோகரி.

உயரமான நீண்ட ஹால். அந்த ஹாலின் இரு சவர்களில் சின்னச் சின்னதாக இரண்டு ஐங்னல்கள். காற்றும், வெளிச்சமும் உள்ளே பிரவேசிக்க அனுமதி மறுக்கிற ஐங்னல்கள். ஹாலினுள் இரண்டு அச்சடிக்கிற பெரிய மெழின்கள். பாதி இடத்தை இவை அடைத்துக் கொண்டு விடும். அதற்கு இடப்புறமாக ‘கம்போளிங் செக்ஷன்.’ இந்தப் பகுதியில் நின்று அச்சக் கோர்க்கும் பெண்கள், ஸ்டோன், கட்டிங் மெழின், புருப் மெழின், உதிரிப் பொருட்கள் எல்லாமே இவர்களை முட்டிக்கொண்டு அமைந்திருக்கும்.

அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் இடறிக் கொண்டுதான் இடம் மாற வேண்டும். சுத்தமாகக் காற்று வராத ஹால். காலில் இடறும் தக்கைகள், எம்ஸ். லெட்டுகள், சக்கைகள், உதிரியாய் இறைந்து கிடக்கிற ஈய டைப்ஸ்கள். ‘டாய்லட்’

உக்குப் போவதென்றால் ‘ஓணரி’டம் உத்தரவு வாங்கி வெளியே சுற்றி வந்து தண்ணீர் பிடித்து மூக்கைத் துளைக் கும் நாற்றமுள்ள ‘டாய்லட்’ என்னும் மூச்சைத் தினை வைக்கும் அடைப்புக்குள் போய் வெளியே வரவேண்டும். கூடிய வரை ‘டாய்லட்’ உக்குப் போவதையே அந்தப் பெண்கள் தவிர்த்து வந்தனர். பத்து மணிக்கும், நாலு மணிக்கும் வரும் ‘காப்பி’ வயிற்றைக் குமட்டிற்று. இரண்டு மூன்று பேர் காப்பிக்குப் பதிலாக பால் கேட்டனர். பாலும் வந்தது. மூக்கால் டம்ளர் தண்ணீருக்குள் இரண்டொரு துளி பாலை ஊற்றி.

ஆனால் இப்போது வேலை செய்கிற இந்த அச்சுக் கூடம் புனிதமாயிருந்தது. சுத்தமாயிருந்தது. எல்லாரும் கூட்கார்ந்து வேலை செய்தனர். யாருக்கும் பயமின்றி சிரித்துப் பேசியபடி அச்சுக் கோர்த்தனர். நான்கு புறத் திலிருந்தும் காற்று வீசிற்று. களைப்பை அள்ளிப் போய் தூரவாய் ஏறிந்தது. மதிய வேளையில் ஒருவர் உணவை மற்றவர் பகிர்ந்து கலந்து உண்டனர். சிரித்துப் பேசினர். மெல்ல ஒருத்தி பாட மற்றவர்கள் கேட்டனர். மற்றவர் களும் சேர்ந்து பாடினர்.

என்ன சந்தோஷம்!

வாழ்க்கை இப்படியிருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்! ஒருவன், தனக்குக் கீழே வேலை செய்கிறவர் களை இம்சை பண்ணாமல், அவர்களின் உழைப்பை அபகரிக்காமல், ஆரோக்கியத்தை நாசப்படுத்தாமலிருந்தால் என்ன அற்புதமாயிருக்கும். துளசியின் மனம் என்னங்களில் தோய்ந்து கேள்விகளை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது.

இந்த வாழ்க்கையை-குழம்பி, சிதறி, உருக்குலைந்து, தடங்கெட்டுக் கிடக்கிற வாழ்க்கையைப் பற்றி யோசிக்கிற போதெல்லாம் உடனேயே கோகிலா மஸ்சரின் நினைவு வந்துவிடுகிறது. கோகிலாவைப் பற்றி யோசித்தால் தடங்கெட்டுக் கிடக்கிற வாழ்க்கையை யோசித்து கவலையடைய நேரிடுகிறது.

ஆனால் இந்த இருளின் நடுவேயும் சின்னஞ் சிறிய வெளிச்சங்களும் முனுக்முனுக்கென்று தெரிகின்றன.

இதோ சில வெளிச்சங்கள்: சிவஞானம், சுந்தரி, வினோதினி, மல்லிகா, குழுதினி, அன்னம்,...

“நம்பமுடியல்லை; இவ்வளவு அழகையெல்லாம் எங்கேடி இதுநாள் வரை ஒளிச்சலைச்சிருந்தே” என்றவாறு வாணியின் கன்னத்தில் செல்லமாகக் கிள்ளினாள் மாதுரி.

வாணி பள்ளிச்சென்று இருந்தாள். மை தீட்டிய புருவம். ஊம்பு பூசி அலையாகப் பறக்கிற கூந்தல். ராமர் கலரில் புடவையும் ஜாக்கெட்டும். வசீகரமான புன்னகை. மாதுரி யின் கேள்விக்கு வெட்கப்பட்ட போதிலே இன்னும் அழகா யிருந்தாள்

“ஆள் பாதி, ஆடை பாதி” என்றாள் வினோதினி “நம்ப கம்பனியில் இந்த அம்மாதான் இப்போ குப்பர் ஸ்டார்....”

“அதெல்லாம் சும்மா....” என்றாள் வாணி.

“ஆமா இப்போ கம்பனி எப்படி இருக்கு?” என்றாள் வாணி ஆவல் ததும்புகிற குரலிலே.

“அடுத்த வாரம் பாரு....”

உறுதியாகச் சொன்னாள் மாதுரி.

“நாளைக்குப் ‘போனஸ்’ கொடுக்கிறாங்க. புதுசா ‘மெஷின்’ வந்திட்டுது....”

“ஆட்கள்?”

“பத்திரிகையில் விளம்பரம் பண்ணியிருக்கிறாங்க. ஆனா அதிகம் பேர் வரமாட்டாங்க. வந்தாலும் போயிடு வாங்க...”

“அதை எப்டி சொல்றீங்க?”

“வாறவங்களுக்கு நாங்க இந்தக் கம்பளியைப் பற்றி சொல்லப் போறோம்...”

“அவங்க நம்புவாங்களா?”

ஆச்சரியமாகக் கேட்டாள் வாணி.

“தொழிலாளிங்க தொழிலாளிங்கள் நம்பாம வேறை ஆரு நம்புவாங்க....”

வினோதினி புன்னகையோடு சொன்னாள்:

“அது நிஜமான வார்த்தை...”

“அப்புறம்?” என்றாள் வாணி.

“ரெண்டு புதுக்கம்பனியில் அடுத்த வாரம் ஆளௌடுக் கிறாங்க, பி. எப். மற்ற எல்லா சலுகையுமிருக்கு. நூற்றி முப்பது பேருக்கும் வேலை கேட்டு வைச்சிருக்கு...”

“ஐயையோ” என்றாள் வாணி.

“நீங்க திடுமெனவா நிக்கப் போறீங்க. அப்போ அவங்க என்ன பண்ணுவாங்க, பாவம்ல, யோசிச்சப் பண்ணுங்கடி....”

“ஆமா... உன் சித்தப்பா கம்பனி பாரு. நாங்க யோசனை பண்ணி த்தான் செய்யணும்...”

“உனக்கு இன்னுமா புத்தி வரேல்ல....”

லேசாள கோபத்தோடு கேட்டாள் மாதுரி.

வாணியின் முகம் சுருங்கிற்று.

“சட்டென வெளியேறப் போறதில்லை. சில விஷயங்கள் கேட்கப்போறோம். அவங்க அதுக்கு ஒத்தக் கொண்டிட்டா சரி. இவ்வேண்டா வெளியால வாறதைவிட வேறை வழி தெரியல்ல. என்ன ஆகுமோ தெரியல்ல...”

“சட்டப்படி உங்களை ஏதுவும் பண்ணமாட்டாங்

களா?"—குறுக்கிட்டுக் கேட்டாள் வினோதினி: "பணமுள்ள வங்கருக்குத்தானே சட்டமும் துணையா நிக்குது...."

மாதுரியின் கணகளில் பெருமை தொனிக்கச் சொன்னாள்: "சுந்தரியோட பேசினோம். தொழிற்சங்க சட்டங்கள் சொன்னாங்க. தொழிற்சங்கங்களுக்கான ஆபிசரோட பேசினோம். எங்க கம்பனி பற்றி சொன்னோம். கம்பனில் தொழிற்சங்கம் அமைக்கமுடியும் அப்பன்னு சொல்லிட்டாங்க..."

"சுறுசுறுப்பாகத்தான் இருக்கி நீங்க" என்றாள் வினோதினி.

"நான் மட்டுமில்ல. துளசிகூட ரொம்ப சுறுசுறுப்பு. பெரும்பாலான பிரஸ்ஸ நடக்கிற அநியாயம் பற்றி சுந்தரி யோட பத்திரிகையில கட்டுரை எழுதியிருக்கிறாங்க...."

"கேட்க சந்தோஷமாயிருக்கு. ஆனா நாங்கதான் ஒன்னுமே பண்ணாம இருக்கிறோமோ அப்மன்னு பயமாயிருக்கு..."

—வினோதினி தணிந்த குரவிலே சொன்னாள். பிறகு, "நான் உங்களுக்கு ஏதாச்சும் பண்ணனுமா மாது?" என்றாள் வினோதினி.

"அது மாதிரி ஏதாவது தேவைப்பட்டா உடனேயே உங்கிட்ட வருவேன் வினோ" என்றாள் மாதுரி.

அறைக்குள்ளே குருவிகள் பறந்து வந்தன. அங்குமிங்கு மாய் உட்கார்ந்து கொண்டன. பாடின. கூட்டுக்குள்ளும் வெளியிலும் விளையாடிப் பறந்தன.

வினோதினி அந்தக் குருவிகளைப் பார்த்தபடியே சொன்னாள்: "இந்தக் குருவிகள் போலை நாங்க இருக்கனும் துளசி. பயமில்லாம. சண்டைபோடாம. ஒன்றுக் கொன்று அன்பா. உதவியா. சந்தோஷமா நாங்க இருக்கனும்...."

குபு தினியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் சிவஞானத் திற்கு சிரிப்பாக வந்தது. அன்போடு அவளைப் பார்த்தான்.

“படிக்கிறதுக்கு வயது ஒரு தடையில்லை. நீங்க நல்லாப் படிக்கலாம். நீங்க வேணுமானா துளசியைக் கேட்டுப் பாருங்க. அவங்க இப்போ நிறையப் படிக்கி றாங்க.”

“ஆமா....”

“துளசி உங்க சினேகிதிதானே. கேட்டுப் பாருங்க....”

“கேட்கிறேன். உங்ககிட்ட புஸ்தகம் நிறைய இருக்கு. அதிலை கொடுங்க?....”

“சரி ... என்ன புஸ்தகம்....”

“நீங்களே கொடுங்க?...”

சிவஞானம் எழுந்து உள்ளே போனான். அறையிலிருந்து சில புத்தகங்களை எடுத்துக் கொண்டு வந்தான்.

‘வால்காவிலிருந்து கங்கை வரை’, ‘பாரதி’, ‘தாய்’, ‘வரப்பிரசாதம்’, ‘அன்பளிப்பு’, ‘உன்னைப்போல் ஒருவன்’,

“நல்ல புஸ்தகங்கள், பொறுமையாகப் படிக்கனும்.”

கொடுத்துவிட்டு உள்ளே போன சிவஞானத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் குழுதினி. அவளைப் பற்றி நினைத்துப் பார்த்தாள் குழுதினி. என்ன அருமையான மனிதன். அதிர்த்து பேசாதவன். அன்பானவன். பெண்களை மதிக்கத் தெரிந்தவன். மரியாதையாக நடத்துகிறவன். ஆன் மகனெல்லாம் இவனைப் போலத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

அப்போது அங்கே வந்தாள் துளசி.

“என்ன குழுது.... காலைலேயே வந்துட்டியா?”

ஆர்வமாகக் கேட்டாள் துளசி.

“என்ன புத்தகங்கள்?” என்றவாறு அவள் கையிலிருந்த புத்தகங்களை வாங்கிக் கொண்டாள் துளசி.

“அருமையான புத்தகங்கள். இதில் பாதி புத்தகங்களை கூந்தரி எனக்கு கொடுத்தாங்க” என்றாள் மகிழ்ச்சியோடு துளசி.

“இது சிவா கொடுத்தாங்க....”

“ஓ!” என்றாள் இன்னும் மகிழ்வாக துளசி.

“அவங்க ரெண்டு பேரும் ரொம்ப அறிவாளிங்க, நல்ல வங்க....”

“எனக்கு சிவா நிறையப் புத்தி சொன்னாங்க. அன்பா, பொறுமையா எதையும் சொல்லுவாரு. உங்ககிட்ட கூட புத்தகம் வாங்கிப் படிக்கச் சொன்னாரு. நீங்க தருவீங்க களா?”

துளசி அவளின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு புன்னகை யோடு சொன்னாள்: “சின்னக்குழுந்தை மாதிரிப் பேசேற குழுது. நீ எப்ப வேணுமோ வீட்டுக்கு வா....நிறையப் புத்தகங்கள் தருவேன்...”

கண்கள் சுருங்கச் சிரித்தாள் குழுதினி. பிறகு லேசான கவலையோடு சொன்னாள்:

“வீட்டுக்கஷ்டம், ‘நென்நந்து’க்கு மேல் படிக்க முடியல்ல. இப்ப யோசனை பண்ற போது மனசுக்கு கஷ்டமாயிருக்கு. இனி என்ன செய்யறது?”

பெருமுச்சு சீறிற்று.

துளசி அவளின் தோளில் தொட்டாள்:

“படிக்காமலிட்டா இப்போ என்ன, அறிவில்லமலா போயிட்டே? பாடப்புத்தகத்திலை தான் அறிவு இருக்குதா என்ன? அறிவு தருகிற புத்தகங்களை ஸ்காலுக்குவெளியிலை இருந்து கூட நாங்க படிக்கலாம்.. சிவா தந்த புத்தகங்கள், எங்கிட்ட கூந்தரி தந்த புத்தகங்கள் எல்லாம் இந்த மாதிரித்

தான். இதுதான் நம்மை யோசிக்கத் தூண்டுகிற புத்தகங்கள், அறிவைத் தூண்டுகிற புத்தகங்கள்...”

குழுதினி ஆர்வமாக அவளைப் பார்த்தாள்.

“இந்த விஷயமெல்லாம் சுந்தரி மூலமாக நான் அறிந்து கொண்டவை. அவங்கதான் என்னை இந்தமாதிரி ஆக்கின வங்க....” நன்றியோடு சொன்னாள் துளசி.

மாதுரி சொன்னதைக் கேட்டதும் ‘ஜே. எம். எஸ். கார்மெண்ட்ஸ் கம்பனி’ உரிமையாளன் ராமபத்திரன் கோபத்தோடு சத்தம் வைத்தான்.

குளிருட்டப் பெற்ற அறையிலும் ராமபத்திரனுக்கு முகம் வேர்த்தது.

“என்ன சொல்லேற நீ?”

“இந்தக் கோரிக்கை மனுவிலை இந்தக் கம்பனியில் உள்ள எல்லாப் பொன்னுங்களும் கையெழுத்துப் போட்டிருக்கிறாங்க. இதைப் பற்றி நீங்க எங்களுக்கு நல்ல முடிவைச் சொல்லனாம்....”

“ட்ரேட் யூனியன் பேச்சா பேசற்க? அதுக்கெல்லாம் இங்கை இடமேயில்லை.... வெளியே போயிடனாம்....”

“யோசனை பண்ணிச் சொல்லுங்க. ரெண்டு நாள் டைம் தாரோம்....”

வாய்க்குள் நெருடிய கெட்ட வார்த்தைகளை வாய்க்குள்ளேயே முழுங்கிக் கொண்டான் ராமபத்திரன்.

“பார்த்திடலாம்” என்று சத்தமிட்டவன் ‘காவிங் பெல்லை’ ஓங்கி அடித்தான்.

மாதுரியும் மற்ற பெண்களும் அங்கிருந்து அமைதியாக வெளியே வந்தனர்.

சட்டென்று திடுக்கிட்டெழுந்தாள் மாதுரி. அருப்பு
படுத்திருந்த துளசியை மெதுவாகத் தட்டியெழுப்பினாள்.

“என்ன மாது....”

தூக்கக் கலக்கத்தில் கேட்டாள் துளசி.

“யாரோ வீட்டுக்கு கல்லாலை அடிக்கிறாங்க.... சத்தம்
போடாத....” என்றாள் மாதுரி.

துளசி சட்டென்று எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

“அந்த ரெளிடிப் பசங்களாயிருக்குமா?”

“அவங்களாத்தான் இருக்கும்...”

“இப்போ என்ன பண்றது?”

“கொஞ்சம் பொறுத்துப் பார்ப்போம்...”

சிலகணங்கள் கழிந்தன. ஒரு சத்தமும் இல்லை. மெது
வாக எழுந்தாள் மாதுரி. வீதியில் யாரும் இல்லை. வெறிச்
சோடிக் கிடந்தது.

“ரெண்டுமுறைதான் கல்லெறிஞ்சாங்க.யாரோ வந்திட்
டாங்க போவிருக்கு. போயிட்டாங்க.” என்றாள் மாதுரி.

“போலீஸ்ல சொல்லலாமா?” என்று கேட்டாள்
துளசி.

“வேணாம். அது ஒண்ணும் பிரயோசனமில்ல...”

“அப்போ?”

“கம்பனியில் ஒனர்கிட்ட போய் நேருக்கு நேர் கேட்க
ணும். எதுக்குப் பயம்?”

“உண்ணால் முடியுமா மாது...”

“முடியும். பசங்களேட, பக்கத்து வீட்டுக்காரங்களை
யும் கூட்டிட்டுப் போவேன்...”

“என்ன கேட்ப்போ?”

“என்ன மாது இது....”

“பயப்படுறியா துளசிதா...?”

“பயப்படல்லே...”

“என் வீட்டுக்கு கல்வெறியிறதை நீ நிறுத்தல்லேன்னா உன் பேக்டரிக்கு நாங்க கல்லடிப் போம்’னு சொல்லுவேன்.”

“அப்புறம்?...”

“மாது உனக்கு ஏன் இந்த கஷ்டம்?...”

“நானா தேடிப் போனேன்...”

அவளின் கையைப் பற்றினாள் மாதுரி.

“துளசி பயப்படாத, இவங்க சும்மா மிரட்றாங்க, நாங்க மிரட்டலுக்குப் பயப்படாதவங்க அப்படன்னு தெரிஞ்சா வாலைச் சுருட்டி வைச்சிடுவாங்க, நீ, படு. காலைல பேசிக் கொள்ளலாம்....”

நிம்மதியாகப் படுத்தாள் மாதுரி.

துளசிக்கு நிம்மதியான தூக்கம் வரவில்லை. புரண்டு புரண்டு படுத்தாள். பின்னிரவில் மெதுவாகத் தூங்கினாள். திடுரென இரண்டு பேர் கதவை உடைத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்தனர். துளசியும் மாதுரியும் திடுக்கிட்டெடுமுந்தனர்.

மாதுரி அதட்டுகிற குரவிலே கேட்டாள்: “யார் அது?”

பதிலுக்கு குரல் கரகரத்தது: “அது நான்தான் பட்டாக் கத்தி பைரவன். யாரடி அது மாதுரி? முன்னால் வாடி...”

மாதுரி முன்னே போனாள்.

“நான்தான்டா மாதுரி...”

“ஓ...” என்றவாறு முன்னால் எகிறி வந்தான் அவன்.

“மாது—” என்றாள் துளசி.

மாதுரி கீழே குனிந்தாள். கையில் அகப்பட்ட ஸ்டூலை எடுத்து அவன் முகத்திற்கு வீசினாள். அவன் தனது கையிலிருந்த கத்தியை அவளை நோக்கி எறிந்தான்....

“ம்...”

மாதுரியின் கையிலிருந்து ரத்தம் சிறியடித்தது. முன் னர் மெவின் ஊசி முறிந்து ஆப்ரேஷன் செய்த விரல் தனி யாக வெட்டுண்டு நிலத்தில் வழந்தது.

மாதுரி அசையாமலே நின்றாள்.

இரத்தம் வழிகிற கையை உயர்த்தினாள்.

“....ம்மாதூ....” என்று கத்தினாள் துளசி. உடல் வெட வெடென்று நடுங்கிற்று.

“ஏ... கனவு கண்டியா?” என்று அவளின் தோளில் கைவைத்தாள் மாதுரி. பரிவோடு அவளின் முகத்தைத் தடவினாள். மார்பு விம்ம பெருமுச்செறிந்தாள் துளசி. எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

“என்னடா நீ?”

பரிவோடு அவளைப் பார்த்தாள் மாதுரி: “பெரிய ஸ்போர்ட்ஸ் வும் னா இருந்தவ; இப்படியா பயப்படுவா?”

புன்னகயோடு கூறினாள் மாதுரி.

“என்ன கனவு கண்டே?”

துளசி சொன்னாள்.

விழுந்து விழுந்து சிரித்தாள் மாதுரி.

“என்னவோ தெரியல்ல. ஒரு நாளுமில்லாம மனசு பயப்படுது. பக்குப் பக்கென்னு அடிச்சுக்கிட்டிருக்கு....”

கனிவோடு அவளைப் பார்த்தாள் மாதுரி.

“துளசி, அது மாதிரி ஒண்ணும் ஆகாது. பயப்படாத, நீ தெரியமானவதானே...”

கண்கள் கலங்கின துளசிக்கு: “மாது, உனக்கு ஏதாச் சம் ஆனா என்னால் தாங்கிக்க முடியாது....”

மாதுரி வாஞ்சையோடு கேட்டாள்:

“பயப்படுறியா துளசி?”

“பயப்படல்ல....” என்றாள் துளசி :

“ஆனா என்னவோ ஆகிடும் போல மனசில தோன்றுது மாது. அதை எனக்குச் சரியாச் சொல்லத் தெரியல்ல, எதுக்கும் நீ ஜாக்ரதையா இருக்கணும்.”

இந்தாறு முரட்டுத்தனமான ஆசாமிகள், மாதுரியை துளசி வீட்டில் வந்து தேடிவிட்டுச் சென்றதாக பயந்த குரவில் கூறினாள் பக்கத்து வீட்டு உங்கா.

“துளசி, அவங்க யாரு? பார்வையும் பேச்சும் சரியில்ல. கெட்ட வார்த்தையில் வேறு திட்டிக்கொண்டு போனாங்க. பயமாயிருக்கு...”

துளசிக்கு முதலில் ஒன்றும் புரியவில்லை.

“வீடுமாறி வந்திருப்பாங்களோ?”

“அதெல்லாமில்ல. வீட்டு நம்பர் சரியாகச் சொன்னாங்க, மாதுரியின்னு அடிச்சுச் சொல்லிக் கேட்டாங்க....”

அடுத்த கணமே துளசிக்கு அவர்கள் யாராக இருக்கு மென்பது புலனாயிற்று.

“மாதுரி கம்பனி ஆட்கள் வேலையாயிருக்கும்....”

“கம்பனி ஆட்கள் இப்படியா இருப்பாங்க” என்றாள் அப்பாவித்தனமாக உங்கா.

“இது வேறு கதை. பயப்பட ஒன்றுமில்லை” என்று புன்னக்கோடு கூறினாள் உங்காவிடம் துளசி. கூறிக் கொண்டிருக்கையில் வினோதினியுடன் ஸ்கூட்டரில் வந்திறங்கினாள் மாதுரி.

“மாது உன்னைத் தேடி சில ‘பிரண்ட்ஸ்’ வந்தாங்களாம்....”

துளசி சொன்னதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் மாதுரி அவளைக் கேள்வியோடு பார்த்தாள்: “யாரது?”

“சில ரெடிப்பசங்க வந்தாங்களாம். அனேகமா உங்க கம்பனி ஆளுக அனுப்பினவங்களா இருக்கலாம்...”

புன்னகை செய்தாள் மாதுரி.

“பரவாயில்லையே...”

“ஆணாலும் நாங்க ஜாக்ரதையா இருக்கணும் மாது. அவங்க மிரட்டலைப் பொடி பொடியாக்கணும். அதுதான் முக்கியம்” என்றாள் வினோதினி உறுதியான குரலில்.

“இதெல்லாம் எதிர்பார்த்த விஷயங்கள்தான். நாங்க நூற்றி முப்பது பொன்னுங்களும் அசைக்க முடியாத ஒற்றுமையோட சேர்ந்து நிக்கிறோம். வாழ்ந்தா ஒன்றாக வாழ்றது. வீழ்ந்தா ஒன்றாக வீழ்றது...” என்றாள் மெல்லிய குரலில் மாதுரி.

துளசி மாதுரியைப் பார்த்தாள்: “வீழ்றதுக்கு இதிலை என்ன இருக்கு மாது? நம்ம பக்கம் நியாயம் இருக்கு. பலம் இருக்கு. நியாயம் ஒரு போதும் தோற்கப் போறுதில்லை. எதுக்கும் நாங்க பயப்படத் தேவையே இல்லை...”

வினோதினி துளசியைப் பார்த்தாள்.

“சுந்தரி வாறதாச் சொன்னாங்க. இப்போ வந்திடு வாங்க...”

“மற்றப் பெண்கள்?”

“அவங்க எல்லாரும் ஒற்றுமையா இருக்கறாங்க. பத்துப் பேர் கொண்ட கமிட்டி ஒண்ணு அமைச்சிருக்கிறோம். முடிவுகளை அவங்க மற்றவங்களுக்குத் தெரிவிப்பாங்க...”

மாதுரி உற்சாகமாகக் கூறினாள்:

‘கிட்டத்தட்ட இப்பவே ஒரு ஸ்தாபனமாயிட்டோம்னு சுந்தரி எங்களைப் புகழ்ந்தாங்க. அதைக் கேட்க ரொம்பப் பெருமையா இருக்கு....’

அவள்து வார்த்தைகள் துளசியின் முகத்தில் திருப்தி கலந்த புண்ணகையை ஏற்படுத்திற்ற.

“மாது... எனக்கு ரொம்பப் பெருமையாக இருக்கு. எவ்வளவு மாறிப் போயிட்டே நீ... நம்ம மாதுவா இதெண்ணு எனக்கு ஆச்சரியமுண்டாகுது. பிடிவாதமும் அடமுமாயிருந்தா மாதுவா இப்படி ஆயிட்டா அப்மண்ணு எனக்கு திகைப்பே உண்டாகுது மாது....”

மாதுரி சிரிப்போடு குறுக்கிட்டாள்:

“அதெல்லாமில்ல துளசி. எங்கிட்ட உள்ள அடமும் பிடிவாதமும் அப்படியே இருக்கு. இவங்க போனதுக்கு அப்புறமா பாரேன்...”

மாதுரி சொன்னதைக் கேட்டதும் எல்லோரும் விழுந்து சிரித்தார்கள். மாதுரியும் சிரித்தாள்.

மனோகரி அவ்வளவு ஆவேசப்பட்டதை அன்றுதான் கண்டாள் துளசி. அவளை மீனாட்சி சமாதானப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

“மனோ எதுக்காக அவனைப் பார்த்தே. பொறுக்கி கணக் கண்டா மற்றப் பக்கமா பார்த்திட்டு போகாம்ல... சரி....விட்டிரு. அவனுக்கு நல்ல ‘டோஸ்’ கொடுத்திட்டே தானே....” என்றாள் மீனாட்சி.

“நான் அவனைப் பார்க்கல்ல. அவன்தான் என்னென் னவோ புலம்பிக் சொன்று என் பின்னால் வந்தான். பொறுக்க முடியல்ல. செருப்பைக் கழட்டிச் செமையாக குடுத்திட்டேன்....”

மனோகரியின் தோளில் தொட்டாள் துளசி. பெருமையோடு அவனைப் பார்த்தாள். “அடிச்சிட்டியல்ல விட்டிடு நீ செஞ்சு ஒண்ணும் தப்பில்லை. இந்த மாதிரிப் பொறுக்கி

களுக்கு யாராவது இந்தத் தண்டனை கொடுத்துத்தான் ஆக வேண்டியிருக்கு. இல்லேன்னா இவங்க திருந்த மாட்டாங்க. இதைப் பண்ணின துக்காக நான் உனக்கு பெரிசா ஒரு சாக்களை வாங்கித் தாரேன்....” என்றாள் துளசி. அதைக் கேட்டு எல்லோரும் சிரித்தனர்.

துளசி சொன்னதைக் கேட்ட சுந்தரியின் முகம் வேசாக வாடிற்று.

“அந்தமாதிரியா பண்றாங்க? மிரட்டியா காரியம் பண்ணப் பார்க்கறாங்க. மாதுரி இப்போ எங்கை போயிட்டா?”

சுந்தரி கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் போதே உள்ளே வந்தாள் மாதுரி. கணத்துப்போயிருந்தாள். சுந்தரியைக் கண்டதும், “வாங்க” என்றாள் முகம் மலர்.

“பசங்களாப் பார்த்திட்டு வாரேன். அவங்களாப் பார்க்கத் தவறிட்டா என்னவோ மாதிரி ஆயிடறாங்க.... வினோகூடத்தான்போயிருந்தேன். வினோ இப்ப ரொம்ப உதவியா இருக்கிறா....”

“என்ன என்னைப் பற்றி ஏதோ பேச்சு நடக்குது” என்றாரு உள்ளே வந்தாள் வினோதினி, கையில் ஹெல் மெட்டுடன்.

“என்ன மாது, உன்னை ரொம்ப மிரட்டுறாறுங்களாமே” என்றாள் சுந்தரி: “நான் ஏற்கனவே சொன்னேன்ல... முதலாவிங்க குணமே இதுதான். ரெளித்தனம் பண்ணுவாங்க...”

“பயந்த ரெளிடங்க. இல்லேன்னா இருட்ல முகம் தெயியாம வருவாங்களா?”

“இதுக்கு என்ன ஏழ்யாறது?”

“நீங்கதான் சொல்லனும்...”

“இதைப் பொறுத்துக் கொள்ளனும்; விலகிப் போக னும் என்று நான் சொல்ல வரல்ல. சரியான பதிலை கொடுக்கனும். ஆனா அடிச்சா ஒரேஅடியா இருக்கனும்.”

“உங்க பேச்சு எனக்கு சந்தோஷமா இருக்கு” என்றாள் மாதுரி: “இப்படியான நேரத்தில் பொறுமையா இருக்க வேணுமென்று பலரும் கூறுவாங்க....”

“நான் அப்படிச்சொல்லமாட்டேன்” என்றாள் சுந்தரி: “அறியாயத்தைக் கண்டு பேசாமலிருக்கிறதும், பொறுத்துக் கொள்ளுறதும் எந்தக் காலத்துவமும் எனக்கு உடன்பாடா இருக்கிறதில்லை. போராட்ட விஷயத்துக்கு நாங்க போராடிபே ஆகனும்...”

துளசி ஆர்வத்தோடு அவர்கள் பேசுவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“இன்னொரு முறை இப்படி ரெளிடத்தனம் நடந்தால் நம்ம பசங்களும், பக்கத்து வீட்டுக்காரங்களும் கம்பனிக்கு போய் நேரே கேட்கிறதா முடிவு செய்திருக்கிறோம்...”

“அது சரியான முடிவுதான். அப்போ நானும் உங்களோடு கூட வருவேன். அதுக்குள்ள உங்க சங்கத்தைத் தொடங்கிடனும். அதுதான் முக்கியம். உங்க கம்பனியில் மட்டுமில்லாம, மற்றக் கம்பனிப் பசங்களோடு கூடப் பேசனும்...”

“அதெல்லாம் நம்ம பசங்க பண்றாங்க. நமக்குள்ள இப்போ நெருக்கமான நட்பும் அன்பும் உண்டாகியிருக்கு-இந்த நட்பும் அன்புமே ரொம்ப சந்தோஷமளிக்கிற விஷயமாயிருக்கு....” என்றாள் மாதுரி நிறைவு ததும்பிய புன்னகையோடு.

“நாங்கெல்லாம் ஒன்றானா நம்மை யாருமே அசைக்க முடியாது....” சுந்தரியின் ரூரல் உணர்ச்சிவசப்பட்டி ருந்தது.

“தொழிலாளி தனது எந்த உரிமையையும் முதலாளி யிடமிருந்து புன்னகையோடு பெற்றுக் கொண்டதில்லை” என்று, தான் படித்த வார்த்தையின் அர்த்த வலுவைப்பற்றி யோசனை பண்ணிக் கொண்டிருந்தான் மல்லிகா.

“பணத்தை தாராளமா செலவு பண்ற முதலாளிங்க, தன் கீழ் வேலை செய்ற தொழிலாளிக்கு அவனுக்கு நியாய மாக் கிடைக்கவேண்டிய ஒரு பைசாப் பணத்தைக் குடுக்கிற துக்கு கூட ஒன்னுக்கு பத்து வாட்டி யோசனை பண்ணு வாங்க. எங்க கம்பனியில் பாருங்க. காலைல ஒன்பது மணிக்கு வேலைக்குப் போகணும், பத்து நிமிஷம் பிந்திப் போயிட்டாப் போதும், ஒரு ‘அவ’ருக்கு பணம் பிடிச்சிடு வாங்க. ஆனா சாயந்தரத்தில் ஆறுமணிக்கு வேலை முடிய ணும். கையில் உள்ள வேலை முடியறதுக்கு நேரமாயிட்டா நாம வேலைய நிறுத்த முடியாது. ஏழுமணியானாலும் நிக்கத்தான் வேணும். வேலை செஞ்ச முடியற நேரம் ஒரு ‘அவர்’, வேலை நேரத்துக்கு மேல இருந்தாக்கூட அதைக் கணக்கில் எடுக்கமாட்டாங்க... அதைப்பற்றி ஒரு பேச்சுக் கூடப் பேசமாட்டாங்க...” என்றாள் பிரபா வெறுப்பும் எரிச்சலும் கலந்த குாவிலே.

மல்லிகா வெறுமையாகச் சிரித்தாள்: “அதை ரொம்ப நாசுக்காப் பண்ணுவாங்க. பெண் தொழிலாளிகள் இதே மாதிரி நல்லா வேலை வாங்குவாங்க. பொதுவாக எவ் வளவு கஷ்டமான வேலையாயிருந்தாலும் அவங்க தாங்கிக் கிட்டு பொறுமையா வாய்பேசாம் எதிர்ப்பில்லாம வேலை செய்வா பாருங்க....”

சொல்லிவிட்டு மௌனமானாள் மல்லிகா. பிறகு நிதானமாகச் சொன்னாள்: “அந்தச் சகிச்சுப்போற குணந் தான் நமக்கு விரோதியா இருக்கு. அதை நம்மகிட்ட இருந்து முற்றாக இல்லாம செய்திடனும்....”

“ஆமா” என்றாள் பிரபா:” பெண்ணுங்கள் ஏமாத்த முடியாதுன்னு நாங்க நடந்து காட்டனும். சங்கமா எல்லா

ரும் சேர்ந்திட்டா அந்தத் துணிவு, தானே வந்திடும்' னு
நினைக்கிறேன்....”

மல்லிகா. பிரபாவின் தோளில் தட்டினாள்.

“அது ரொம்பச் சரி பிரபா....” என்றாள்.

நெள்கிரவு.

யாரோ கதவைத் தட்டும் சத்தம் கேட்டது. மாதுரி
சடக்கென்று கதவைத் திறந்தாள். மறுகணம் ‘ஜீயோ’ என்று
வீரிட்டலறினாள்.

கதவைத் திறந்தவளின் விரல்களில் சதக்கென்று பாய்ந்த
தது அரிவாள் ஒன்று. மறுகணம் இரத்தம் சர்ரென்று சீறிப்
பாய்ந்தது. மாதுரியின் ஏற்கனவே ஊசியேறிய விரல்
தண்டிக்கப்பட்டு கதவோரமாக எகிறி விழுந்தது.

மாதுரி ரத்தம் சீறுகிற கையோடு முன்னே பாய்ந்தாள்.
பதுங்கி நின்ற ஒருவனைக் கெட்டியாகப் பிடித்தாள்.
திமிறியவனின் அடிவயிற்றில் தன் பலம் முழுவதையும்
சேர்த்து எட்டி உதைத்தாள். இங்ஙனாருமுறை குறிவைத்
தாற் போல உதைத்தாள். அவன், “ஜீயோ” என்றவாறு
அடிவயிற்றைப் பொத்தியபடியே சுருண்டு விழுந்தான்.

வீதியில் உள்ள எல்லோரும் அந்த ‘எக்ஸ்போர்ட்
கார்மண்ட்ஸ் கம்பனி’யையே பார்த்துக் கொண்டு
சென்றனர்.

கம்பனி வாசலில் திரளாகப் பெண்கள்.

மீனாட்சி அந்தப் பெண்களின் நடுவே நின்றாள்

192 | செ. யோகநாதன்

அவனுக்கு அருகே அன்னம், துளசி, குழுதினி, மனோகரி, பிரபா இன்னும் நூற்றுக்கணக்கான பெண்கள். சிவஞானம் இன்னும் சில இளைஞர்களோடு நின்றான்.

“நாங்க யாருமில்லாத தனியான ஆட்கள் என்றுதான் முதலாளிகளைல்லாம் நினைக்கிறாங்க. முட்டாள்கள்’ என்றாள் மீணாட்சி.

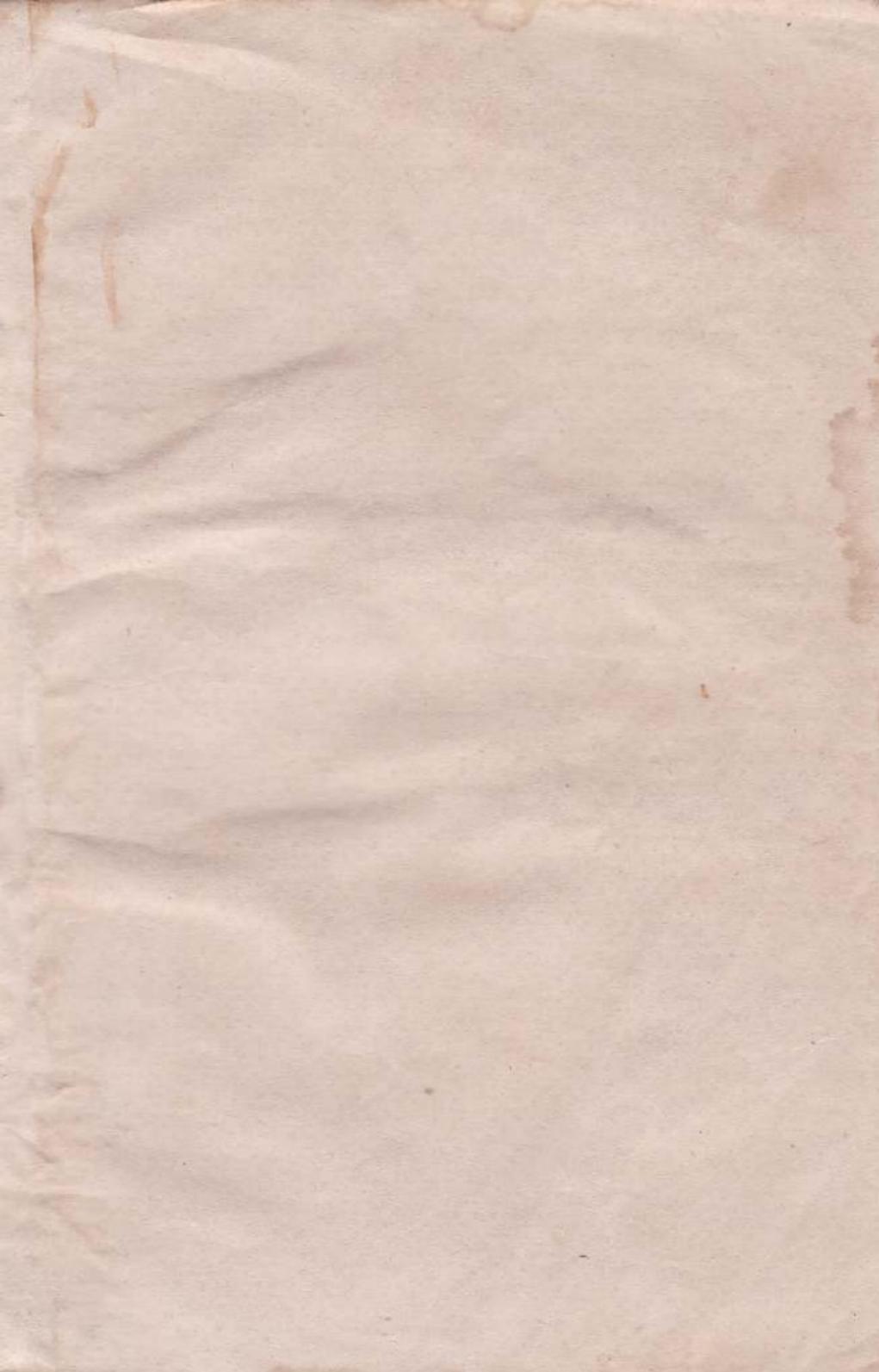
அவளின் அருகே நின்ற அன்னம் சொன்னாள்: “எத்தனை நாளைக்கு இவங்க இந்த கம்பனியைப் பூட்டி வைக்கப் போறாங்க. ஒரு நாளைக்கு எங்களாத் தாண்டிப் போய் இந்தக் கம்பனியைத் திறந்துதானே ஆகவேணும்....”

“ஆமா...” என்றாள் மனோகரி.

அப்போது அங்கே கையில் கட்டுடன் மாதுரி ஆட்டோ வில் வந்து இறங்கினாள். அவளைத் தொடர்ந்து டாக்டர் வனிதாவும், மல்லிகாவும், வேதவல்லியும் வந்தார்கள்.

94822

1008
613

தனியாக ஒருத்தி

திருமணம் செய்து
 கொள்ளாமல் ஒரு பெண் வாழ
 முடியாதா என்ற கேள்வி
 பெண்ணுலகில் பரவலாகவே
 இன்று கேட்கப்படுகின்றது,

அழகும் வசதியுமுள்ள
 ஆசிரியையான கோகிலா,
 அச்சகத் தொழிலாளியான
 துளசி, உதிரித் தொழிலாளி
 களான மாதுரி, மல்லிகா,
 தொழிற்சங்கப் பெண்ணான
 சுந்தரி - இக்கதையில்
 வருகின்ற இப்பெண்களின்
 வாழ்க்கை அவ்வழகும் துண்பமும்
 விறைந்த வேவளை, இடே
 கேள்வியைத்தான் வெவ்வேறு
 ரூபங்களில் வெவ்வேறு
 தளங்களில் அவர்களிடம்
 எழுப்புகின்றது.

எந்தவிதப் பாதுகாப்பும்,
 உத்தாவாதமும் இல்லாத
 உதிரிப் பெண் தொழிலாளி
 களின் சல்லம், சஞ்சலம்,
 குறை விறை என்பனவற்றோடு
 விறுவிறுப்பாகப் புணையப்
 பட்டிருக்கிறது இந்த நாவல்.